

TÖKÉLETES
MÁSOLAT

(COPYCAT)

LAURI MAEROV
REGÉNYE

DAVID MADSEN
forgatókönyve alapján

Eredeti cím: COPYCAT
Készült a Penguin Group 1996-os kiadása alapján
Copyright © Warner Bros., 1996
All rights reserved

Fordította: Rohonyi Borbála

ISBN 963 8370 12 2

INTERCOM

Nemzetközi Kulturális Szolgáltató Kft.

Felelős kiadó: a kft. ügyvezető igazgatója

Sorozatszerkesztő: Mentés Endre

Nyomta az Alföldi Nyomda Rt.

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 35.66-14-2

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

„...Visszaszerzett szép nejének
Báján csüng az Atrida:
Oly jó karját kedvesének
Termetére fonnia!
Gonosz véget ér a gazság,
Bűn nyomába, bosszú lép,
Mert Zeusnak az igazság
Igazgatja mérlegét.
A gonoszság gonoszul vesz,
A vendégjog ősi juss,
Érte bosszút áll Zeus,
S ítéletet igazul tesz."

Friedrich Schiller: A győzelmi ünnep
(Rónay György fordítása)

PROLÓGUS

BERKELEY

– Elkezdtem a könyvét, Dr. H.

– Tessék? Ne haragudjon, Joe. A vizet figyeltem. – Dr. Helen Hudson hátradőlt Joe Shields rendőrbiztos motorcsónakjának utasülésén, és megpróbált kikapcsolódni, miközben átszelték a San Franciscó-i öblöt.

Helen gondterheltnak tűnt. Az utóbbi hetekben Joe többször is látta már ilyennek, s mindig mielőtt közönség előtt mutatkozott volna: például Burbankben a riportműsoron, vagy legutóbb a tegnapi könyvbemutatón, Los Angelesben.

– A múlt héten megvettem a könyvét.

– Ó, Joe, miért nem szólt, szívesen adtam volna egyet. Egész halom van belőle otthon, és már nincs több rokonom, akiknek küldhetnek.

– Csak felmerült bennem, hogy ha már maga mellett dolgozom, nem ártana tudnom, pontosan milyen problémákkal is foglalkozik. Arra gondoltam, hogy ha lenne kedves... szóval... tudja, mire gondolok?

– Szeretné, ha dedikálnám a könyvet, Joe.

– Hát, tudja, én még soha nem ismertem igazi hírességet.

Ahogy partot értek, autóba szálltak. Helen udvariasan csevegett Shields rendőrbiztossal a nagy, szürke Chevroletben. Shields zömök ember volt, úgy 175 cm lehetett, Helen néhány centivel magasabb volt nála. Shieldsnek kellemes, szinte kabaréba illően mulatságos arca volt. Ma egyenruhát viselt, ami újszerűen hatott a nyomozó-öltönyök után, amikben korábban Los Angelesben olyan büszkén feszített. A San Franciscó-i rendőr-főkapitányságon nyilván ragaszkodnak az egyenruha viseléséhez.

Helennek feltűnt, hogy Shieldst középtájt mintha kissé szorítaná a zakója. Mrs. Shields nyilván minden este kiadós, zsíros vacsorával várja haza a férjét. Helen elképzelte, ahogy Shields ül a sörével és egy újsággal a tévé előtt, míg a gyerekek a lábainál játszanak. Ez az életmód éppoly idegen volt Helen számára, mint azoké a pszichopataké, akikkel foglalkozott.

Letértek a 80-as útról, maguk mögött hagyva a Bay hidat és San Franciscót, majd az Ashby csomópontnál betértek Berkeley-be.

Helen ragaszkodott hozzá, hogy Joe a keresztnévén szólítsa őt, de az első együtt töltött hét során mindvégig Dr. Hudsonnak szólította a férfi. Képtelen volt rászárni magát arra, hogy Helent mondjon. Végül a Dr. H. megszólításban egyeztek meg. Shields rendőrbiztos némi félelemmel vegyes tisztelettel tekintett rá, nem volt hozzászokva a hozzá, hasonló okos, magabiztos és művelt nők társaságához. Joe jó ember volt, és szép lassan Helen is megtanulta értékelní rendíthetetlen nyugalmát és természetességét. Ezek a tulajdonságok hiányoztak mindazokból a férfiakkól, akiket szeretett, és azokból is, akiket tanulmányozott. Helen már többször észrevette, hogy a férfi oldalvást rásandít, és titokban gyönyörködik arcának arisztokratikus, finom vonásaiban.

A férfiszem dicsérete jólesett. Mostanában – idő híján – Helen nemigen ápolta a kapcsolatait, és érzelmileg nap mint nap kimerítette Daryll Lee Cullum. Mostanában ő volt „álmai férfi”: egy gyilkos, aki befészkelte magát a gondolataiba. Két éve ott kísértett tudatában, még evés, ivás, zuhanyozás és alvás közben is. Néha-néha, hajnaltájt, amikor a könyvén dolgozott, lehunyta a szemét, s úgy érezte, Daryll Lee ott van mellette. Szinte érezte, ahogy tetovált karjai finoman átölelik, még a rajzot is ki tudta venni jobb válla görbületénél: Jézus vértől csöpögő szívét, belemártott késsel. A férfi Helen fölé hajolt. Hullámos, sötétvörös hajjal keretezett, enyhén ráncos, de még mindig fiús arca már jó néhány nőt megtévesztett: ők aztán véres, kínokkal teli halállal végezték. Helen feladata volt, hogy alaposan áttanulmányozza, kielemezze és kiegészítse a bizonyítékokat, amelyek alapján Daryll Lee-t örökre el kellett, hogy távolítsák az emberektől – az

emberektől, akiken kiélte megszállott, gyilkos ösztöneit.

Helen kipillantott a kocs ablakán: Berkeley. Jó egy éve már, hogy alkotószabadságra ment. Hat hónapra rá kiadták a könyvét. Rá egy hónapra a könyv a bestseller-lista élére ugrott, és Helenből egyik napról a másikra híres ember lett. A sorozatgyilkosok manapság sztároknak számítottak. Helen meglehetősen hírnévre tett ugyan szert mint szakértő tanú és szaktanácsadó, de ez jó ideig kizárólag a szakmai körökre vonatkozott. Az utóbbi néhány hónapban azonban ügynöke beszervezte egy vitaműsorba. A könyv egyre nagyobb példányszámban kelt el, és a People Magazine teljes számot akart szentelni neki.

Karrierje egyik csúcspontjának is tekinthette volna azt, hogy országos sikerrel tér vissza a Berkeley-re, miután annyi évig küzdött azért, hogy a tanszék komolyan vegye a törvénytudományi pszichológia-kutatást. Mégsem tudta győztesnek érezni magát.

– Az előadásán gondolkodik, Dr. H.?

Joe kérdése visszazökkentette a valóságba.

– Nem, Joe. Bár jó hogy mondja: át kellene futnom a jegyzeteimet – kibámult az ablakon, amint elhaladtak Berkeley Polgármesteri Hivatala mellett, és irányt vettek Shattuck felé.

– Ne aggódjon. El fogják kapni. Csak idő kérdése.

Érzékeny ember ez a rendőr. Mindig kitalálja, hogy min is töpreng ő. Helen az ölébe vette fekete táskáját. Kivett belőle egy köteg jegyzetet, az előadásának a szövegét. De jegyzetei helyett az útra meredt, képtelen volt most tudományos kérdésekkel foglalkozni.

Daryll Lee Cullum megszökött a vizsgálati fogságból, és Helen nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy ezért ő a felelős. Sherman, a kerületi ügyész sokallta az ő személyi őrizetének a költségeit. Újra meg újra meghallgatták, de a briliáns Dr. Hudson túl törvénytisztelő és érzelgős lett, és végül el kellett napolni a tárgyalást. Daryllnek a tárgyalást követő zűrzavarban sikerült túszul ejtenie egy bírósági végrehajtót, és elmenekült egy törvénytudományi rajongója, Teresa Ann Slocum segítségével, aki talán Bonnie szerepére áhítozott Clyde mellett, de az is lehet, hogy Charlie Starkweather Caril Fulgate-jét szerette volna eljátszani. Szegény Teresa csúnyán végezte: ő lett Cullum első áldozata a tárgyalás után, szabadulásának megünneplése alkalmából. Lee üzenetet hagyott Helennek a lány hasára karcolva, és egy kedves kis ábrát is kanyarított Teresa kezére. Daryll Lee stílusos kézjegye törhegygel karcolt véres tetoválás volt. Ezt a letartóztatása előtti utolsó áldozatán próbálta ki először. Ráadásnak többnyire ondójából is hagyott egy keveset áldozatainak. „Minden művésznek dedikálnia kell a munkáját” – mondta Helennek legutóbbi találkozásukkor.

Sherman legszívesebben halottnak tudta volna Helen a tárgyalás után. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy Helen Hudson az egyetlen, aki segíthet abban, hogy újra elkapják Cullumot. Ő volt a halálos csalétek.

Daryll Lee letartóztatásának pillanata óta folyton esküdözött, hogy bosszút áll Helenen. Teljesen meg volt róla győződve, hogy egy nap majd leszámol vele. Minden nap azzal fenyegette, hogy egyszer úgyis kiszabadul. Mióta pedig ez megtörtént, rendszeresen úgynevezett „szeretetcsomagokat” küldözgetett neki, telerakva fiatal lányok hajtincseivel, levágott körömdarabokkal, időnként bőrdarabkákkal is, és legfrissebb áldozatainak vérével írt érzelgős üzenetekkel. Szökése után egy saját kezűleg írt Bálint-napi üdvözlőlapot küldött egy igen eredeti versikével, ami azóta számos üzenetében szerepelt:

„Dokinak

Vasárnapi ruhád vedd fel.

Randevúnk lesz, ne feledd el,

Köszöntsünk ma szép, víg napot,

Daryll szabad kezet kapott!"

Ezenkívül előszeretettel hívta fel, és válogatott ocsmányságokat suttogott a telefonba. Helen telefonszáma titkos volt ugyan, de Lee-nek sikerült kiderítenie, úgy, hogy Helen irodalmi ügynökségi titkárnak, Phil Donahue-nak adta ki magát.

Az elmúlt három és fél hétben Joe volt Helen testőre. Daryll Lee egyetlen egyszer sem mutatkozott, még Helen nyilvános szereplései alkalmával sem. Helen egy kissé megkönnyebbült, mert éppen ma reggel nyugtatta meg egy régi barátja, David Samuels a quanticói FBI-tól, hogy a nyomában vannak.

A Chevrolet a Telegraph sugárútról behajtott az egyetem területére. Helen úgy tett, mintha a jegyzeteibe merülne. Joe csendben volt. Helen értékelte ezt, bár tudta, elsősorban annak köszönhető, hogy Joe érzi: nem igazán képes vele kommunikálni. Az ő feladata Helen számára védelmet biztosítani, ezért szerződötték. Mintha csak Helen gondolatára válaszolt volna, Joe megveregette bal csípőjén nyugvó pisztolyát. Balkezes volt, amint azt Helen már korábban megfigyelte.

Ezüstzöld eukaliptuszfák suhantak el mellettük, és Helen leeresztette az ablakot, hogy édespikáns illatuk beáradjon az autóba. Csinos lányok pihentek a fűvön az előadások közötti szünetben, sütkeztek a tavaszi napsütésben. Dobókorongok repültek a levegőben. Shields rendőrbiztos hirtelen nagyot fékezett. Helen nyelt egyet. Csak egy aranyszőrű vizsla ugrott a kocsi elé, nyakán tarka kendővel, és a szájába kapott egy dobókorongot. A vizsla gazdája, egy félmeztelen, lófarkot viselő fiatal srác, elkapta a kutyát, bocsánatot kért, és elszaladt. Helen becsukta a szemét: egy pillanatra megrohanták az emlékek. Mire kinyitotta a szemét, már a McCluskey előadóterem előtt parkoltak.

Joe szállt ki először az autóból, körülnézett, majd bólintott Helen felé. Ő felkapta bőrtáskáját, és kiszállt.

– Először meg kell találnunk a másik rendőrt, akit iderendeltek, és szólni kell a campus biztonsági őröknek.

– Rendben, Joe.

Joe megkerülte az autót, és Helen mellé lépett, hogy felkísérje a lépcsőn. – Igazán csinos ma, Dr. H.

– Köszönöm, Joe.

A polírozott szürke fémből és világosbarna fából készült pódiumon Helen Hudson javában tartotta előadását több száz hallgató előtt. A terem zsúfolásig megtelt: mindenki kíváncsi volt a híres íróra. Sokan a jelenlevők közül már két évvel korábban is elvégezték ugyanezt a kurzust. Helen formában volt, mint mindig, amikor erről a témáról tartott előadást. Hangja magabiztosan csengett a feszülten figyelő tekintetek keresztüzében.

– ... Ezek a torz lények gyönyörűségüket lelik egy másik emberi lény kínzásában. Áldozataik sikolyai elfeledtetik velük saját fájdalmukat. A gyilkolástól felélénkülnek. Később azonban depresszió, illetve már-már elviselhetetlennek tetsző magányérzet keríti őket hatalmába, s ettől csak úgy képesek megszabadulni, ha újra gyilkolnak.

Helen fölött egy hatalmas képernyőn jegyzetek, diagrammok és fényképek váltakoztak.

– A sorozatgyilkosok éppoly eszeveszettül vágnak arra, hogy újabb áldozatot ejtsenek, mint a kábítószeresek a következő dózistra. Miért? Mi motiválja őket? Vagy mindez örökletes volna? Ha nem, mi az, ami ezekből az emberekből kiváltja az erőszakot, míg másokból nem? Tengernyi megválaszolatlan kérdés...

Kis szünetet tartott, és előrébb sétált a pódiumon. Majdnem száznyolcvan centi magas, elbűvölő jelenség volt piros kosztümjében és selyemblúzában. Néhány másodpercig

csendben állt, a padosorokat fürkészte.

A hallgatóság egyre izgatottabb lett, néhány diák előrehajolt a székén.

– Szíveskednének a teremben lévő férfiak egy pillanatra felállni? Rajta, járjanak a hölgyek kedvébe, hadd vegyék szemügyre magukat. Ez igazán a legkevesebb azok után, hogy maguk annyiszor, végigmustráltak bennünket.

Suttogás és nevetés hullámozott végig a termen, miközben a férfiak egyenként, szép lassan felálltak.

– Rendszerben, minden húsz alatti és harmincöt év fölötti férfi leülhet. Az afrikai és ázsiai származásúak szintén leülhetnek.

További mozgolódás és széktologatás hallatszott. Dr. Hudson ismét csak kisebb hatásszünetet tartott, mielőtt újra beszélni kezdett volna.

– Lányok, mit látnak? Néhány jóképű fickót. Ha valamelyikük meghívna magukat egy sörre, nyugodt szívvel elmennének. Sőt: akár vacsorázni, táncolni is. Még egy görbe éjszaka is belefér, nem igaz?... Nos, hadd áruljak el valamit... – Helen felemelte a hangját, s szinte fenyegetően folytatta: – A sorozatgyilkosok kilencven százaléka húsz és harmincöt év közötti fehér férfi, akárcsak ők. Észrevennék, lányok, ha közülük valamelyiknek a gyilkolás lenne a szenvedélye? Látnak valamit az arcukon, ami ezt elárulja?

Néhány férfi köhécselni kezdett. Többen leültek. Helen végignézett a közönségen, és álig észrevehetően elmosolyodott.

Mozgás támadt az egyik erkélyen, ami egy pillanatra magára vonta az előadó figyelmét. A nyugtalanság egy-két másodperc múlva elült; Helen visszasétált a szónoki emelvényhez, és a jegyzeteibe pillantott. Mögötte a nagy képernyőn gyors egymásutánban levetítették az utóbbi évtizedek legelvetemültebb gyilkosainak, Ted Bundynek, Jeffrey Dahmernek, David Berkowitznak, Albert deSalvónak, valamint a Hegyvidéki Fojtogatók néven ismert Bianchinak és Buonónak a jól ismert képeit.

– Albert deSalvo, Bianchi és Buono, Berkowitz, Dahiher, Ted Bundy... Csendesek, szerények, sőt kedvesek voltak. Pontosan jártak be a munkahelyükre, és jó szomszédként viselkedtek. Az áldozataik mind megbíztak bennük... Gyakran meg is hívták őket otthonukba. Az FBI becslései szerint e pillanatban valószínűleg úgy harminc-harmincöt sorozatgyilkos cserkészti következő áldozatát az országban. Ezernégyszázhetvenkilenc ügynök foglalkozik a velük kapcsolatos ügyekkel, azonban képtelenek a nyomukra bukkanni. És nem rettent el őket az állandóan szolgálatban lévő ötszázkilencvenhétezer rendőr sem... Rendszerben, emberek, felmentem magukat. Üljenek le, mielőtt még mindenkit félholtra rémisztenek.

Mindenünnen megkönnyebbült sóhajok hallatszottak.

– A sorozatgyilkos a modern kor szülötte. És nincs még egy ország a földön, ahol az ilyen ember akkora veszélyt jelenthetne a társadalomra, mint az Egyesült Államok. A megoldást a bűnüldöző szervektől hiába várjuk: azok csupán – jó esetben – annyit tudnak elérni, hogy elkapják a gyilkost, miután az már ölt. A megoldás a megelőzés tudományában rejlik. Abban, hogy megfejtjük a sorozatgyilkosok pszichéjében lakozó szörnyűségek eredetét, megpróbáljuk felderíteni azokat az okokat, amelyek egy embert gyilkosságok elkövetésére sarkallhatnak. Florida összesen majdnem nyolcmillió dollárt költött Ted Bundy elfogására és kivégzésére...

Helen figyelmét másodszor is magára vonta valami az erkélyen: elakadt a hangja. Egy pillanatig mozdulatlanul figyelt. Az oldalfolyosón Joe Shields rendőrbiztos megdermedt, amint észrevette hirtelen ijedségét. Helen az erkély felső sorát nézte, egy skót kockás inget és a korlátra támaszkodó tetovált karokat.

Biccentett Joe-nak, mire amaz a folyosó Szélére sétált és körülkémlt; épp csak egy centi hiányzott, hogy a közönség észrevegye. Helen ismét felpillantott az erkélyre, de csak feszülten figyelő, izgatott arcokat látott. Egy pillanatra összezavarodott. Szent Isten, már mindenütt gyilkosokat látok. Itt az ideje annak az olaszországi nyaralásnak. Elmosolyodott,

és – jelzésképpen – megrándította a vállát Joe felé, mire az visszalépett őrhelyére.

– Florida állam nyolcmillió dollárt költött Ted Bundy elfogására és kivégzésére. Nem lett volna hasznosabb, ha életben hagyják tudományos vizsgálatok céljából? Talán akkor megérthettük volna, hogy az 1946. november 24-én született sok csecsemő közül miért éppen ez a kisfiú vált szörnyeteggé. Talán akkor lenne esélyünk felismerni a jövő Ted Bundyjait... még mielőtt lehetőségük nyílna gyilkolni.

Rövid szünet után tapsvihár tört ki, ami nem mindennapi jelenségnek számított egy egyetemi előadáson. Helen az emelvény szélére sétált, majd lement a lépcsőn, Shields rendőrbiztos néhány lépéssel hátrább követte. Helen a lehető legrövidebb úton el akarta hagyni a helyszínt. Megpróbálta átverekedni magát az auditóriumban támadt csődületen, de néhány diák hozzáfurakodott: a kezét rázogatták, néhányan hangosan gratuláltak. Shields igyekezett a lehető legkevésbé feltűnőnek látszani, és közben a tömeget figyelte. Egy idősebb, kopaszodó úr Helenhez férközött, és kezét rázott vele.

– Szép munka volt, Helen. Ha úgy gondolod, bármikor visszafogadunk.

– Köszönöm, John – Joe Shields figyelte, ahogy Helen szívélyességet színelve kezét fog a professzorral. Közben Helen tekintete ide-oda cikázott az emberek gyűrűjében. Nagyon nyugtalannak tűnt, látszott rajta, hogy minél gyorsabban szeretne kijutni az épületből.

Nagy nehezen elvergődtek az előcsarnokig, és sietősen eltávolodtak a diákok tömegétől, akik már alig várták, hogy Helenre vethessék magukat.

– Ejha, maga olyan népszerű itt, akár egy rocksztár – Joe büszkén belekarolt, és elindultak a kijárat felé.

– Másfél évvel ezelőtt még fel nem merült volna bennük, hogy végérvényesen szerződtessenek. Elég egy bestseller, néhány tévéműsor, és máris meg akarnak tenni tanszékvezetőnek... Joe, el kellene mennem a mosdóba.

Befordultak a sarkon, és egy jobbra eső beugróban megtalálták a női mosdót. Helen elindult az ajtó irányába, majd elbizonytalanodott. Joe elélepett és bekopogott.

– Van itt valaki?

Nem kapott választ, mire bement, és körülnézett. A mosdó hatalmas, tiszta és ragyogó fehér helyiség volt. Új volt és modern, akárcsak a csúcstechnikával felszerelt előadóterem, ahol Helen az imént beszélt. A fülkékkel szemközti mosdósor tetejét drága üvegcsempe szegélyezte a hatalmas, fal méretű tükör alatt. Joe kinyitotta a takarítószeres raktár ajtaját. A helyiség tele volt koszos felmosóronggyal. Ezután előbb a nyitott fülkébe kukkantott be, majd lehajolt, és az ajtók alatt végignézte az összes zárt fülkét. Az egyikben megpillantott egy magas sarkú cipőt viselő lábat.

– Elnézést a betolakodásért, asszonyom – mondta kicsit zavartan, majd az ajtóban várakozó Helenhez fordult. – Parancsoljon, hölgyem.

Elsétált Helen mellett, kissé szégyenkezve a túlzott elővigyázatosság miatt, és kiment a folyosóra. Helen belépett az első fülkébe. Gondosan letekert több csík vécépapírt, és az ülőkére tette. Éppen megfordult, hogy leüljön, amikor hirtelen egy dróthuzalból készített hurok esett a nyakába. Helen megpróbált a hurok alá nyúlni, de hiába. Levegőért kapkodott, még sikoltani is képtelen volt. Végző elkeseredésében rugdalni kezdte a fülke ajtaját.

Kint a folyosón Shields rendőrbiztos felfigyelt a zajra, és bedugta a fejét az ajtón.

– Dr. Hudson? Minden rendben?

Joe kibiztosította fegyverét, és bement a mosdóba. A háta mögött ott lógott Helen a nyitott fülkében. Hirtelen kivágódott a raktárfülke ajtaja, és Daryll Lee bukkant fel, különös maskarában: skót kockás inget, katonaruhát és magas sarkú cipőt viselt. Sötétvörös, rövidre vágott haja összetapadt a kosztól, a bőre tele volt sebhelyekkel. Hátulról elkapta Shieldset, és a torkához szorította kését.

– Ez az én pisztolyom! Mi a fenét keres nálad a pisztolyom? És mit csinálsz a női mosdóban? Kukkolod a kislányokat?

Daryll Lee most Helenre nézett, és félelmetes vigyor terült szét az arcán. Szinte táncot járt foglyával. Elvette Joe fegyverét, majd úgy fordította a férfit, hogy az is láthassa Helent, amint ott függ, levegőért kapkodva.

– Doki, maga a szakértő. Mit tesz ilyenkor egy magamfajta beteg faszi? Kibelezzem, vagy lelőjem? Nos, doki? Talán mindkettőt?

Még be sem fejezte a mondatot, és már végighúzta a kést Joe Shields torkán. Ujjongva meglengette a pengét a levegőben, és újfent Helenre vigyorgott. A nő csak nézte fulladozva, könnyek borították el az arcát. Daryll Lee két gyors lövést eresztett Joe Shields mellébe, mire az összeesklott, és lassan a padlóra csúszott, vörös foltot hagyva a fehér csempén és a tükrön. Helennek most egy csöppet, sikerült meglazítania a hurkot, s így egy szippantásnyi levegőhöz jutott. Aztán csak sikított, míg el nem ájult.

Tizenhárom hónappal később...

ELSŐ FEJEZET

A HARMADIK

Jennifer Lyle kivette a dobozból az édesapjától és édesanyjától kapott vadonatúj tornacipőjét, születésnap ajándékát. Egy darabig gyönyörködött benne, néhányszor megforgatta a kezében, majd finoman visszatette a dobozba, és visszahajtotta rá a papírcsomagolást. Ennek holnapig még várnia kell. Kinézett az ablakon a csodálatos San Franciscó-i napsütésbe, és egész testében megbizsergett az ötmérföldes futás gondolatára. Felrángatta régi Nike edzőcipőjét, majd tükre elé állt, hogy megnézzze magát vadonatúj futócuccában. Az ikertestvérétől kapott vásárlási utalványból vette. Örömmel állapította meg magában, hogy remekel fest bordó és türkiz színű joggingjában. Rámosolygott a tükörképére, és gyors mozdulatokkal befonta a haját, majd, már az ajtó felé futtában, felkapta sárga walkmanjét.

Istenem, de csodás. Harmincöt fok és szinte felhőtlen ég. Az öböl felől enyhe szellő fúj.

– Tökéletes – mondta fennhangon, és elindult a kocsija felé. A szél és a hőmérséklet ilyen együttese ideális a futáshoz.

Jennifer habozott, kinyissa-e a tetőt kisautóján. Aztán úgy döntött, hagyja az egészet, ahogy van: túlságosan is siet, legszívesebben már most is futna. Amúgy is nehéz lesz parkolni: ma biztosan sokan lesznek a parkban. Imádta a Golden Gate parkot, különösen vasárnap, amikor lezárták a JFK Drive-ot, és egyenesen átfuthatott a közepén. Kisüvített Potrero Hillről, és áthajtott a városon a gyér hétvégi forgalomban.

Meglepetésére könnyen sikerült parkolóhelyet találnia. A park bejáratához sétált. Lassan elkocogott a főútvonal felé. Amerre csak nézett, a fákra tűzve mindenfelé rikító színű plakátokat és szórólapokat látott: a San Franciscó-i hippikultúra születésnapja alkalmából rendezett Szeretet Fesztivált hirdették. Jennifer tudta, hogy a Golden Gate park valamikor hatalmas orgiák színhelye volt. Mulattatta a gondolat, hogy olyan területen fut, ahol a szülei generációjából sokan orgiákon vettek részt, jó húsz-huszonöt évvel ezelőtt.

Egyik kedvenc helye, a Redwood Síremlék mellett lelassított; ez jelezte az ő első mérföldjének a végét. Szeme sarkából megpillantott egy fának támaszkodó fiatalembert, a kezében videokamerával. Jennifer közömbösséget színlelt, de azért újra odanézett, és örömmel állapította meg, hogy jóképű a fiú. Mostanában, amióta szakított a barátjával, gyakran megpezdült a vére, és elhatározta, hogy a futás második felében is erre fog kanyarodni. Még egy pillantást vetett az idegenre, és örömmel látta, hogy a fickó leengedte a kameráját, és egyértelműen őrá mosolyog. Jennifer újra felvette a ritmusát, és belefeküdt a szélbe. Mr. Video csak várja meg szépen, amíg ő megkerüli a parkot.

Helen Hudson lepedőjébe csavarodva hanykolódott, elfüggönyözött szobájának félhomályában megcsillantak bőrén az izzadságcseppek. Megint ugyanazt álmodta, amit már vagy százszor az elmúlt év során: fulladozás, a fehér csempék és az iszonyat. Vértenger. Hirtelen felriadt, gyorsan és nehezen vette a levegőt.

– Andy?... Andy? – kiáltotta olyan hangosan, ahogy csak bírta. A torka még kapart a nehéz éjszakától. Felkapcsolta az ágya mellett álló halogénlámpát. Kimászott az ágyból, és szobáról szobára járt a galérián, minden szobában felkapcsolta a villanyt, és mindenütt bekapcsolta a tévéket.

– Andy? – Helen a galériáról lenézett a dolgozószobájába. Mögötte egy csaknem ember nagyságú, hatalmas festmény lógott: egy Viktória-korabeli öltözetet viselő fiú

fekete-fehér, kísérteties képe. Szomorúan figyelte Helent, amint az odalént kóválygott.

A tágas tetőtér-lakásban egy kékes színű oszlopokkal alátámasztott galéria futott körbe. A hálósobája mellett állva Helen rálátott a dolgozósobájára és a nappalira. A belső tér kialakítása végtelen tér érzetét keltette az emberben. Az egész tetőtér-lakásban alig voltak téglafalak, csak a hálósoba és a fürdőszoba volt hagyományosan elkülönített helyiség... A lakás középső részén a nappali és a körülötte levő helyiségek elszeparálását vékony válaszfalak segítségével oldotta meg a tervező. Onnan, ahol éppen állt, Helen egy finom megmunkálása, szürke fémhálós válaszfalra látott, ami az ebédlőt és a dolgozósobát határolta el egymástól.

Körbesétált az erkélyen, és lenézett válogatott irodafelszereléssel berendezett dolgozósobájára, ahol három terminál állt, az egyik ki volt kapcsolva, a másik kettő üzemelt. A középső terminálon élénk színű trópusi halak úszkáltak egy animációs tengeren, a másik képernyőn pedig különböző színes fraktálhalmazok, Mandelbrot-ábrák váltakoztak. Az íróasztal tele volt könyvekkel és a terminálok közötti telefonokkal. A nagy, félhold alakú íróasztal mellett egy nyomtató és néhány faxgép állt. Az irodafelszerelés, az asztal és a gurulós székek egy vastag, kör alakú, szilvakék plüss szőnyegen álltak. Magas, könyvektől roskadozó polcok emelkedtek körben a számítógéprendszer mögött. A közel két és fél méter magas polcok világos tölgyfából készültek. Könyvekkel, jegyzetekkel és aktákkal megpakolva választófalat alkottak az irodahelyiség és a konyha között.

Helen egy pillanatra elbambult. Andy sehol. Egyedül volt.

Szobáról szobára őgyelgett, és magában dünnyögött, ahogy egyre, idegesebb lett. Szórakozottan felcsatolta piros gumi-csuklószorítóját, és közben egyre kántálta sajtóságos mantráját: „George Washington, John Adams, Thomas Jefferson, James Madison...” – Az Egyesült Államok elnökeinek a felsorolása a felkelési szertartásának elengedhetetlen részét képezte: segített neki abban, hogy megszabaduljon rossz álmától.

A lakásban, elszórtan a mindenfelé elhelyezett tévékészülékek mellett, számos egyéb csúcstechnikai felszerelés is volt, többek között egy rendőrségi szkennerek. Az összes gépre, és az egész modern technológiára azért volt szükség, hogy egyfajta mesterséges társaságot biztosítson: ablakot nyitott a világra egy olyan valaki számára, aki soha nem merészkedett ki oda.

Helen bement a fürdőszobába, és megállt a gyógyszeres szekrény előtt. A tükörbe pillantva néhány másodpercig döbbenetesen kapkodta a levegőt. Halottsápadt volt, szemei körül sötét karikák húzódtak. „Mit bámulsz?” – förmedt tükörképére.

A szekrényből kivett egy nyugtató folyadékkal teli üveget, és egy keveset a tenyerébe öntött az orvosságból. Közben folytatta az elnöknévsort:

– James Monroe, John Quincy Adams, Andrew Jackson, Martin Van Buren, William Henry Harrison...

Helen a nappali bárjához sétált, és töltött magának egy italt. Öblögetett a nyugtatószerrel, majd leöntötte konyakkal: ez volt a kedvenc koktéla, így köszöntötte fel az üres szobát. Poharával a kezében visszament a dolgozósobájába, és leült a számítógép-központ elé. Gépelni kezdett a jobb oldali komputerbe:

ÉBREN VAN VALAKI? JÓL ESNE EGY KIS CSEVELY.

Egy percen belül már válaszoltak is:

HELLO, DOKI. PÁNIKROHAM?

Helen ujjai csak úgy röpködtek a billentyűzeten.

NEM. RÉMÁLOM. SZINTÉN SZOBAFOGSÁGON?

HAT HÓNAPJA. HÁT TE?

EDDIG TIZENHÁROM.

Helen figyelme most a másik gépre terelődött, itt egy sakkjátszma folyt. A képernyő alján egy üzenet jelent meg az ellenfelétől, aki a hálózaton a Sakk-Matt álnevet használta.

MOZDULHATNÁL MÁR.

Helen egy pillanatig tanulmányozta az állást, majd fogta az egeret és az f3-as mezőre

lépett. Sakk-Matt visszaírt:

GYENGE LÉPÉS. HAGYJUK. INKÁBB RANDEVÚZZUNK.

Helen begépelte a választ:

SEMMI RANDEVÚ. HAGYD ABBA AZ UDVARLÁST, ÉS LÉPJ.

Unottan felkapta a konyakját, és a nappaliba indult. Ez a helyiség a többinél néhány lépcsőfokkal magasabban volt, az emelt padlózatot puha tatami borította. Helen odasétált a dohányzóasztalhoz, és fehér csikóját f3-ra tolta. A táblán ugyanazt a játszmat állította fel; mint amit Sakk-Matt-tal játszott az Interneten. A remekbe készült sakkfigurák márványból voltak, egy törökországi útjáról hozta őket évekkal ezelőtt. A bábuk egy ónix-berakásos márvány sakktáblán álltak, amit még az apjától örökölt.

Ez a szoba, mintha három oldalról körül lett volna zárva falakkal, amelyek nem nyíltak a lakás többi részére. A bal oldali fal világos falambériából készült, a színe megegyezett a szalmaszínű padlóéval. A falon középmagasságban sötét cseresznyefából készült szekrények voltak. Jó néhány nonfiguratív, mutatós, múzeumba illő szobor díszítette a helyiséget. A szoba közepén kialakított társalgórész két díványának és puha székeinek színe illett a cseresznyefa-szekrények vöröses-sötétbarna színéhez és a jobb oldali falat takaró arany színű nyersselyem függönyhöz. A székek támláit világosbarna faburkolat keretezte, kidolgozásuk modern jellegűt kölcsönzött a berendezésnek.

A szoba legfontosabb darabja és legfeltűnőbb jellegzetessége az utca felőli, belépéskor szembe eső fal volt. Ha kintről besétált az ember a lakásba, és bement a nappaliba, azt várta volna, hogy szemközt az öbölre néző ablakokat lát. Ehelyett az egész fal nagyságában egy rozsdabarna, arany színű és szürke háromszögekből álló, harlekinminta „álfal” volt.

Helen felvett egy távirányítót egy asztalkáról, és megnyomott egy gombot. Egyszeriben a masszív, hatalmas képfal szétvált egyenlő nagyságú, tizenkét centi széles, függőleges csíkokra. A csíkok 180 fokkal elfordultak, így a „fal” ablakká alakult. A szobába egyszerre beáradt a napfény. Helen megremegett, és kezét a szeméhez emelte, mint egy vámpír, amikor a hajnali fényekbe néz. Lassan odasétált az ablakhoz, és kinézett az elé táruló panorámára: az öböltől egészen a távoli Marin vidékig lehetett látni. Az öböl fölött a Golden Gate híd képe látszott. Helen dúdolgatni kezdett magában: „Egy szép napon a végtelenbe látok...”, majd keserűen felnevetett.

A parti Fort Mason Központ helyén a XVIII. század végén a spanyol helyőrség állomásozott. Az 1730-as években a hadsereg egyik behajózási pontja lett. Több mint egymillió katona útja vezetett Fort Masonön át a második világháborúba és a koreai háborúba. A hetvenes évek elején, a vietnami háború utáni békelázzal egy időben Fort Mason a Golden Gate Nemzeti Szórakoztatási Központ területébe olvasztották. A Központ azóta a művészetek és a kultúra paradicsomává vált. Galériák, múzeumok, színházak, könyvesboltok, kávéházak és a világszerte híres, vegetáriánus Green éttermek nyíltak itt. Turisták és helybeliek egyaránt szívesen sétáltak végig a mólón, hogy gyönyörködhesse az öbölre nyíló kilátásban. A Jeremia O'Brien nevű, még a függetlenségi háború korából származó, felújított hajó a harmadik mólónál állt.

Dr. Helen Hudson egyike volt azon szerencséseknek, akik lakást vásárolhattak a néhány felújított régi épület valamelyikében azok közül, amelyekben engedélyezték a beépítést. El akart bújni a világ elől, otthona mégis a város, egész San Francisco legszebb, legkönnyebben megközelíthető negyedében volt.

Megcsörrent a telefon. Helen lassan odasétált a készülékhez, és felvette a kagylót.

– Tessék!

A hívó mondott valamit.

– Rohadék! – Helen lecsapta a kagylót, és üvöltözni kezdett: – Te szemét rohadék!

Majd a padlóra rogyott, és csak sírt és sírt, akár egy gyerek.

Mary Jane Monahan felügyelő óvatosan lépkedett az elhagyatott bérház telefirkált folyosóján, töltött fegyverrel. Feszült volt és ugrásra kész. Ruben Goetz felügyelő, szintén felfegyverezve, árnyként követte. A sötét hajú, jóképű, és egy rendőrhöz képest talán túlságosan is jól öltözött Ruben éppúgy elütött a lerobbant környezettől, mint M.J.

M.J. megállt egy keresztfolyosónál. Két kézzel maga előtt tartott fegyverével elpördült a faltól, és végigpásztázta a folyosót. Üres volt. Ruben átvágott mögötte, majd a falhoz lapult a másik oldalon. Mindketten mozdulatlanul, csendben álltak, csak zihálásuk hangja hallatszott. Hirtelen Ruben mögött egy alak ugrott elő egy nyitott ajtóból. Ruben egy szempillantás alatt tüzelőállásba ugrott, és félautomata pisztolyából beleeresztett kilenc golyót. Eloszlott a füst, M.J. lerántotta biztonsági szemüvegét, és Rubenre nézett. Odasétált Ruben „támadójához”, a rugós szerkezetre erősített, életnagyságú, deszkából kivágott bábuhoz.

Gyakorlóterepen voltak egy próbabábuikkal felszerelt épületben. M.J. fiatalabbnak látszott ugyan, mint a huszonnyolc éves Ruben, mégis egyértelműen fölötte állt korban, rangban és tapasztalatban egyaránt. Ruben már rájött, hogy még a képzeletbeli ellensége általi halál is jobb volna, mint a várható letolás.

– A jó hír, hogy még életben vagy – vetette oda M.J., Ruben felé lökve a szétzúzott deszkadarabokat.

– Nem örülsz neki különösebben.

– Ez voltaképpen gyógyterápia, Ruben. Az Akadémián tanultad, hogy ész nélkül lövöldözz?

Ruben megpróbálta leállítani:

– Ó, ó, ó. Nézzük csak át a forgatókönyvét ennek az egésznek.

– Szitává lyuggattad.

– Most mit csináljak, zsaruk vagyok... Ezt súgta az ösztönöm.

– Semmi önkontroll? – M.J. nem hagyta annyiban. – Tegyük fel, hogy nem egy hetvenöt éves öregemberre lőttél, aki nem hallotta a figyelmeztetést, mert süket. Mondjuk akkor zsírozta ki a fickót, amikor az éppen megadta magát.

– Rám támadt.

M.J. rá se hederített és folytatta:

– Mondjuk adminisztratív küldetésen vagy egy vizsgálat alatt. Egy narkós nő felbérelt valakit, és egy szemét halálos akciót indít ellened.

– Rendben, Okos Alice. Mutasd meg, mit tudsz.

Egy újabb figura vágódott ki a folyosón M.J. mögött. Egy férfi volt, és egy túszt tartott, rászegezett pisztollyal. M.J. egy balerina könnyed bájával félrepördült, miközben három golyót eresztett egyenesen a fegyveres „fickó” vállába.

– A kari ideget kell eltalálni, arra ő elejti a fegyvert. Aztán elmondod neki a jogait. Akkor embert sem öltél, és még a karmád is rendben marad.

M.J. könnyedre vette, mert úgy érezte, ma ez a helyes bánásmód Rubennel. De tartogatott a számára egy tanmesét, egy mellesleg „véresen” igaz történetet – majd egy másik alkalomra.

M.J. szobatársa az Akadémián Beryl Ann Mills volt, a barátai csak Bamnek hívták. 183 centi magas fekete lány volt. Bam – akárcsak M.J. – kiválóan bánt a fegyverrel, és rettentő büszke volt a túlórákra, amiket a gyakorló pályán töltött. Otthon súlyozott minden szabad percében, még a reggeli közben és a vécén is. Ő volt M.J. ösztönzője és egyetlen igazi vetélytársa a céllövő-pályán.

Miután elvégezték az Akadémiát, a két újoncot veterán zsaruk mellé osztották be. M.J. a kínai negyed egyik ügyével foglalkozott, Bamet pedig a Fillmore negyedbe küldték, ahol tombolt az utcai bűnözés. Fogadtak egymással egy vacsorában, hogy kiből lesz előbb nyomozó.

Aztán megtörtént az, ami minden zsarut csak a leglidércesebb álmaiban kísért. Bam és

partnere, Rudy Tejada éppen átvágtak egy sikátoron, hogy ellenőrizzenek egy helyi zavargást, amikor az árnyékból kinyúlt egy kéz, és pisztolyt szegezett Rudy hátának. Bam rákiáltott a támadóra, hogy adja meg magát, de amaz nem mozdult. Bam tüzelt, mire az árnyékból kizuhant egy tizenkét éves kisfiú, annyi idős, mint Bam legfiatalabb öccse. Egy narancssárga színű műanyag pisztolyt szorongatott a jobb kezében.

Tűzetes vizsgálat után Beryl Ann Millst felmentették ugyan, de Bamet ettől kezdve örökös lelkiismeretfurdalás gyötörte. M.J., a barátai és a családja könnyögtek neki, hogy ne hagyja abba a rendőri munkát, de ő kilépett, és elment a postára dolgozni. Egy darabig még tartotta a kapcsolatot a két lány, de M.J. minden – akár legkisebb – sikere is Bamet a maga szégyenére emlékeztette. Egy idő múlva nem találkoztak többet.

A kisfiú tragédiája után M.J. örülten gyakorolt: mindenképpen meg akart tanulni úgy célozni, hogy lövése ne legyen halálos. Apja és két bácsikája – akik szintén rendőrök voltak – kislánykora óta azt igyekeztek belevetni a fejébe, hogy a zsaruknak az életmentés a feladatuk, és hogy még egy bűnözőtől sem szabad elvenni az életét, míg a bíróság el nem ítéli. M.J. idővel úgy vélte, a probléma nem ilyen egyszerű, különösen azok után, hogy nem egyszer tanúja volt, amint a legelvetemültebb gazemberek egérutat nyertek a különböző jogi kiskapuknak köszönhetően...

Mindenesére megesküdött rá: soha nem fog ölni, amíg valóban nem muszáj. Elhatározta, hogy Rubent is erre tanítja, még ha ő volt is a leggyengébb lövő, akivel valaha dolgozott.

Ruben övén megszólalt a telefon, de a férfi mintha meg se hallotta volna:

– Nem vagy éhes? – kérdezte. – Én majd elpusztulok az éhségtől.

– Nem veszed fel?

– Biztosan semmi különös.

– Le merném fogadni, hogy a lány szerint az.

– Mit szólnál valami marokkói kajához? Szereted a kuszkuszt?

– Nem akarod tudni, hogy melyik rajongód az?

Ruben megadta magát, kihúzta a telefont az övéből, majd közönyös hangon beleszólt:

– Tessék!... A, szia... Mi ez, telepátia, vagy mi a szösz? Épp most akartalak hívni!

M.J. elképedve bámult rá.

– Ó, csak a szokásos. Dolgos munkanapok, és végül mindig felülkerekedik az igazság – szólt a férfi ismét a telefonba.

Most egy újabb célpont ugrott elő, és M.J. három golyót eresztett belé. Ruben neheztelő pillantást vetett rá.

– Ide figyelj, visszacsöröghetlek? Most nem éppen alkalmas... Nem, megígérem.

Kikapcsolta a telefont.

– Tudod, az a gyanúm, te azt hiszed, én valami... – fordult M.J.-hez.

– Élvehajász vagy.

– Élvehajász?

– Korhely, bel ami, donjózsi, nőcsábász...

Ezúttal M.J. készüléke szólalt meg.

– Dologidő van – mondta.

– Életmentő telefon – csiripelte Ruben, és utánaügetett kék Chevroletükhöz.

Nem egész négy perc alatt értek Potrero Hillre. Ruben jobb keze teljesen elzsibbadt, ahogy szorongatta a kapaszkodót az autóban. M.J. úgy vezetett, akár egy Forma 1-es pilóta, teljesen függetlenül attól, sietniük kellett-e vagy sem. Martha and the Vandellas ordított a magnóból, a dal végét már a parkoló autóban ülve hallgatták, az épület előtti zűrzavart figyelve. A gyilkosság helyszínét körbekerítették sárga szalaggal. Mindenhol csak úgy nyüzsögtek a zsaruk. A halottkém teherautója és a rendőrautók eltorlaszolták az

utat, és M.J. kiszúrt egy közvetítő-autót is, KXBU felirattal az oldalán. Megborzongott, amint megpillantotta Susan Schiffert kiszállni a kisbuszból. Dekoratív jelenség volt sötétkék öltönyében és krémszínű selyemnyakkendőjében, lakkal alaposan megpakolt gesztenyebarna haját még az öböl szele sem tudta szétfújni. Egyik kezében tükört, a másikban mikrofont és cseresznyepiros rúzsot tartott. Közvetlenül mellette ott állt az operátore, szintén tökéletes frizurával. Nemhiába csúfolta mindenki Frizurának. M.J. oldalba bökte Rubent:

– A fene vigye el, itt van Piros Ajak.

– Tudod mit, neked megvannak a módszereid, amelyekkel pontot tehetnél a spinkó karrierjének a végére. Lődd ki a brachiális idegét, akkor nem lesz elég ereje ahhoz, hogy felemelje a kezét, és felpakolja a sminkjét.

– Nem is rossz ötlet.

Kiszálltak a kocsiból. Susan egyből feléjük indult, mire M.J. megszaporozta lépteit.

– Megerősítené a híreket, miszerint a mostani gyilkosság sokban hasonlít a két korábbira?

– Nem erősíthetek meg semmit. Ebben a pillanatban értünk ide.

Susan a sarkában maradt.

– Véleménye szerint valóban egy sorozatgyilkos garázdálkodik San Francisco utcáin?

– Ahogy mondtam, csak most értünk ide, és egyelőre nem vagyok elég tájékozott ahhoz, hogy nyilatkozzam.

M.J. és Ruben bemenekültek az épületbe.

– Vajon ez az idióta mindenkit halálra akar rémisztetni?

Elmentek egy civil ruhás rendőr mellett, aki egy hordozható kamerával bíbelődött. M.J. megállt, és odahajolt hozzá.

– Bernie, csinálj nekem néhány nagyotállt a tömegről, jó? Szép, éles arcokat.

– Ott van Quinn – vágott közbe Ruben.

A gyilkossági csoport vezetője, Quinn főhadnagy a lépcső tetején állt, és egy egyenruhás rendőrrel tárgyalt. Magas, 180 cm feletti, hórihorgas férfi volt, az ötvenedik éve felé járhatott. Rövidre vágott, laposan a homlokára simuló haja még mindig fekete volt, és rendkívül bozontos bajuszt viselt. Szemöldökét folyton összeráncolta. Mindenáron igyekezett lezsernek tűnni, valójában azonban nem volt az, sőt némely esetben kifejezetten vonalasnak volt nevezhető. Már régen felhagyott azzal, hogy úgy tegyen, mintha leszokott volna a dohányzásról, most is fityegett egy dekk az ujjai között. Ruben és M.J. elindultak Quinn felé.

– A házinéni talált rá – kezdte a főhadnagy. – A bejárati ajtó nyitva volt. A bérlő nem válaszolt a csengetésre. Erre a néni aggódni kezdett, bement, és meglátta a hullát. Felhívta a 911-et, azt állítja, hogy nem nyúlt semmihez.

– Betörés? – kérdezte M.J., de sejtette, hogy valami egészen másról van szó. Zsaru ösztöne azt súgta, hogy egy sorozatgyilkosság harmadik áldozata fekszik a házban. Gyűlölte a gondolatot, hogy igazat kell adnia Susan Schiffernek.

Quinn válaszolt:

– Erőszakos behatolásnak semmi nyoma. Tied az egész, Kölyök. Piros Ajakot és Frizurát bízd rám.

Elindult lefelé a lépcsőn, Ruben és M.J. pedig bementek. Az ajtóban egy helyszínelő tiszta gumikesztyűket nyújtott át nekik. Felhúzták.

Takaros kis lakás volt. Az áldozatnak nem volt sok pénze, de amije volt, arra vigyázott. Több mint valószínű, hogy ez volt az első saját lakása szobatársak nélkül. Ikea- és Pier One-bútorokkal, és mindenféle apróságokkal volt tele a lakás, köztük egy alkalmi-vétel jellegű régiséggel, ami sehogy sem illett a modern, olcsó berendezéshez. Közöséges, a boltokban is kapható bekeretezett képek lógtak a falon – nem a legízletlenebb, de nem is az értékesebb fajtából. Egy nagy fehér könyvespolc állt a fal mellett, a könyveknek körülbelül a fele praktikus célokat szolgáló olvasmány, a maradék pedig könnyű bestseller

volt. Fent az egyik sarokban egy fekete keretbe foglalt élénk karmazsinvörös, szív alakú selyemszövet lógott, fekete háttérben. Akárhova nézett az ember, mindig erre a szívre tévedt a szeme.

Egy középkorú nő állt a közelben, és üres tekintettel bámult ki az ablakon, arcára rászáradtak a könnyek. M.J. odalépett egy fiatal, hirtelenszöke rendőrhöz, aki félszegen topogott az ajtó mellett. A nőre mutatott.

– Ő a házinéni?

A rendőr bólintott.

– Ruben, kikérdeznéd? – Ruben odament a házinénihez, és finoman leültette a díványra. Azt, ami hiányzott belőle a céllövőpályán, bőven behozta, ha lelket kellett önteni valakibe.

– Ki érkezett elsőnek? – tette fel a következő kérdést M.J.

– Én – felelte a fiatal zsaru.

– Mi a neve?

– Mike Johnson.

– Hozzányúltál valakihez, Mike? Felvettél valamit? Nem szeretnék egy csomó ujjlenyomatot találni, amikről aztán kiderül, hogy a tiéd.

– Nem, semmihez nem nyúltam. – Volt valami különös a hangjában. M.J. radarja bekapcsolt.

Otthagyta a fiút, azzal, hogy majd újra előveszi. Bement a konyhába, és végigfürkészte a padlótól a plafonig a helyiséget, megpróbálta elképzelni, hogyan is élhetett a lány. Az edények tiszták voltak, mind felpakolva a szárítóra. Szedett-vedett lábosok és serpenyők lógtak a falon. Jobb fajta edényekre, nem tellett. Magadnak főztél, valószínűleg tésztákat és salátákat, kivéve ha kivételes vendéget fogadtál – olyankor biztosan csirkét készítettél. A szárító mellett egy felborult teáskanna hevert. Fontos vendéged volt? Éppen teát főztél neki? Talán épp itt kapott el hátulról, mialatt a tűzhelyre tetted a kannát?

M.J. kijött a konyhából, és elindult a fürdőszoba irányába. Nyelt egyet, és bement. A fürdőkádban Jennifer Lyle feküdt, meztelen teste tele volt zúzódásokkal. A jobb lába kilógott a kádból. A kád oldalán egy vázában hervadó virágcsokor állt. Mögötte fürdőszó, fürdőolaj, habfürdő és sampon állt, valamint egy tucat gyertya: A gyertyákat hagyták teljesen leégni. Meggyújtotta neked a gyertyákat? Egy drága dán szivacs hevert a hervadt virágok mellett. Szeretted kényeztetni magad – tudtad, milyen szép vagy. Ez a fürdőszoba nagyon fontos volt neked, ugye?

Frank Able, a halottkém Jennifer fölé hajolt. Egy fehér takarót terített a kád szélére és a lány lábára, hogy ne kelljen hozzáérnie a holttesthez. Amikor M.J. bepréslődött a zsúfolt helyiségbe, Frank éppen felemelt valamit Jennifer mellől, ami leginkább egy hatalmas hőmérőre hasonlított.

M.J. törte meg a csendet:

– Nos, Frank, van becslésed?

– Úgy nyolc órája történhetett. Plusz-mínusz fél óra.

– Megfojtották, ugye?

– Ugyanúgy, ahogyan a másik kettőt.

Egy újabb sorozatgyilkos lépett tehát színre San Franciscóban. Az Isten szerelmére, már csak ez hiányzott,

Frank Able M.J.-re pillantott.

– Megmozdíthatom?

M.J. bólintott.

– Ühüm, csak finoman. – Kiment a fürdőszobából, és odalépett a szőke újonchoz, akivel néhány perccel ezelőtt már váltott néhány szót. Úgy látta, valami aggasztja a fiút.

- Mike, te értél ide elsőnek?
 - Ühüm.
 - Hozzányúltál valamihez?
 - Nem.
 - Mi a baj, Mike? Bánt valami?
 - Én... semmit...
 - Ha valamit titkolsz előlem, előbb vagy utóbb kiszedem belőled, arra mérget vehetsz. A fiú egy másodpercre a falon lévő szívre nézett, majd újra M.J.-re pillantott.
 - Volt valami harisnyaféle a nyaka körül, amikor megtaláltam... Nem tudom, hova lett.
 - Ki járt még itt, mielőtt befutottak a helyszínelők?
 - Quinn főhadnagy.
- M.J. láthatóan megkönnyebbült, és megveregette a fiú vállát.
- Akkor minden rendben, Mike. Kösz.

M.J. berontott Quinn főhadnagy irodájába. A KXBU-n a tévéhíradó ment.

- Szíveskednél elárulni, miért hoztad el a bizonyítékot?

Quinn a képernyő felé bökött:

- Kérlek szépen... Hallgatni szeretném.

Susan Schiffer élő adásban közvetített a gyilkosság színhelyéről.

– Batikolt ruhák és béke szimbólumok tömege árasztotta el a Golden Gate parkot, ahol a Szeretet Fesztivál zajlik. Potrero Hillen azonban közel sem honolt béke és szeretet. A gyilkossági csoport nyomozói egy újabb szörnyű bűntényt nyomaira bukkantak...

M.J. dühösen közbeavatkozott:

- Lenyúltad a bizonyítékot.

Quinn rá se hederített, továbbra is a közvetítést figyelte.

– ... A rendőrség nem nyilatkozik, de megbízható, belső forrásból tudjuk, hogy a mostani gyilkosság valószínűleg ugyanannak az embernek a műve, aki már két másik nő haláláért is felelős...

Quinn kikapcsolta a tévét, és a hamutartóban égő cigarettájáért nyúlt. M.J. elnyomta, még mielőtt Quinn elérhette volna.

Quinn kifakadt:

- Valaki itt nagyon nem bírja tartani a pofáját, és én tudni akarom, hogy ki az.
- Hova tűntetted a harisnyát?
- Ide figyelj, elraktam és kész. – A tévére mutatott. – Egyszerűen nem akarom, hogy valamelyik hülye kikotyogja ezeknek az egészet.

M.J. egészen közel hajolt Quinnhez.

- Rám van bízva ez az ügy, nem?
- Mitől lettél hirtelen olyan fenemód kényes rá?
- Mert akkor én döntöttem el, milyen bizonyítékot teszünk félre... uram.

Quinnben kezdett felmenni a pumpa.

– Nyomozó, egyáltalán van olyan bizonyíték, amiről úgy gondolja, hogy be kell gyűjteni ennél az esetnél?

- A lány nyakára csavart harisnya.
- Jézusom, micsoda rámenős egy alak maga.

M.J. elmosolyodott.

- Ezt ezúttal bóknak veszem, uram.
- Ugye esze ágában sincs kiejteni a száján azt a szót, hogy sorozatgyilkos, és én sem említettem semmi hasonlót?

– Ez csak természetes.

Quinn meggyújtotta csonka cigarettáját.

MÁSODIK FEJEZET

HELEN

Helen kinyitotta lakásának ajtaját. Odakint, az ijesztően tágas folyosón valamivel több mint két méternyire ott feküdt a San Franciscó-i Chronicle legújabb száma. Helen a lábával igyekezett odakotorni magához az újságot, de nem tudta elérni. Lassan kiaraszolt a folyosóra. Egyre szaporábban és egyre nehezebben vette a levegőt, a szíve hevesen dobogott. Lassan lecsúszott a halványsárga fal mentén, a tenyerével megpróbált valami támaszt keresni... Egyszerre mintha minden megnyúlt volna; a folyosó kontúrjai hullámzani kezdtek, a falak különös perspektívába torzultak. Az újság távoli, elérhetetlen tárgynak tűnt. Helen négykézláb, szinte kúszva indult el a hullámzó padlón. Arcán kiütött a veríték, rettenetesen szédült. Nagyokat nyelt, a szája szörnyen ki volt száradva. Már-már fuldokolni kezdett, amikor végül feladta, visszamászott a lakásba, és becsukta az ajtót. Térdét az állához szorítva a földön kuporgott vörös háziköntösében, és nagyokat lélegzett. Egy 120 cm magas, sárga-fekete zománccal borított obeliszk állt őrt mellette.

Kis idő múlva felegyenesedett. Bement a konyhába, s magához vett egy partvist. Ismét kinyitotta a bejárati ajtót, és a partvis segítségével maga felé húzta az újságot. A sikeres akció után rögtön visszamenekült lakása biztonságába. Amint beért az ajtón, kinyitotta az újságot, és rápillantott a hivalkodó főcímre:

ÚJABB GYILKOSSÁG. A RENDŐRSÉG TANÁCS TALAN.

Helen dühösen felkiáltott:

– Barmok!

A gyilkossági csoport tágas és zajos hivatali helyiségében San Francisco csaknem valamennyi hibbant figurája azon igyekezett, hogy órá figyeljenek. A terem a rengeteg embert leszámítva is zsúfolt volt. Körös-körül a nyomozók íróasztalai álltak, telepakolva telefonokkal, lámpákkal, aktákkal, fényképekkel, feliratos bögrékkel, kimustrált játékokkal és régiségekkel, amelyekkel mindenki otthonossá igyekezett tenni a saját kis iroda-részlegét. Az őrszoba egyik oldalának ablaksora teljes hosszában az utcára nézett, az ablakokon régimódi rolók függtek. A sarokban egy ivóvíz-automata és egy rágógumi-automata állt. Nagy, szürke aktaszekrények torlaszolták el a közlekedő-folyosókat. Az egyik sarokba valaki egy törött parkolóórát állított. Másvalaki egy kör alakú céltáblát akasztott a falra, de minden játékos elzárta dobonyilait az íróasztalába, hogy a mindenkor itt lábatlankodó csöcseléknek ennyivel is kevesebb éles tárgy legyen a keze ügyében, amivel felesleges kárt okozhat.

Ray „Nicco” Nicoletti nyomozó az egyik középső asztalnál ült. Negyven év körüli férfi volt, egy régimódi rendőr és egy modern, lezser nyomozó vonzó keveréke. Harvey-t faggatta, és csak az unalom elűzésére kezdte újra a már sokadszorra ismétlődő szertartást.

- ... Hazakísérted a lányt, és aztán?
- Aztán megöltem.
- Hol ölted meg?
- A fürdőkádban.
- Miért tetted?
- Mert rossz lány volt. Mert nagyon-nagyon rossz lány volt.
- No és emlékszel rá, hogy hányszor szúrtad meg, Harvey?
- Öö... Nyolcvanhétszer?

Nicoletti felállt:

- Tűnj innen a búsba, Harvey. Dolgom van.

- Látom a vérét a kezeimen...
- Elűnsz azonnal, vagy a sarokba állítalak megint.

Harvey szégyenlősen kikullogott. Néhány pillanattal később M.J. viharzott be, egy halom aktával megpakolva.

Nicoletti fennhangon azon méltatlankodott, vajon miért neki kell foglalkoznia ezekkel az ütődöttekkel:

- Talán az egyik korábbi életemben követtem el valamit?
- Inkább a mostaniban – M.J. beszéd közben sem nézett fel az aktákból. Megérkezett Ruben. Negyven dolláros selyem nyakkendőt viselt, fehér alapon élénk színű szőlőfürttel. Nicoletti féltékenyen figyelte, ahogy üdvözli M.J.-t.

– Mercer átnézett minden receptet, az összes orvosi, fogorvosi és egyéb hivatalos papírt, beleértve a ruhatisztító számlákat is. Semmi nem egyezik a másik két áldozattal.

Nicoletti végighúzta Ruben nyakkendőjét az ujjai között.

- Mi ez itt a nyakadon, Rube?
- Legszívesebben olyat vennék, mint a tied, Nicco. De mifelénk sajnos nincs diszkont.
- M.J. ügyet se vetett a két férfi kötekedésére.
- Mi a helyzet a barátaival és az ismerőseivel?
- Az egyetlen dolog, ami egyezik ezeknél a lányoknál, mindössze annyi, hogy mindegyiküknek volt vibrátora.

– Az még nem jelent semmit. Túlélő-felszerelés.

Ruben kinyújtotta a nyelvét M.J.-re, és elment. Nicoletti közelebb lépett M.J.-hez.

- Ruben olyan fenemód érti a dolgát.
- Mondd ki, amit akarsz.
- Hogy tud eljönni dolgozni úgy, hogy ilyesmit visel?
- Szállj már le róla.
- Egy zsarú legyen zsarú.
- Hm, hm, hm. Mivé lesz a világ?

Néhány íróasztallal hátrébb Pachulski nyomozó felvette a telefont. Befogta a kagylót és odaszólt M.J.-nek:

– Mély Torok az, már megint. Ma eddig háromszor telefonált, összesen már tizennégyszer. – Patch elhízott férfi volt, huncut arca illetett kajla viselkedéséhez. Még mindig boldog házasságban élt gimnáziumi kedvesével, ami egy zsarúnál igen komoly eredménynek számított – a gyilkossági csoportnál pedig egyenesen csodaszámba ment.

– A telefonügyelet rászállt már? – tudakolta M.J.

– Ma reggel.

– Nézzük meg a keresőlapját – megvárta, míg egyszer kicseng a telefon, aztán felvette a kagylót. – Gyilkossági csoport. Monahan felügyelő.

Pachulski odasúgta:

– Kérdezd a holdbicikliről!

M.J. rábólintott, majd folytatta:

– Igazán érdekelnek az ötletei, különösen az a holdbiciklis. Miről is van szó?

Dr. Helen Hudson a vonal másik végén vérig sértődött azon, hogy ez az idióta rendőrnő hülyének nézi.

– Holdbicikli? Mi a fenéről beszél... Hold-ciklus! Én azt mondtam, hold-ciklus! Arra gondoltam, hogy talán hold-ciklusban dolgozik, mivel a két első gyilkosság között éppen huszonnyolc nap telt el... Maga holdbicikliről akar viccelődni?

M.J. Pachulskira nézett, aki vihogott, mint egy fakutya.

– Nem, asszonyom. Ez egyáltalán nem vicc. Mint ahogy az sem vicc, hogy mindenféle mániákusok lefoglalják a rendőrség vonalait, miközben emberek...

- Mániákusnak nevezett?
- Tud bármilyen bizonyítékkal szolgálni, asszonyom? Ismeri valamelyik áldozatot?
- Ezt a három gyilkosságot ugyanaz az ember követte el.

– Ez csupán vélemény, nem bizonyíték, asszonyom. Megtudhatnám, hogy kivel beszéltek?

Helen lerakta a kagylót.

Gigi, a babaarcú titkárnő odalépett M.J.-hez egy darab papirossal. M.J. elolvasta, majd Pachulski elé lökte, aki még mindig a saját kis viccén nevetett. A férfi elolvasta a papírt, és M.J.-re nézett:

– Ki az a Helen Hudson?

– Ki az a Helen Hudson? Az ország egyik legjobb törvényszéki pszichológusa, mellesleg a sorozatgyilkosok lélektanának legkiválóbb ismerője.

Nicoletti bekapcsolódott a beszélgetésbe:

– Nem dolgozik, M.J., Daryll Lee csúnyán, nagyon csúnyán elintézte. Úgy hírlík, részeges tyúk, teljesen tönkretette a tárgyalást. Ráadásul megöltek miatta egy zsarut...

Hirtelen Pachulskinak is beugrott.

– Ő volt ott, amikor Daryll Lee-t elkapták?

M.J. a fejére koppintott.

– Köszönjük szépen, Patch. Most aztán foghatod a holdbiciklidet, és elkerelkedhetsz a hullaházba. Kérem a boncolási jegyzőkönyvet.

M.J. kiviharzott az őrszobáról, és egyenesen a könyvtárba ment. Előkerítette a Cullum-per összes videoanyagát, az újságcikkeket és minden létező életrajzi anyagot Helen Hudsonról. Helen könyvét, A mi fiaink, a mi gyilkosaink: Az amerikai sorozatgyilkosok típusait félretette; ezt hazaviszi, és később majd átnézi. Megtalálta benne Helen életrajzát: ez beszámolt a Columbia Egyetemen végzett munkájáról, a diploma megszerzése utáni kutatásairól a Berkeley-n, valamint a doktori disszertációjáról és az azt követő tanári tevékenységéről. Az elmúlt tizenöt év során Helen Hudson számos cikket és könyvet publikált. Mégis csak legutóbb megjelent könyve volt az első olyan munkája, amellyel nem kizárólag szakmai körökben aratott egyöntetű sikert. Két évig kapcsolatban állt az FBI híres Magatartás-kutatási Központjával, Quanticóban. Andrej Csikatio, az ötvenkét nőn elkövetett nemi erőszakkal és a megölésükkel vádolt orosz gyilkos pere során kiemelt szakértő tanúnak idézték meg. Szerte a világon tartott előadásokat, és a Daryll Lee Cullum-incidens előtt meghívták Ausztráliába, hogy segítsen egy ottani gyilkosságsorozat ügyében folyó nyomozásban. Az Egyesült Államokban az elmúlt tíz évben minden tömeggyilkos, illetve kéjgyilkos perében közreműködött tanácsadóként. Mindeközben Helen rendszeresen tartott kurzusokat a Berkeley-n, egészen két évvel ezelőttig.

M.J. áttért az újságcikkekre. Helen Hudson néhány évvel ezelőtt hatalmas vitát robbantott ki a halálbüntetéssel kapcsolatban képviselt álláspontjával. A Joel Rifkin peréről beszámoló iratokban szerepelt egy igen érdekes megjegyzés: Helen keményen harcolt egy különleges Szövetségi Javítóintézet létrehozásáért, amelyet elsősorban a célból állítottak volna fel, hogy ott őrizték a sorozatgyilkossággal vagy tömeggyilkossággal vádolt bűnözőket. Ezek után számos, a Daryll Lee Cullum-perrel foglalkozó irat következett.

M.J. már egy órája ült a könyvtárban. Gyorsan átfutotta a tárgyalás utolsó néhány napjának a jegyzőkönyvét, majd végre megtalálta, amit keresett: Dr. Helen Hudson a tanúk padján. M.J. elképedt. Számtalanszor járt már ő is bíróságon tanácsadókkal és szakértő tanúkkal, és nem egyszer végig kellett néznie, ahogy azok elvérezték a kíméletlen védőügyvédek rafinált és nyakatekert kérdéseinek keresztüzében. Dr. Hudson azonban nem lehetett megfogni, a nő egész egyszerűen remekelt a tárgyaláson.

Quinn felügyelő érkezett a könyvtárba egy barna borítékkal. M.J. félbeszakította az olvasást.

– A legfrissebb laboreredmények. Nincs sperma.

– Meglepő. Nagyon meglepő. Tehát egyértelműen sorozat...

– Ki ne mondd!... Ez kicsoda? – kérdezte Quinn az M.J. előtt heverő egyik újság címlapján levő, fotóra mutatva. – Az a nő, aki miatt megölték azt a zsarut?

– Arra gondoltam, hogy talán a segítségünkre lehetne.

– Az a nő egy rossz tipp! Haladj a nyomokon, az Isten szerelmére!

M.J. – attól tartva, hogy a könyvtárban esetleg illetéktelenek is hallhatják kettejük beszélgetését – felállt, és intett Quinn-nek, hogy kövesse a folyosóra.

– Milyen nyomokon, uram? Nincs nyom! Ezen az osztályon soha senki nem dolgozott még sorozatgyilkosságon, és nekem szükségem van valakire, aki...

– Hm-hm. Én dolgoztam. – Quinn kihúzta magát.

– A Zodiac-ügyön, nem igaz?

– Ühüm.

– Elkapták a Zodiacot valaha is, uram? Vagy kimúlt végelgyengülésben?

Quinn az ajkába harapott, de szerencséjére nem kellett válaszolnia a kínos kérdésre. Gigi közeledett feléjük.

– Felügyelő, a főkapitány a kettesen.

– A kínai negyed?

M.J.-nek egyszerre leesett a tantusz. A laboreredmények átadása küldönc feladat volt, Pachulski nyugodtan rábízhatta volna Gigire. Mégsem ő hozta el az aktákat, hanem maga Quinn. A felügyelő tehát négy szemközt akart vele beszélni, hogy nyomatékosan tudtára adja: nem szivároghat ki semmi arról, valójában milyen jellegű gyilkosságokról van szó. Ez pedig azt jelentette, hogy felülről nyomást gyakorolnak rá. Egyértelmű: a város hatalmasságai azt akarják hogy a közelgő Szeretet Fesztivál zúr nélkül bonyolódjon le... még akkor is, ha ez még több nő halálát jelentheti. És akkor tessék, még egy akadály. Quinn valamiért azt akarta, hogy M.J. ne érintkezzen Helen Hudsonnal. M.J. tudni szeretne volna, miért, de egyelőre félretette a problémát azzal, hogy majd később végiggondolja. Abban bízott, hogy csupán egy felületes zsaru előítéletéről van szó.

Amikor elváltak, Quinn még utánaszólt:

– Haladj a nyomokon.

Az Egyesült Államok valamennyi nagyvárosa közül talán az Öböl Városa a legvarázslatosabb szépségű. A dimbes-dombos félszigetre épült város legtöbb pontja a pompás Csendes-óceáni partvidékre és a kék öbölre néz. Észak felől emelkedik a víz fölé a híres Golden Gate híd, amely összeköti a várost a gazdag Marin-vidék örökké zöldellő hegyeivel.

San Francisco a turisták Mekkája. Minden hónapban tízezreket vonzanak a kiváló vendéglők, a múzeumok és a színvonalas kulturális események, az egzotikus kínai negyed, az Északi Strand irodalmi múltú kávéházai és a csodálatos parkok a Golden Gate-től a Presidióig. Height-Ashbury a hippikultúra szülőhelye volt. „Nyugat Párizsa” olyan írókat ihletett meg, mint Mark Twain vagy Dashiell Hammett, és olyan hírességek találtak otthonra itt, mint Charlie Manson és Jim Jones, vagy a legendás Dirty Harry. San Francisco az elmúlt néhány száz évben a kultúra és a szórakozás paradicsomává lett.

A város azonban mágnesként vonzotta a halált és a pusztulást is.

1906. április 8-án egy a Richter skála szerinti 8,25-ös erősségű földrengés alapjaiban rengette meg az akkor 400 ezer lakosú öböl-parti várost, s szinte mindent a földdel tett egyenlővé. Sokan meghaltak, beleértve Dennis Sullivan tűzoltóparancsnokot is, akinek halála végzetes következményekkel járt az elkövetkező napokban. Nem sokkal a földrengés után ugyanis tűzvész pusztította végig a fából épült város utcáit. Az újabb tragédia ismét csak százakat küldött a halálba, és egy hatalmas menekülttábor hagyott maga után.

Közvetlenül azután, hogy az utolsó tüzek is kialudtak, az életrevaló és mindenre elszánt San Franciscó-iak újjáépítették porig rombolt városukat. A város újjászületett, de megnyugvást a következő évtizedek sem hoztak: a század folyamán további tragédiák és katasztrófák egész sora rázta meg a San Franciscót. Az istenek azonban hiába fenyegették meg jó néhányszor a város lakosságát, azok a figyelmeztetésekre rá se hederítettek. Ki tudja mi okból, a polgárok semmi áron nem voltak hajlandóak elhagyni otthonukat, jöjjön akár maga a pokol vagy a vízözön. És jött is mind a kettő.

1978. november 28-án meggyilkolták George Moscone polgármestert és Harvey Milket, San Francisco első olyan vezető személyiségét, aki köztudottan homoszexuális volt, és támogatta a város homoszexuális lakosságának emancipációs törekvéseit. A tragikus eset mintegy bevezetője volt annak a San Francisco történetében példa nélkül álló kataklizma-sorozatnak, melynek eredményeképpen mérhetetlenül sok szenvedést hozó csapások tömege sújtotta a város lakosságát.

A nyolcvanas évek elején hatalmas esők áztatták Észak-Kaliforniát, óriási fölcsuszamlásokat okozva, házakat és otthonokat döntve romba. 1985 közepe táján tűzvész pusztított a környező hegyekben, több száz hektárnyi terület teljesen leégett. 1991-ben több ezren kényszerültek elmenekülni otthonaikból a tűz miatt. Az esőzések, az azokat követő földcsuszamlások és a tűzvészek az évek során tovább pusztították a környező hegyeket.

A hetvenes évektől napjainkig a város nagy számú homoszexuális lakosságát megtizedelte a HIV-vírus. A titokzatos kórtól való rettegés sok éven keresztül annyira visszaszorította a turistaforgalmat és a vendéglátóipart, hogy végül már a legnagyobb hotelek is a minimálisra csökkentették árajánlataikat, a pusztta fennmaradás érdekében.

1989. október 17-én délután öt óra négy perckor ismét megmozdult a föld a hírhedt Szent András törésvonal mentén. Az első tizenöt másodperces földrengés mindent romba döntött egy hatvan kilométer hosszú sávban – ehhez hasonló katasztrófa nyolcvan éve nem sújtotta Kaliforniát. Rengeteg épület összedőlt és leégett. Az öblön átívelő San Francisco-Oakland hídnak egy mintegy százötven méteres darabja ráomlott a Nimitz Freeway nevű duplafedélzetes hajóra. A fedélzet megroppant és beomlott, autókat és utasokat egyaránt maga alá temetve. A Helen Hudson Fort Mason-i lakosztályával szomszédos hatalmas terület, az öbölnek egy feltöltött részére épült Marina városnegyed hatalmas része megsüllyedt. Az épületek ledőltek az alapzatukról, és tűz ütött ki. Közel száz ember életét veszítette, több mint háromezren megsebesültek. A károk a becslések szerint milliárdokra rúgtak.

A következő néhány évben San Francisco ismét újjáépült. Új városépítési projektek születtek, többek között megvalósult a Yerba Buena Gardens és a Presidio Nemzeti Park terve. A városban újra beindult az élet. A turisták legyőzték az AIDS-től és a földrengéstől való félelmüket, és újfent előzönlöttek a várost.

A sikereken felbuzdulva a helyi vállalkozók a város vezetőségével karöltve úgy döntöttek, hogy egy hatalmas fesztivált rendeznek San Francisco fényének emelése és nem utolsósorban a hatalmas profit reményében. Már két éve tervezték, szervezték és hirdették a Szeretet Fesztivált, a nyugati part első igazán jelentős könnyűzenei eseményét, amelyen várhatóan fiatal előadók és a rockzene néhány „nagy öreg”-je is fellép majd. Ha minden jól megy, ez a fesztivál még nagyobb lesz, mint a Woodstock '94 volt.

Ami mindezek után a lehető legkevésbé hiányzott, az egy ámokfutó gyilkos volt.

Dr. Helen Hudson a dolgozószobájában tévét nézett, ujjaival unottan dobolt a szék karfáján. Meglehetősen szánnalmasan festett sárga, alaktalan kardigánjában és kitérdelt nadrágjában. Amint meghallotta ajtáján a ritmikus kopogást, felpattant.

– Na végre! Hol voltál?

Andy Friedman, egy nagydarab, kellemes arcú, negyvenkét éves férfi lépett a szobába, kezében egy jókora, élelmiszerekkel megpakolt táskát lóbált. Ő volt Helen segédje, és az egyetlen olyan barátja, aki húsz percnél tovább képes volt elviselni a társaságát – még ha ezért fizetség járt is. Andy nagyon kiegyensúlyozott homoszexuális férfi volt; számára nem jelentett komoly kihívást az, hogy egy akut idegzavarral küszködő hölgynek kell dolgoznia. Andy Friedman megtalálta a módját annak, hogy feladatát ne mint fáradságos munkát, hanem mint szórakoztató időtöltést fogja fel. Egyenesen a konyhába ment.

– Kint harmincöt fok van, nyolc km/órás keleti szél fúj, és a Ghirardelli Square felől csak úgy árad a csokoládéillat.

Helen követte a férfit a konyhába, ami – csakúgy mint az irodája – a legújabb technikával volt felszerelve. Körös-körül világosbarna fából készült szekrények álltak. A mosógép melletti oldalsó konyhapulton két lefolyó volt, fölötte drága rézedények, öntöttvas lábosok és serpenyők sorakoztak a plafonra erősített kampós szerkezeten. A konyhapultok szürke márványból készültek, és a helyiség közepén egy hatalmas, 1,5 x 1,8 m-es pult állt, szintén márványból, egy harmadik beépített lefolyóval. Volt ott még egy mikrohullámú sütő, egy grillsütő, egy tűzhely és egy kemence is. Egy Braun elektromos kávéfőző és -daráló egészítette ki a berendezést. Helen Hudson már egy éve jóformán nem készített itt egyebet, mint melegszendvicset. Üres csomagolópapírok és összegyűrt alumíniumfóliák, heverték a pulton a jókora hűtőszekrény mellett. Ezenkívül egy nyitott mogyoróvajás-doboz, valami drága angol lekvár és egy megkezdett szendvics volt az asztalon.

Andy megkezdte elpakolni az élelmiszereket.

– Valaki letörte az autóról az antennát, így kénytelen voltam zene nélkül megtenni az utat a boltba és vissza. Igazán nem lenne szabad ott kint hagyni az autót. Különösen, hogy már nem is vezetsz.

– Nem vagyok hajlandó fizetni egy garázst.

Andy elkezdte kidobálni a megromlott ételeket a hűtőből.

– Kedvesem, azzal, amit magadra költesz, akár az angol királynőt is eltarthatnád.

– Újra felhívott.

Andy meg sem hallotta.

– Mennyei ez a camembert! Kibontsam?

– Ezúttal beszélt is hozzám.

– Mit mondott?

– Azt hajtogatta: maga meg én... Elmondta háromszor.

– Remélem kijavítottad, és megmondtad neki, hogy úgy helyes: maga és én.

– Andy, telefonálnál még egyszer? Kérlek.

– Ne kérj arra, hogy felhívjam azt a börtönt.

– Andy, ha egy hároméves kisgyerek amiatt retteg, hogy egy szörny van az ágya alatt, megnézed. Hát én most egy hároméves kisgyerek vagyok. Hívd fel a börtönt. Kérlek.

Andynek belefájdult a szíve, ahogy Helenre nézett. Gyengéden átölelte betegét. Helen hagyta, hogy tartsa.

– Tudom, hogy borzalmas állapotban vagyok... A férfi, megpróbálta, egy tréfával elűzni Helen rosszkedvét.

– Az egerek viszont remekül érezhetik itt magukat...

Helen elmosolyodott, és arcát Andy puha gyapjúingébe temette. Megszólalt a csengő. Abban a pillanatban Helen arcáról lehervadt a mosoly. Görcsösen megmarkolta Andy karját, és reszketve sóhajtott:

– Andy... Aaandy...

– Az Isten szerelmére, hisz ez csak a csengő! Helen karba tette a kezét, és tovább remegett.

Andy kedvesen megsimogatta:

– Szedd össze magad. Megnézem, ki az.

Mary Jane Monahan és Ruben Goetz nyomozók voltak a látogatók. Mindketten felmutatták a jelvényüket.

– San Franciscó-i rendőrség, gyilkossági csoport – mondta Ruben. – Goetz felügyelő vagyok. Ő pedig Monahan felügyelő. Helen Hudson itthon van?

– Nézzék, ez nem a legalkalmasabb...

M.J. közbevágott:

– Dr. Hudson igazán lekötelezne, ha szánna ránk néhány percet.

– Hát jöjjenek beljebb.

Miközben Andy bevezette őket M.J. és Ruben végigmustrálták az elegáns tetőtér-lakást, a magas mennyezettől a fényes fapadlóig. Egy-két drága keretezésű, egyszerű könyomat, fénykép, és néhány apró rézkarc függött a nappaliba vezető folyosó falán. Elmentek egy beugró mellett, amelyben egy antik pianínó állt, rajta két gyertya ezüst gyertyatartóban. A beugró falai áttetsző tejüvegből készültek, kínai díszítésük három madarat ábrázolt, fekete körmintával. M.J.-nek feltűntek a finom damaszt-, bársony- és selyemhuzatok. Megállapította magában, hogy enyhe kontrasztban vannak ugyan a műtárgyakkal, de illenek hozzájuk. Semmi Ikea. Teljesen kifinomult belsőépítészeti ízlés.

Helen idegesen topogott a nappaliban. M.J.-t és Rubent megdöbbentette a nő elhanyagolt külseje, de igyekeztek nem mutatni megrökönyödésüket. Andy megpróbálta bemutatni a vendégeket, de Helen félbeszakította.

– Újra megszökött, ha nem tévedek.

M.J. válaszolt:

– Sajnálom, de...

– Kiszabadult, vagy sem?

– Nem értem, asszonyom. Mi a telefonhívásairól szeretnénk beszélni magával.

– Milyen telefonhívásokról? Én nem hívtam fel senkit.

Andy tudta, hogy Helen valószínűleg hazudik, és sejtette azt is, hogy pánikroham fenyegeti. Közbevágott:

– Milyen kedves maguktól, hogy eljöttek. Foglaljanak helyet! Hozhatok egy kis kávét?

Ruben és M.J. leültek. Helen továbbra is állva maradt.

– Andy, behoznád a... szeremet!

– Örömmel.

Andy elindult a fürdőszobába. M.J. azonnal a lényegre tért:

– Mi ketten beszéltünk ma reggel telefonon, Dr. Hudson. Emlékszik?

– Persze, hogy emlékszem, a memóriámnak kutya baja. Maga az, aki mániákusnak nevezett.

– Igen, asszonyom. Helen mereven ült.

– Tudják, arra gondoltam, hogy Daryll Lee Cullum esetleg újra megszökött a börtönből, és...

Ruben kellemes, nyugodt hangon közbeszólt:

– Asszonyom, ha Daryll Lee netán kiszabadulna, biztosíthatom, hogy maga lesz az első, aki erről tudomást szerez.

Helen felpillantott, és Ruben sötét szemébe nézett. Ezek a szemek egy cigány szemei, gondolta: Barnák, akár a sötéten csillogó whisky. Ez a férfi mintha csak megjátszana, hogy rendőr.

– Most akkor meg kellene könnyebbülnöm, nemdebár?

– Maga hívott bennünket, Dr. Hudson. – M.J. elhatározta, hogy végre a lényegre tereli a szót.

– Igen, valóban. Sajnálom. Többször nem fordul elő.

– Elárulná, hogy miért telefonált?

– Mert nem értem, miért ragaszkodnak maguk annyira ahhoz, hogy eltitkolják az igazságot.

– Hogyan?!

– Egy sorozatgyilkos dühöng a környéken. A lakosságnak joga van tudni róla, nem gondolja?

– Ha van is egy sor bizonyíték, ami összekapcsolja ezeket a gyilkosságokat, a sajtóban minderről semmi nem jelent meg. Ön mi alapján köti össze őket?

– Ó, nem is tudom... csupán húsz év tapasztalata.

Andy jött be a vízzel és az orvossággal. Odanyújtotta Helennek, majd újra kiment a konyhába.

– Dr. Hudson, hajlandó lenne együttműködni velünk? – tette fel hirtelen a kérdést M.J.

– Maga viccel.

– Nem, egyáltalán nem viccelek.

– Nézze, talán nem érti. Nem vagyok jól. Visszavonultam.

– Azért hívtat fel minket cirka tizennégyszer? Mert visszavonult? Eléggé különös. Nohát, segítsen már ki ebből. Igazán csodálom a munkáját, és úgy érzem, hogy...

Helen Rubenhez fordult:

– Gyakran játssza ezt a „tágra nyílt szemű kislány”-figurát?

– Előfordul.

– És beválik?

– Többnyire igen.

– Nos hát, ma nem. – Helen szúrós szemmel M.J.-re nézett. – Kérem, kíméljen meg a trükkjeitől. Maga nem csodál engem, még csak nem is kedvel. Mint ahogy egyikük sem. De az a legszebb az egészben, hogy én viszont fűtyülök rá. Ennyi haszna lehessen már egy idegösszeroppanásnak... Most már igazán sok dolgom van...

Mialatt Helen beszélt, M.J. kiürítette aktatáskája tartalmát a dohányzóasztalra. Helen hátrahőkölt, ahogy a szeme elé tárultak az áldozatok képei; vörös és kék emberi hús, mellék, végtagok és kínba torzult arcok mozaikja borította be az asztalt.

M.J. hangja kemény volt és éles.

– Nézze, asszonyom, pokoli jó lakása van itt. Gondolom a könyvei, amiket ezekről a szeméztársakokról írt, egész szép pénzt hozhattak. Mi persze nem ajánlhatunk akkora összeget, mint amihez szokott...

Helen kétségbeesetten próbálta visszagyömöszölni, a képeket a táskába.

– Ne. Kérem. Nem akarom ezeket itt látni!

– Ha volna olyan kedves, és legalább egy pillantást vetne rájuk...

Helen felállt. Már egész testében reszketett.

– Nézzék, ezt nagyon nem akarom. Elmennének, kérem?

– Megnézhetjük őket a városban is, ha gondolja.

Ruben, még mindig a jó zsaru szerepében, hozzátette:

– Szívesen vezetek, ha úgy kényelmesebb...

Erre az ötletre Helen légzése elnehezült, lihegve kapkodta a levegőt. Kikiáltott a konyhába:

– Andyyy! – Leejtette poharát, és az darabokra tört a földön. Szédülve hadonászni kezdett, majd a konyha felé támolgott. Ruben a segítségére sietett.

– Mi a baj?

Helen össze-vissza hadonászott.

– Kérem... hagyjon. Aandyyy!

Andy beszaladt a konyhából egy papírzacskóval. Helen a karjába ájult. Andy leeresztette a padlóra, majd az orra és a szája elé tette a zacskót. Egy perc múlva finoman lecsukódtak Helen szemei. M.J. és Ruben részvételt, de zavartan figyelték. Nagyon kényelmetlenül érezték magukat. M.J. most már értette, Quinn főhadnagy miért intette óva ettől a nőtől.

M.J. Andyhez fordult:

– Hívjunk orvost?

– Ne. Csak egy közönséges pánikroham. Addig kapkodja a levegőt, míg el nem ájul, de aztán visszaáll a normális légzése, és rendbe jön.

– Mi rosszat csináltunk? – kérdezte Ruben.

– Agorafóbiája van. Több mint egy éve nem hagyta el a házat. Ne aggódjanak, hamarosan fess és fitt lesz újra. Fél óra múlva már úgy dalol, akár egy pacsirta.

M.J. hozzálátott a szétszórt fényképek össze-szededegetéséhez.

– Mindenesetre mondja meg neki: nagyon sajnáljuk, hogy megzavartuk.

– Szerették volna, ha megnézi ezeket? Ha fontos, hát hagyják itt őket. Majd én gondoskodom róla, hogy semmi bajuk ne essék.

M.J. egy pillanatig habozott, majd visszarakta a széles barna borítékot a dohányzóasztalra. Elővett egy névjegykártyát, és rátette a gyilkosságok fotóira. Felpillantott Andyre, minden szó nélkül váltak el. Mary Jane Monahan és Ruben Goetz nyomozók elhagyták Dr. Helen Hudson lakását anélkül, hogy vele bármi lényegi kérdésről beszéltek volna.

A kocsira felé sétálva M.J. kifakadt: – Csak az időnket pocsékoltuk.

– Ez aztán egy furcsa figura!

– Quinn megmondta, hogy rögeszmés. Bár a pirulákat, a kócos fejet, a zihálást és az agorafóbiát elfelejtette megemlíteni.

– Szerintem kedves volt.

– Kedves?! Ruben, az Isten szerelmére... – beszálltak az autóba.

Fölöttük, egy elsötétített emeleti szobában egy férfi állt, és tekintetével követte a két nyomozót. Miután a rendőrök elhajtottak, lassan felemelte dédelgetett Canon ES 1000-es videokameráját, és ráközelített a szemközti lakásra. Egyenesen belátott Dr. Helen Hudson lakásába.

HARMADIK FEJEZET

HAL A HORGON

Helen már két órája aludt a nappaliban, a díványon. Ezalatt Andy rendet tett az irodában, elintézte a papírmunkát, szétválogatta az iratokat és kifizette a számlákat. Rendrakás közben egy dossziében nagy halom régi családi fényképre bukkant, amit Helen nem sokkal ezelőtt nézegethetett. Andy felvette a képeket, és szemügyre vette őket. Most döbbsent csak rá, hogy az egész lakásban nem látni egyetlenegy képet sem Helen családtagjairól.

Az elmúlt huszonöt-harminc év során készült fotók között néhány színes is akadt, de a képek többsége fekete-fehér felvétel volt a negyvenes és az ötvenes évekből. Helen édesanyját nem volt nehéz felismerni: nagyon hasonlított rá a lánya, íme az Ashland család. Az apja magas, jóképű, amolyan igazi amerikai arisztokrata. – Milyen szerencsés is vagy te, Helen – szakadt ki Andyből. Aztán ahogy megnézett még néhány további fényképet a család fejről, valami különös, nyugtalanító és nehezen magyarázható érzés kerítette hatalmába: volt valami ennek az embernek az arcán, ami félelmet keltett, valami, ami ezt az arcot minden szépsége ellenére ellenszenvessé tette. És ezt az érzést csak erősítette, hogy Helen édesanyja egyes képeken elrévedő, üres tekintettel nézett, sőt némelyiken mérhetetlenül szomorúnak tűnt.

A hatvanas és a hetvenes években készült felvételeken Helen egy gyönyörű fiatal fiúval volt látható. Az öccse, Matt. A későbbi képeken a fiú már sovány volt; hosszú, zsíros haja a szemébe lógott. Matt 1974 után eltűnt a képekről. Volt még néhány kép Helenről a hippikorszakából, és néhány kép a korai berkeley-i évekből Carter Hudsonnal. Andy rögtön felismerte Cartert: az övé egyike volt azoknak az arcoknak a hatvanas évekből, amelyek kitörölhetetlenül bevésődtek az emlékezetébe.

1948-ban Caroline Harringtonban sokan nagy jövő előtt álló, tehetséges festőművészt láttak. Egy hajdan nagy nevű, de tönkrement déli család első bálozója volt ekkor. A családja arra számított, hogy hozzámegy egy szolid fiatalemberhez, aki a megfelelő névvel és vagyonnal rendelkezik. Caroline-ban volt valami egészen vad vonás, ami azoknak az elkényeztetett, fiúsan vadóc lányoknak a sajátja, akik éjszaka fedezik fel a szépségüket. Az őt körülzsongó gazdag déli fiúk egyike sem tudta megszelídíteni. Szünet nélküli kéréseire szülei végül beadták a derekukat, és elengedték Európába, remélve, hogy ott majd megváltozik, s megkomolyodva tér haza. Párizsba küldték festészetet tanulni, és egy idősebb unokanővére őrizetére bízták, aki egy franciához ment feleségül, és már a húszas évek óta Párizsban élt.

Matthew Ashland 1941-ben summa cum laude végzett a Harvardon, majd tanácsadóként munkát vállalt a tengerentúli amerikai hadseregben. Rövid idő alatt beleszeretett Európába. Gazdag volt, értelmes és rendkívül jóképű, kiváló atlétának tartották, és hat nyelven beszélt, beleértve két holt nyelvet is. A háború befejeződése után Nagy-Britanniában maradt, s Oxfordban is szerzett egy diplomát.

1950 őszén, egy hétvégi túrán, a Csatornán, megismerkedett egy gyönyörű amerikai lánnyal, aki elbűvölő déli akcentussal beszélte a párizsi franciát. A lány még a hétvégi kirándulás vége előtt teherbe esett.

Az elhamarkodott richmondi esküvő után az Ashlandok beköltöztek új lakásukba a Park Avenue-n, Manhattanben. Matthew szerződéses tanári állást kapott a Columbia Egyetemen. Hat hónapra rá megszületett Helen.

A valamikor megszelídíthetetlennek hitt Caroline-t rövid időn belül megtörte a házasság egy olyan férfival, akit alig ismert. Matthew Ashlandról kiderült, hogy örülten féltékeny és

goromba, hogy zsarnoki természete van és a végletekig nárcisztikus ember. Caroline inni kezdett, még mielőtt a kis Matt megszületett.

Idősebb Matthew nemsokára állandó státuszt kapott a filozófia tanszéken. Gyermekével ugyanolyan keményen bánt, mint a tanítványaival. A kis Helen Plátón-, Descartes-, Kant-, Hegel- és Kierkegaard-diétára volt fogva, még mielőtt betöltötte volna a tizenkettedik életévét. Matt-tel együtt hetente háromszor, szokásos iskolai házi feladatuk befejeztével filozófiai kérdésekkel kellett foglalkozniuk. Apjuk elkísérte őket a folyóhoz vagy a parkba. Ott aztán egy-egy filozófiai problémával kapcsolatban két különböző álláspontot kellett képviselniük, és vitatkozniuk ebédidőig. A fiatal Matt az anyjára ütött, finom és művészi alkat volt, híján a logika szigorúságához szükséges kitartásnak és intellektusnak. Helen egyre inkább a védelmébe vette testvérét, időnként beszökött hozzá a hálósobájába, és reggelig ringatta; máskor szándékosan elrontotta a maga érvelését, vagy úgy tett, mintha nem lenne kellően felkészülve. Idősebb Matthew egyre csak gyötörte a fiát, ostoba, eszetlen porontynak nevezte. Caroline tett ugyan néhány elkeseredett kísérletet arra, hogy elejét vegye a vitáknak, de azoknak csak az vetett végét, amikor ifjabb Matthew tizenhárom éves korában elszökött otthonról, és négy napig a Central Parkban bujkált. Miután hazament, elküldték egy bentlakásos iskolába, és a család néhány évig békében élt.

Amennyire gyűlölte Helen az apját, épp annyira hasonlított is rá – legalábbis intellektuálisan. Félt tőle, de azért mindig megpróbált a kedvébe járni. Az anyját imádta, ugyanakkor szégyellte Caroline iszákosságát és gyengeségét. Ahogy teltek-múltak az évek, Helen mindinkább a család tulajdonképpen irányítójává lépett elő. Éjszakánként órák hosszat feküdt álmatlanul, és próbált megoldást találni a többiek közötti nézeteltérésekre, akik közben nyugodtan aludtak. Megpróbálta átélni problémáikat, megálmodta az álmaikat, így indult Helen pszichológus élete.

Helen mindenben maximalista volt. Az apján kívül senki nem tudott keményebb lenni hozzá, mint éppen saját maga.

Ifjabb Matthew időközben a kábítószer rabja lett. Meghalt, mielőtt megérhette volna a tizennyolcadik születésnapját.

Amint az várható volt, Helen a Barnardra ment, a Columbia Egyetem női kollégiumába. Helen ugyan mindenáron a Radcliffe-re szeretett volna járni, Matthew Ashland azonban szemmel akarta tartani a vietnami háború elleni diákmegmozdulások idején.

Az a terve, hogy Helent mindvégig ellenőrizze, visszafelé sült el. Helent az apja iránt érzett ellenszenve arra ösztönözte, hogy a diákmozgalmak egyik meghatározó alakjává váljék, így egyike volt például azoknak, akik elfoglalták az egyetem főépületét a háború alatti leghíresebb diáktüntetés során. Ugyanaznap éjjel az egyetem rektori irodájának a padlóján egy Carter Hudson nevű diákkal szeretkezett, aki az SDS egyik társalapítója volt. Másnap mindkettejüket letartóztatták. Matthew, Ashland ezek után megtiltotta a lányának, hogy hazamenjen. Szabadon bocsátásuk után Helen Carter Hudsonnal Berkeley-be utazott, és itt házasságot kötöttek. Helen hozzálátott a diplomamunkájához pszichológiából, Carter pedig úgy döntött, hogy minden erejét és idejét a háborúellenes mozgalomnak szenteli.

A háború utolsó éveit követték, és Carter egyre intenzívebben vett részt az újbaloldaliak ellenállási mozgalmában. A Weather Underground és a Black Panthers akciói körül ügködött. Soha nem vett részt robbantásokon és rablásokban; soha nem fogott fegyvert, de nevét a legradikálisabb csoportokkal kapcsolatban emlegették. Mire a háború a végéhez közeledett, Helen mélyen beleásta magát a tanulmányaiba és a diplomamunkájába. Egyre komolyabban érdekelte a pszichológiának egy új és izgalmas területe: a büntetőjogi patológia. Carter vészesen paranoiás és kiábrándult lett, és Helennek idővel szembesülnie kellett a ténnyel: férje rengeteget kábítószereszik. Tudta azt is, hogy minden lánnyal lefekszik a campuson. És ez még mind semmi: lehallgatták a telefonjukat, és Cartert rendszeresen kereste a berkeley-i rendőrség. Közben házuk az

újbaloldaliak éjjeli menedékházává vált.

Vége lett a háborúnak, és Carter Hudson dicsőségének befellegzett. Tönkrement; tanulmányi eredményei leromlottak, és a legtöbb barátja bűnöző lett. Családja kitagadta. Helen közel állt a doktori megszerzéséhez, és már felajánlottak neki egy tanári állást a Berkeley-n. Nixon lemondásának a napján Carter belötte magát, és a rendőrség akkor talált rá, amikor a Bay hídról éppen be akart ugrani a vízbe. Hazavitték, és Helen csodálkozva meredt az idegenre, akivel immár öt éve élt. Carter kérdés nélkül is megértette, hogy azt szeretné, ha önszántából eltűnne. Miközben segített neki a holmiját összecsomagolni, Helen már nem tudott rá visszaemlékezni, hogy valaha is szeretete volna őt. Odaadta neki minden pénzét, és imádkozott, hogy életben maradjon.

Carter időről időre felbukkant, néha azért, hogy pénzt kérjen tőle, néha egész egyszerűen csak azért, mert nem volt jobb dolga. Helen végül, hat évvel azután, hogy elment, hivatalosan is elintézte a válást: egy magándetektívnek több hónapjába telt, mire felkutatta Cartert az aláírásért. Helen hallott róla, hogy ex-férje egy darabig kokaint csempészett Dél-Amerikából. A nyolcvanas években Cartert visszafogadta a családja, és Helen tudomására jutott, hogy új életet kezdett. Újra megházasodott, és egy kis közösségi iskolában tanított valahol közép-nyugaton. Felesége két gyermeket szült neki.

Helen soha nem ment férjhez újra. Az évek során számos kapcsolata volt, köztük néhány emlékezetesebb is. Egy nő professzorral való viharos viszonya miatt hosszú ideig lelkiismeret-furdalás gyötörte. Aztán ott volt még James Atwood, egy FBI-os fickó, akibe Helen saját maga legnagyobb csodálkozására teljesen beleszeretett. Ez már Quanticóban történt. Helen idővel szakított a férfivel, mert úgy vélte, ez a kapcsolat semmiképpen nem kedvez a karrierjének. Mindenekelőtt a munkája megszállottja volt; szeretete volna kideríteni a sorozatgyilkosok betegségének a hátterét és az okait. A Jamesszel való szakítás volt az egyetlen dolog az életében, amit megbánt. Két év után otthagyta Quanticót, és visszaköltözött Kaliforniába. Harmincnyolc éves volt akkor.

Andy csendesen bement a nappaliba, hogy megnézze Helent. A nő éppen abban a pillanatban ébredt fel. Andy leült a dívány szélére, és figyelte őt: Helen remegett.

– Elmentek? Ó, a fenébe... Nagyon hülyén néztem ki?

– Ugyan, dehogy. Szerintem kifejezetten jól áll neked, amikor egy zacskó van a fejedben.

– Köszönöm, Florence Nightingale. Ó, hogy az a... Meg akarok halni.

– Nem érdemes. Visszajön ő még.

– Kicsoda?

– No ne légy már olyan szemérmes. Ismerd el, hogy neked is tetszett. Tudom, hogy imádod az ilyen jóképű, férfias fickókat a szép szemöldökükkel és a gyűrűikkel.

Helen elmosolyodott, mire Andy csiklandozni kezdte.

– Gyerünk, valld be... valld csak be...

Helen kuncogott, mint egy kislány, majd a nevetésből egyszer csak átváltott sírásba. Andy abbahagyta a csiklandozást.

– Mi az? Mit vétettem?

– Hiányoznak a férfiak – tört ki Helenből a zokogás.

– Hát én mi vagyok, szeletelt máj?!

– Nagyon jól tudod, hogy mire gondolok. Hiányzik valaki, aki nagy és erős, akihez oda lehet bújni.

– Csak az Istenért ne horkoljon.

– És hiányzik a szex.

Andy felsegítette ülőhelyzetbe, és átkarolta.

– No, kis butuskám. Addig szó nem lehet semmiféle liezonról, amíg rendbe nem jössz.

Most pedig ülj szépen ide, nézd meg a képeket, én addig főzök egy kávét.

– Képtelen vagyok rá, Andy.

– Mi lenne, ha akkor már inkább most azonnal meghalnál? – Felkelt, kiment a konyhába, és onnan beszélt hozzá tovább. – Majd megtalálják a holttestedet a halom olvasatlan papiros és újság között, és azt mondják: „Íme az idős remetehölgy, aki macskaeledelen és camembert sajton élt. Valamikor egész jó bőr volt.”

Visszasétált a nappaliba a kávéval és egy kis keksszel.

– Tessék a kávéd és a kedvenc kekszed. Dönts el, hogy mi legyen. Vagy élj rendesen, vagy azonnal halj meg.

Megszólalt a telefon. Helen összehúzta magát, olyan volt, mint egy ijedt nyúl. Andy vette fel a kagylót.

– Hudson lakás... Halló?... Ki az?

Az utcán, közvetlenül Helen ablaka alatt, egy férfi, egyik kezében videokamerával, a másikban egy rádiótelefonnal, megszakította a vonalat.

Este 8.45-kor a San Franciscó-i rendőr-főkapitányság gyilkossági csoportjának szürke örszobáján Mary Jane Monahan felügyelő asztala fölé görnyedve ült: fiatal, de már halott lányok képeit tanulmányozta. Szemébe hulló haját időnként hátratúrte, és szórakozottan rágta a körmét. Hosszú haja a papírokra hullt. Úgy festett, mint egy elemista kislány, aki a másnapi szavalóversenyre készül.

M.J. félretette az áldozatok képeit, és a Jennifer Lyle Potrero Hill-i lakása előtt összeecsődült emberekről készült felvételekre meredt. M.J. hátán végigfutott a hideg, amint meghallotta, hogy valaki mellé lép az üres szobában. Riadtan felpattant a székről, és a pisztolyához kapott.

– Nyugi, csak én vagyok. – Nicoletti állt az asztal mellett.

– Megijesztettél.

– Túlóra?

– Ez az ügy sehogy sem halad.

– Ezért fizetnek olyan keveset. – A férfi egy borítékot húzott elő a zsebéből. – Tessék. Nézd meg.

M.J. kinyitotta a borítékát, és átfutotta a papírokat.

– Szóval végül elintézted.

– Ühüm. Törvényes. Kész van. Már csak azt kell kitalálnunk, hogy ki gondoskodik a macskáról.

– Patty hogyan fogadta?

– A körülményekhez képest elég jól.

– Örülök neki, Nic, már csak miattad is – M.J. hangja meglehetősen kifejezéstelen volt. Tekintete visszatévedt a meggyilkolt lányok képeire.

Nicoletti letérdelt, és egy pillanatra az asztalra hajtotta a fejét. Majd a kezére támasztotta az állát, és felpillantott M.J.-re.

– Ha végeztél, átmehetnénk Joe-hoz bekapni valamit...

– Most nincs kedvem. De azért kösz.

– Programod van, vagy mi a szösz? Persze semmi közöm hozzá.

– Ebben látod igazad van.

– De hát akkor...?

– Nézd, tegyük fel, hogy elmegyünk – akkor aztán az egyik dologból következik a másik, és a végén ugyanott tartanánk, ahonnan indultunk.

– No és? Ezzel mit akarsz mondani? Te...

E pillanatban Ruben termelt az asztal mellett, több doboznyi gyorsbüfés kajával megpakolva. Szemmel láthatóan a legkevésbé sem zavarta, hogy félbeszakított egy intim

beszélgetést.

- Borsós-joghurt, füstölt eel sushi, garnélarák, polipsaláta... Csatlakozol, Nicco?
- Te megcsókolod a mamád, miután megetted ezt a cuccot?
- Nem, de téged szívesen, ha gondolod.
- Menj a búsba, Rube.

Nicoletti ujjaival idegesen dobolt M.J. asztalán, majd felmarkolta a válási papírokat, és kiment.

- Ki húzta így fel?
- Gondolom nem szereti a sushit. Hol van a sajtburgerem?
- Másképp döntöttem. Japán kaja. Jobb a szívnek.
- Még sült krumplit sem hoztál nekem? Ruben, te tényleg szórakozol velem.

Ruben a füle botját sem mozgatta a megjegyzésre; pálcikájával kivett egy falatot a dobozból, és a szájához emelte.

- Ha úgy tudnál bánni a fegyverrel, mint az evőpálcikával, nem aggódnék érted annyira. Ruben úgy válaszolt, hogy közben egy újabb falatot dobott a szájába.
- Van valami hír „Szipus” Helénáról?
- Még nincs. De lesz. Öt dollárt rá, hogy még ma éjjel jelentkezik.
- Állom – Ruben a zsebéhez nyúlt. – Csak azt tudnám, hogy kerül ide ez az óriás sajtburger?

Este 8.50-kor Helen a dohányzóasztal előtt ült, és a nagy barna borítékra meredt. Feltette olvasószemüvegét, mély lélegzetet vett, felhörpintett egy korty konyakot, és kinyitotta a borítékot. Az asztalt egyszerre elborították a gyilkosságok színhelyein készült fotók. Helen minden egyes képet alaposan szemügyre vett, és mindegyik után ivott egy kortyot. Egy órával később az utolsó képet is kiejtette a kezéből. Kissé imbolyogva, kezében a poharával elindult felfelé a lépcsőn. Egy pillanatra megállt az egyik emeleti ablaknál, és lekapcsolta a villanyt. Hálósobájába felé menet valami furcsa hangot hallott, és egy pillanatra a földre gyökeredzett a lába. Olyasféle hang volt ez, amelyet minden ház vagy lakás hallat, amikor az ember egyedül van otthon éjjel. Andyt szólította. Kétszer is elkiáltotta a nevét, de nem kapott választ. Helen nagyon jól tudta, hogy Andy már órákkal korábban elment.

Hálósobájában áttúrta a szekrényét valami tiszta ruháit, amit felvehet, miután lezuhanyozott. Kedve támadt fennmaradni éjszakára dolgozni, gondolta, néhány dolgot lejegyzetel a gépbe. Mintha valami megváltozott volna ma. Végre fel fog venni egy szebb ruhát, ha csak a maga kedvéért is. Kikészített egy fekete nadrágot és egy puha fehér pamutinget.

Bement a zuhanyzóba, és átadta magát a forró víz jóleső érzésének. Miután végzett, megtörülközött, majd a székhez indult, amin a ruháit hagyta. Az ágya előtt jéggé dermedt. Fehér ágytakarójára terítve ott feküdt piros kosztümje. Márpedig berkeley-i előadása, Joe halálának a napja és a Daryll Lee-vel való találkozása óta a kosztüm szekrénye mélyén hevert. Belecsípett a karjába, és próbálta megfejtetni a rejtélyt a fáradságnak, a gyógyszereknek és az alkoholnak a tudatára települő tompa ködön keresztül. Hátrátáncorodott az ágytól, és körülnézett a szobában. Semmi más nem változott. Annyira fáradt lenne, hogy már azt se tudja, mit csinál? Nem tudott visszaemlékezni. A hálósoba sarkában álló nagy, szürke bársonyszék felé indult. Üres volt, Úgy emlékezett, hogy odarakott egy nadrágot.

A széken ülve a piros kosztümre meredt, és néhány másodpercig előre-hátra himbálózott. Megmarkolta a szék karfáját, megpróbálta összeszedni minden erejét. Nagy nehezen feltápáskodott, és lassan elindult a nappali felé. Melle zihált, meg kellett szenvednie minden lélegzetvételért. Felvette a fotók tetején heverő névjegykártyát,

odament a telefonhoz, és tárcsázott.

– Monahan felügyelővel szeretnék beszélni.

Mary Jane Monahan nyomozó hazafelé tartott a sűrű ködbe burkolódzott Sunset negyeden át. Utcai lámpák fénye szűrődött át az éjszakai párán. A környező házak körvonalai alig látszottak a ködben – mintha csak egy kísértetvárosban hajtana keresztül.

M.J. kinyitotta kis, egyszobás házában két tolozárját és az alsó zárat, majd becsukta maga mögött az ajtót. Lerúgta a cipőjét, ledobta a zakóját és az aktatáskáját egy székre, majd odament a könyvespolchoz, amelyen sztereó magnója állt. Egy Chieftain-CD maradt benne. Bekapcsolta a lejátszót, s a kis házat egyszerre varázsos ír népzene töltötte be. M.J. kiment a konyhába. Kinyitotta a hűtőt, és felkapcsolta a nagy lámpát; a hűtőlámpa égője már hónapokkal azelőtt kiégett. Az egyik polcon egy félig üres Anchor Steam, és egy teli üveg Burrito állt, a második polcon pedig valami kínai ételmaradék. A fiókok tartalmát tudta anélkül is, hogy meg kellett volna néznie: egy összeszáradt salátafej és egy kicsírázott krumpoli. A gyilkossági csoport nyomozójának hűtője.

Fogta a sört, és letelepedett a kopott díványra, lábát a dohányzóasztalra támasztotta. Az asztalát maga tákolta össze egy 70 x 140 centis, színes üveglemezből, és egy réges-régi rákcsapdából, ami még a Monahan család New England-i ágáról maradt rá. A lakás többi része ritkában, de kényelmesen volt bebútorozva. Nem mintha nem lett volna elég pénze, de biztosan nem pakolt volna bele olyan cuccokat, mint amik között Helen Hudson élt. Sajnálta rá az időt és az energiát. Ő nem volt egy Martha Stewart. Eszébe jutott San Joséban lakó nővére, Karen, aki már a negyedik gyermekét várta többszintes vidéki házában férjével, Harryvel. Karen boldog volt az állóvízben. M.J. szemében azonban mindez marsbeli életnek tűnt.

Az egyetlen tárgy a lakásban, ami zavarta, a nagy Sony televízió volt a videóval. Még Nicco vette, mert nem szerette az ő kis hordozható Zenith-jét. A tévé volt az egyetlen holmi a lakásban, amelyet M.J. megőrzött azok közül, amelyek volt szeretőjére emlékeztették.

Nicco. M.J. mit meg nem adott volna azért, hogy csak egyszer bemehessen dolgozni úgy, hogy ne kelljen látnia, egyetlen napért, amikor nem kell rá gondolnia... Végül mégiscsak elintézte a válást. Hiába, már késő volt.

A magnóból hallatszódó szomorkás ballada egyre inkább emlékeibe ringatta M.J.-t. Ilyenkor „engedélyezett” magának még néhány percet ehhez a sajátos gyötrődéshez, aztán újra nekiállt dolgozni.

Sok évvel ezelőtt találkozott először Niccával. Még csak 26 éves volt, és minden erejével azért küzdött, hogy nyomozó lehessen. Nem mintha Nicco különösebben jóképű, okos, vagy rendkívüli lett volna. Ráadásul nő volt – M.J.-t vonzották a nők férfiak. M.J. egy darabig egy autóban járőrözött vele. Nicco már nyolc éve nyomozó volt, és tetőtől-talpig zsaru. Könnyedén megkapta őt. Nicco tudta, mi az, amivel M.J. ébred, mi az, amivel végigcsinálja a napot, sőt szinte még azt is tudta, hogy miket álmodik. A néhány hét alatt, amíg együtt autóztak, csak úgy izzott a levegő kettejük között minden egyes beszélgetés és vita alatt. M.J. a következő években gyakran eltűnődött azon, miért is nem történt akkor köztük semmi. Aztán – csaknem négy évvel később – Nicco felugrott hozzá egy kávéra, és ő lehúzta a szoknyáját, mielőtt a víz még felforrt volna. Az edény csak sziszegett tovább, és mire M.J. odaért, az összes víz elpárolgott.

M.J.-nek a gimnázium óta sokféle barátja volt. A sok civil közül – az autókereskedőtől a hivatalnokig – egyetlen egy sem tudta megérteni, mi mindenben megy keresztül M.J. nap mint nap. Nem tudhatták, milyen az: tartani egy kisbabát, és végignézni, amint elkékül és meghal az ember karjában. Azt, hogy milyen egy otthontalan családot egy mocskos nyomornegyedből egy rozoga menedékhelyre költöztetni. Azt, hogy milyen őt másik

rendőrrel a környék banditáit féken tartani. Végignézni egy hároméves gyerek halálát, aki autós huligánok áldozata lett. A sarokban kucorgó rettegő gyerekeket látni, akiknek a szülei lelőtték egymást. Ők nem tudták felfogni, hogy M.J. nap mint nap a halállal randevúzik. Ezért megy tönkre olyan sok rendőrházasság: a rendőrök nem tudják, hogyan osszák meg problémáikat házastársukkal. Ezért is van az, hogy amióta a nők aktívabban részt vesznek a rendőrség munkájában, a rendőrök egyre inkább maguk között házasodnak. Soha senkinek nem sikerült igazán közel kerülnie M.J.-hez, kivéve az elmúlt évben, amikor felbukkant egy Tom Brame nevű fickó a kerületi ügyész hivatalból, és teljesen beleszeretett. Belevaló, figyelmes fiú volt ígéretes karrierrel, és bármit megtett volna azért, hogy M.J. feleségül menjen hozzá. M.J. már kezdte komolyan venni az ügyet, és közel állt ahhoz, hogy elkötelezze magát Töm mellett. Mígnem Nicco felugrott hozzá kávézni azon a bizonyos napon.

M.J.-nek hetekig szörnyű lelkiismeret-furdalása volt, amiért otthagyta Tomot, és amiért Nicco megcsalta Pattyt, bár tudta, hogy az a házasság már régen tönkrement. Három hónapon belül Tom Sacramento-ba költözött, hogy soha többé ne kelljen látnia M.J.-t.

Amint a Niccóval való kapcsolatának híre elterjedt a kapitányságon, M.J. aggódni kezdett a karrierjéért. Apja – akinek gyenge szíve miatt meg voltak számlálva a napjai – öntött lelket belé. Mick Monahan valami oknál fogva a szakmát illetően soha nem aggódott Mary Jane-ért. Megtanította arra, hogy bármit elérhet, amit szeretne, azzal együtt, hogy nő. Kezdetől fogva rendőrnek nevelte a lányát. Az egyetlen dolog, ami aggasztotta az öreget, az volt, hogy Mary Jane nem talál majd olyan férfit, aki elég erős lenne hozzá. Erezve halálának közeledtét, ez volt az egyik legfőbb gondja.

Ray Nicoletti akkoriban került a kapitányságra, amikor Mick éppen néhány ifjonc fölött atyáskodott. Mindig szerette Niccót, sőt tisztelte is. Nyers modora ellenére jó zsaru volt. Mick tudta, hogy M.J.-re nehéz idők várnak, ha egy magasabb rangú nyomozóval kezd, aki ráadásul emiatt egy igen kellemetlen váláson megy majd át, de úgy gondolta, hogy ők ketten összetartoznak.

Mick egy nappal azután halt meg, hogy Nicco és M.J. összeköltöztek.

M.J. felkelt a díványról, odament a székhez, és felvette a táskáját. Épp elég időt elpocsékolta már a múltján való töprengésre, ideje dologhoz látni:.. Nicco ugyanúgy megcsalta őt most, mint ahogy akkoriban Pattyt is övele. M.J. tudta, hogy Nicco ilyen, és hogy soha többet nem tudna megbízni benne. Az sem számított, hogy Nicco még mindig szerette, illetve hogy ő is szerette még egy kicsit a férfit. Egy pillanatig Tom Brame-re gondolt, majd megrázta a fejét. Nem bánt meg semmit, csak már megint úrrá lett rajta a szokásos gyötrődés.

Lejárt a CD. M.J. kinyitotta az aktatáskáját, és kivett belőle egy tucat könyvet. Gigi elment a kedvéért a könyvtárba, és előkerített minden hozzáférhető anyagot az agorafóbiáról. M.J. a díványon üldögélt a sörével, és könyveket lapozgatott: Szorongásban élni, Az aggódó én, Fóbia-tünetek. Az „agora” görög szó, piacteret, nyitott teret jelent. „Agorafóbia: tériszony; ideges félelem, irtózás nagyobb nyílt utcáktól, terektől.” Ahogy M.J. tovább olvasott, egyértelművé vált számára, hogy a betegség a szorongásos idegzavarok legkellemetlenebb fajtájába tartozik, és néha magát a félelemtől való félelmet jelenti. Az agorafóbiában szenvedők legalább annyira félnek a saját reakcióiktól, mint a környezetüktől. Az attól való szorongás, hogy esetleg nyilvánosság előtt elájulnak, legalább olyan félelemmel tölti el őket, mint a pusztán tény, hogy nyilvános helyen vannak. Semmi kétség: Helen Hudson attól az ötlettől kapott rohamot, hogy lemenjenek a kapitányságra. Az agorafóbiások kerülnek azokat a helyeket, ahonnan nehéz, vagy lehetetlen lenne elmenekülni: a tömeget, az alagutakat, a hidakat, a lifteket és a tömegközlekedési eszközöket. Az első roham többnyire olyan traumatikus élményt jelent számukra, hogy ezután attól kezdenek rettegni, nehogy ez még egyszer megismétlődjön. Végül bezárkóznak a lakásukba, és szép lassan elveszítik minden képességüket arra, hogy érvényesülhessenek a társasági életben. A folyamat vége: idővel teljesen egy társtól,

illetve ápolótól függenek. Ezért van hát szükség Andyre. M.J. átlapozta a könyveket, és feltűnt neki, hogy a betegség kezelésére gyakran ajánlják a Xanaxot, illetve egy enyhe nyugtatót, az Alprazolamot. Konyakról szó sincs.

Meglepődött azon, hogy az esetek több mint kilencven százalékában az első roham nem köthető egy konkrét eseményhez. Nem túl sok agorafóbiás lógott valaha is egy vécéartályról, és nézte végig egy szadista gyilkos bemutatóját.

Ahogy M.J. tovább olvasott, egyre inkább arra a meggyőződésre jutott, hogy Helen Hudsonra szinte semmi nem illik a diagnózisból. Elhatározta: fel fogja hívni Jackie Singleton pszichológust, hogy beszéljen vele az ügyről.

Fél kettőre M.J. kimerült. Paplana alá bújva utolsó gondolata az volt, hogy vajon hogyan tudna tapintattal közeledni Helen Hudsonhoz, Eszébe jutott Kari Menninger egyik gondolata: „Egy szabad hálnak nehéz megértenie a társát, amelyik már horogra akadt.” Majd ismét Niccóra gondolt. Nicco arca átalakult Rubenévá. Végül lehunyta a szemét, és egy torz próbababára emlékeztető halott lány képével nyugtalan álomba merült.

NEGYESEDIK FEJEZET

SZERETET FESZTIVÁL

M.J., Ruben és Helen a nappaliban ültek. Helen a gyilkosságokról készült helyszíni felvételeket nézegette; úgy olvasott belőlük, mintha tarokk-kártyából jósolna.

Amikor a nyomozók beléptek a lakásba, nyomban feltűnt nekik, hogy Helen Hudson egészen más színben van, mint a legutóbbi találkozásukkor. Lezuhanyozott és kifestette magát, rövid haját tökéletes frizurába rendezte. Elegánsan, de diszkréten volt felöltözve: majdnem földig érő, fehér bársony szoknyájához kékesfekete bársony kardigánt viselt. Királynői bájjal helyezkedett el a kanapéján. M.J. Helent bámulta: alig tudta elhinni, hogy a törvényszéki videoanyagon látott magával ragadó előadó, az előző napi zaklatott, neurotikus hő és a most vele szemben ülő nagyvilági hölgy egy és ugyanazon személy.

Ruben kérdezett, M.J. csendben hallgatott, és figyelt. A két nyomozó még a találkozó előtt megállapodott ebben. Egyértelmű volt, hogy Ruben sokkal könnyebben és jobban tudja kezelni Helent, mint M.J.

Helen négy paksaméta képet vizsgált. Egyet a többitől külön tett.

– Ezt a három lányt ugyanaz az ember gyilkolta meg. Ezt itt másvalaki. Próbára akartak tenni? – feltartott egy képet, amely egy kiterített, meztelen lányt ábrázolt, teste csupa sérülés volt. A fejére a gyilkos egy véres törülközőt terített.

Ruben kissé hebegve válaszolt:

– Nem, nem erről van szó. Volt okunk feltételezni...

– Jóságos ég, hát már ilyen teszteknek kell megfelelnem! Ez egy folyamatban levő ügy?

– Úgy hat hónapja.

Helen ezt gyorsan végiggondolta:

– Minden össze-vissza van dobálva. A fickó valószínűleg a közelben lakik; túl zaklatott volt ahhoz, hogy vezessen. Olyan ember után kutassanak, aki már korábban is elmezavarban szenvedett, valószínűleg jó módú. Szeretőt, családtagot vagy barátot keressenek. Valaki olyat, aki ismerte az áldozatot, és akinek nagyon fontos volt ez a lány.

Rubent nagyon meglepte Helen véleménye:

– De hiszen a fickó hülyére verte a szerencsétlent!

– Igen, de aztán büntudata támadt. Le kellett takarnia a lány fejét, mert képtelen volt elviselni a látványt. Nem úgy, mint ez itt... – kiterítette maga elé a másik három dosszié tartalmát. Az összevert és letakart arcú halott lány képe mellé összehasonlításképpen feltartotta a fürdőkádban fekvő Jennifer Lyle képét. – Ez itt nagyon más tészta. Ez a fickó rendkívül fegyelmezett. Sehol egyetlen áruló nyom. Az égvilágon semmi, igaz?

– Igen.

– Nagyon körültekintő. Semmi jel nem utal erőszakos behatolásra, tehát nyilván behízelegte magát. Nemi erőszaknak szintén nincs nyoma. Ennek semmi köze a szexhez. Itt hatalomról van szó. Ezért van olyan sok fojtogatásnyom a nyakán. A nyakcsigolyái eltörték?

– Igen, törtek voltak.

– Előlről, a szemükbe nézve fojtogatja a lányokat, hogy azok lássák, mekkora hatalma van rajtuk. Az áldozat egy idő után eszméletét veszti, akkor a fickó megvárja, míg magához tér, s kezdi újra az egészet. Erre az időre Istennek érzi magát. Egy intelligens, fehér férfit keressenek, valószínűleg húsz és harminc közötti, dolgozó embert, aki különösen nagy érdeklődést mutat az amerikai történelem iránt.

A beszélgetés kezdete óta Helen első ízben nézett M.J.-re:

– Nos, átmentem?

M.J. továbbra is hallgatott, Ruben szólalt meg:

– Mit is ért pontosan azalatt, hogy az amerikai történelem iránt érdeklődik?...

– Hol van a harisnya? – vágott közbe Helen.

M.J. előrehajolt:

– Miféle harisnya?

– Amit a gyilkos a lány nyakára kötött.

– Hát ezt meg honnan tudja?

– Hiszen ez a Bostoni Fojtogató! – kiáltott fel Helen. – Albert deSalvót utánozza, a legapróbb részletekig!

Ruben felkapta az egyik képet:

– Csak nem azt akarja mondani, hogy valaki egy olyan sorozatgyilkost utánoz, aki halott már vagy...

M.J. fejezte be a mondatot:

– ... húsz éve.

Ruben folytatta, egyre izgatottabban:

– Miért pont deSalvo? Miért nem inkább olyan valaki, aki mostanában szerepelt a hírekben, mondjuk Gacy vagy Ramirez?

– Nem tudom. Ezek a fickók olyanok, akár a vírusok. Mindig akad valami új mutáció.

M.J. felélénkült. Gyorsan összekapkodta a holmiját, és intett Rubennek, hogy kövesse.

– Köszönjük, doktor. Sokat segített. Ruben, azzal fogjuk kezdeni, hogy lekérjük a jelentéseket az összes bostoni gyilkosságról, a halottkémi jegyzőkönyveket, mindent, amit csak elő lehet szedni deSalvóról. Doktor, ha esetleg felhívhatnánk holnap...

Benne rekedt a szó. Dr. Helen Hudson elmosolyodott.

– Mi az?

– Hiába képzelem, hogy elkaphatja, ha okosan és sokat dolgozik. Kihallgat majd, akit csak lehet, átnézi az aktákat, és megvizsgálja a bizonyítékokat. De tudja, hogyan lehet majd csak rajtaütni? Ha áthajt a piroson, Vagy mondjuk egyszerre gyanús bűz kezd terjedni a pincéjében. Vakszerencse kell hozzá – és az égvilágon semmi nem fog számítani, amit maga, vagy én, vagy akármelyikünk tett.

A nyomozók már az ajtóban álltak. M.J.-nek, immár másodízben, nagyon elege lett Dr. Hudsonból.

– Hát, asszonyom, a legtöbb, amit tehetek, hogy reggel felkelek, lezuhanyozom, elmegyek dolgozni, és abban bízom, hogy ha ma nem is sikerül becserkészni a nyavalyást, hát majd sikerül holnap, és akkor aztán tele lesznek az újságok a nevemmel.

M.J. kiment, el sem köszönt. Helen Rubenhez fordulva folytatta:

– Tudja, mi a legszörnyűbb? A gyilkosságok egyre csak ismétlődnek, hónap hónap után. Egyre durvábbakká válnak. Aztán egy szép napon egyszer csak abbamaradnak. Mint a Zöld Folyó gyilkosánál. Akkor aztán töprenghet az ember, vajon mi történt? Úgy döntött, hogy elég volt? Talán megbetegedett, és meghalt? Esetleg autóbaleset érte? Mintha eltűnt volna a föld színéről. De sohasem lehet tudni. Minden alkalommal, amikor találnak egy holttestet, az ember gyanakodni kezd... Talán visszajött?

Ruben elképedve állt az ajtóban. Egyszerre csak észrevette magát, és megfogta a kilincset:

– Nos hát, jó éjszakát. És köszönjük.

– Sok szerencsét. Szükségük lesz rá.

A Golden Gate park zöld füve ki sem látszott a sátorrengeteg, a földre terített pokrócok és a nyüzsgő emberek tömege alól. Egy régen letűnt korszak sekélyes utánzata volt itt minden. Mindenfelé a hetvenes években még meg sem született gyerekek nyüzsögtek, batikolt ruhában vagy trapéznadrágban. Olyan emberekkel keveredtek, akik akár a szüleik is lehettek volna, és akik csak azért jöttek el, hogy egy kicsit nosztalgiázzanak, és néhány slukkot lopjanak egy-egy füves cigarettából, mialatt a bébiszitter vigyáz a gyerekekre.

Mindenféle lepusztult zenekar játszott a színpadon, kövér, kopaszodó rockerek bömböltek. Körös-körül hatalmas videomonitorokon közvetítettek a színpadon történekekről. Potyázó alakok hasist és ecstasyt árultak, de akadt speed is, sőt kokain is jócskán. A parkot sötétkék egyenruhás biztonsági őrök vették körül. Körben kis bódékat állítottak fel, ahol a fesztivált reklámozó pólókat, bögréket, dobókorongokat, plakátokat, CD-eket és még ki tudja, mi mindenféle bóvilit árultak.

Tény, hogy nem egy Woodstock, de még mindig az arra leginkább hasonlító esemény volt, amibe Randi Salvino tizenkilenc évével belecsöppenhetett – ért annyit, mint bármi más program, ahova Julie-val és annak ütődött díler barátjával eddig elvetődtek. Randi boldog volt, bizonytalan léptekkel átlibbent a földre leterített takarókon. Egyfolytában csak vigyorgott attól a három slukktól, amit az a félnótás megosztott vele az anyagból. Átvágott az élelmiszeres bódék között álló pizzás fiúhoz. Miközben átlibegett a tömegben, elkapta egy csomó igen jóképű fickó elismerő pillantását. Elégedett volt magával, jól néz ki, ezt a fehér mexikói esküvői ruhát direkt a Szeretet Fesztiválra vette. Félig-meddig átlátszó volt, és persze nem viselt alatta melltartót. Kis virágkoszorút tűzött a hajába, amit Julie-ra várakozva készített. Sűrű, hullámos, világosszőke haja a vállá felett repdesett. Szandáljait a kezében vitte: mezítláb sétált. Keresztül-kasul bolyongott a parkon, libegve, Akár egy mezítlábas kis angyal egy kósza felhőn.

A pizzáshoz menet félúton észrevett egy fickót, aki videokamerával követte. A fiú később elkezdett körülötte keringeni. Randi kissé szégyenlősen kuncogott, aztán a fiú leeresztette a kamerát, és rámosolygott. Nagyon jóképű volt, a haja az arcába hullt, és fémkeretes szemüveget viselt. Randi imádta a szemüveges srácokat. Kicsit illegette magát a kamera előtt, majd egy szexis mozdulattal a csípőjére tette a kezét. Aztán feltartotta a jobb kezét, és a győzelem jelét, egy V betűt mutatott a fiúnak. Amaz ugyanezzel válaszolt, és tovább követte a kamerával. Klassz... Egész filmet csinál róla. Talán még egy pop corn is vesz majd neki. Most már csak arra kellene visszaemlékezni, hogy hol is van a találkozó Julie-val.

– A világon a három leginkább túlértékelt dolog a rendszeres edzés, a kismacskák, és az FBI.

Quinn főhadnagy, a San Franciscó-i rendőrség gyilkossági csoportjának vezetője M.J.-vel az oldalán türelmesen várakozó közönsége felé tartott, lefelé ügetve a folyosón. M.J. felsóhajtott:

– De főnök, szükségünk van egy csomó mindenre az adatbázisukból...

– Az FBI elmehet a búsba a nyavalyás segítségével. A Patty Hearst-ügy miatt is egy hülye, kefehajú, mindenlébeknél mitugrász egy teljes hónapra táborot vert az irodámban.

– Szóval azt mondod, hogy...

Quinn közbevágott:

– Ide figyelj, segítségre van szükséged? Nos, Nicco már majdnem végzett a kínai negyeddel. Beosztom melléd, mit szólsz hozzá?

M.J.-nek már a nyelve hegyén volt egy csípős megjegyzés, de lenyelte a mérgét. Tisztában volt vele: Quinn jelezni akarja, hogy helyre teszi, ha nem úgy vezeti a nyomozást, ahogyan ő szeretné –tehát az FBI és Helen Hudson közreműködése nélkül. Odakint szabadon garázdálkodott egy gyilkos, és Quinn félt, hogy elveszítheti a tekintélyét. M.J. tudta, hogy ha Niccót is bevonják a nyomozásba, akkor ő legfeljebb valami asszisztensféle lehet mellette, ami lényegében annyit jelent, hogy elvették tőle az ügyet. Quinn tehát könnyedén kiszűrhat vele, ha akar. Mindenesetre ez most még az ő ügye, és kész harcolni érte, ha kell.

– Erre igazán nem lesz szükség, uram – M.J. különösen megnyomta az „uram” szót.

Megérkeztek a tanácsterembe. Az asztal körül ott ültek Ruben, Pachulski, Kerby,

Kostas és Landis fejügyelők, mindannyian feltűrt ingujjal és meglazított nyakkendővel. M.J. volt az egyetlen nő a teremben. Miközben Ruben folytatta az összefoglalót, Nicco felállt, és felvette a zakóját.

– ... Tehát ellenőrzünk mindenkit, aki valamennyire is deSalvóhoz hasonlóan él, átnézzük az ideggyógyászati klinikákon a kartonokat, átvilágítunk mindenkit, akinek német felesége van, aki zöld nadrágot visel...

M.J. közbevágott:

- Megérkezett már az anyag Bostonból?
- Üzentek ma reggel. Holnap reggelre itt vannak az akták.

Quinn Niccóra pillantott, aki távozni készült.

- Hát te hova mész?
- A kínai negyedbe.
- Leülnél még egy pillanatra?

Mindenki felkapta a fejét: nem értették, mi szükség lehet itt még Niccóra. M.J. és Ruben összenéztek. Nicco visszaült a székére, és csendben maradt. Még mindig fájt neki M.J. előző esti visszautasítása, de semmi esetre sem akart beleavatkozni az ő ügyébe. Titokban abban bízott, Quinn nem gondolja komolyan, hogy neki is be kell szállnia a nyomozásba. Ugyanakkor tudta: a főhadnagy valószínűleg ezzel zsarolja M.J.-t, hogy féken tudja tartani.

Ruben intett Kerbynek:

- Herb, a nyilvántartásban szereplő szexuális zaklatok listájából kisült valami?
- Az eddig megvizsgált összes erőszakoskodóról, gyerek-molesztálóról, izgága mitugrászról és vécéülőke-nyalogatóról kiderült, hogy a kérdéses éjszakákon szunyókáltak az ágyikójukban. Csupán néhány száz esetről van szó.

- Valami állatkínzó a közelmúltban?

Kostas szólalt meg:

- Csak fiatalokúakról van anyagunk, és az akták le vannak pecsételve. A bíróságra kell menni egy konkrét névvel.

Quinn úgy döntött, hogy berekeszti a gyűlést:

- Rendben. Ennyi? Köszönöm hölgyem, és uraim. Lássunk munkához.

Mindenki felállt. Quinn a bajsza alatt halkan odaszólt M.J.-nek:

- Kisült valami a Hudson-vonalon?
- A fejfájáson kívül?

Quinn felvonta a szemöldökét az újabb csipkelődésre, majd szó nélkül távozott. Nicco M.J.-re nézett, alig észrevehetően bólintott, és kisétált. M.J. tudta, Nicco azt próbálja értésére adni: nincs benne Quinn játékában.

Miközben a San Franciscó-i rendőrség gyilkossági csoportja nyomozóinak a gyűlése feloszlott, a Csendes-óceán túlsó partján, egy Hong Kong-i harmincszintes toronyház huszonötödik emeletén egészen más jellegű társaság gyűlt össze. Egy nyolc kamasz fiúból álló csoport állta körül dai lo-jukat, azaz nagytestvérüket. A fiatal kis gengsztereket egy évvel korábban gyűjtötték össze a legkülönbözőbb helyekről: bárókból, futballpályákról vagy éppen aluljárókból. Egy éven keresztül kellett bizonyítaniuk, hogy érdemesek részt venni a hamarosan megkezdődő akcióban. Az egyébként teljesen fehérre meszelt szobában a fal mellett egy apró, vörös selyemmel leborított szentélyen egy régi kínai hadúr szobra állt.

Valamennyi fiú egy-egy meggyújtott füstölőt tartott a kezében. Egyenként elismételték a nagy testvér után azt a harminchat fogadalmat, amivel halálukig elkötelezték magukat a Wo Hop Tónak, egy háromszáz éves tradícióra visszatekintő szervezetnek. A Wo Hop To a menny, a föld és az ember hármasságáról kapta a nevét, ezért sokszor egyszerűen

csak mint a „Triász”-t, emlegették. A Triász eredetileg szigorúan vallásos-misztikus társaság volt, az évszázadok során azonban fokról-fokra megváltozott a szervezet arculata.

Az eskü minden egyes pontja testvériségre, hűségre és bosszúra kötelezte a fiúkat. Mindegyik után engedelmességet fogadtak az eskü azon pontjának, miszerint halál vár arra, aki megszegi az egyezményt: „Őt mennykőcsapás által vesszek el” – ismételték a fiúk. Amikor már valamennyien felesküdték, az egyik testvér körbesétált, és megszúrta mindegyik ifjú ujjpercét, majd a kiserkenő vért felfogta egy tál vízbe. A tálat körbeadogatták a szobában, és mindenki ivott belőle. Ettől a pillanattól kezdve a fiúk úgynevezett Negyvenkilencesek voltak, azaz Triász-közkatonákká lettek...

Közülük ketten néhány napon belül elindulnak az Egyesült Államokba. Mindketten kitűnően beszéltek angolul, egyikőjük Los Angelesben nőtt fel: őket szemelték ki arra, hogy a Wo Hop To legújabb San Franciscó-i posztjait betöltsék.

Az Egyesült Államokban a nyolcvanas évek eleje óta a Triász a maga több mint 80-90 százalékos részesedésével a heroincsempészet csaknem egésze felett diszponált. A legtöbb amerikai hatóság által a maffiánál sokszorta hatalmasabbnak és korruptabbnak ítélt szervezetnek emellett a világ minden táján komoly érdekltségei voltak a nemzetközi prostitúciót és – ezzel összefüggésben – az emberkereskedelmet illetően.

1997 után, amikor Hong Kong visszakerül a Kínai Népköztársaság fennhatósága alá, a Triászt többé nem támogatják majd a helyi politikai hatalmak. Ezért kezdtek szisztematikusan beszivárogni az amerikai kínai negyedekbe és más kínai gettókba szerte a világon. Az amerikai hálózatban San Francisco volt a Triász központja.

A Triász éveken keresztül illegális bevándorlók tízezreit juttatta el Észak-Amerikába. A bevándorlók mindezért hajmeresztő összegeket fizettek, emellett halálukig engedelmességgel tartoztak a szervezetnek.

A sors ironiája, hogy a kínaiakat a fehér Amerika idegenekkel szembeni szélsőséges és erőszakos politikája készítette arra, hogy szoros, a törvény által is védett szervezetekbe tömörüljenek. A rabszolgaként idehurcolt afrikaiakhoz hasonlóan a kínaiakat az 1800-as évek első felében kuliként, vagy úgynevezett „aljamunkásként” hozták az Egyesült Államokba: ők végezték a koszos munkát az aranybányákban és a vasúti építkezéseknél. 1882-ben a kongresszus kimondta a kínaiak kirekesztésére vonatkozó törvényt, ami – egy időre – gátat vetett a további bevándorlásnak. Időközben az Államok-béli kínaiak érdekképviselői szervei szép lassan elválaszthatatlanul összefonódtak a Triásszal.

Valamivel több mint egy évvel ezelőtt, amikor Nicco és M.J. kapcsolata úgy tűnt, hogy végre sínen van, Nicco nyugtalanná vált. Napról napra látta, hogyan ível egyre felfelé M.J. karrierje, és rádöbbsent, hogy M.J. sokkal rátermettebb nyomozó, mint amilyen őbelőle valaha is válhat. Tudta ugyan magáról, hogy jó zsaru, sőt az egyik legjobb a kapitányságon, az ő területe azonban az utcai bűnözés volt, a hirtelen rajtaütések; az igazán piszkos munka, amitől Patty is olyan halálosan rettegett, amíg együtt voltak. Amikor hazaérkezett az éjszaka közepén, Patty mindig elvárta, hogy Nicco lezuhanyozzon, mielőtt egy ágyba fekszik vele, sőt néha egyenesen visszautasította a férfi közeledését – annyira viszolygott attól, amivel Nicco foglalkozott. Gyűlölt mindent, ami férje munkájával volt kapcsolatos, és nem tudta megérteni, Nicco miért nem képes abbahagyni az egészet, és valami rendes állás után nézni.

Ez volt az, ami őt M.J.-hez vezette. Az első alkalommal, amikor szeretkeztek, Nicco úgy érezte, hogy életében először hazaérkezett. Valami felszabadult benne: énjének az a része, amit mindig el kellett rejtenie Patty elől. Hiába: egy zsarut csak egy zsaru érthet meg igazán.

Kettejük kapcsolatában a legnagyobb problémát az jelentette, hogy Nicco sohasem volt

egy kifejezetten családcentrikus fickó, és mindig féltékenyen őrködött személyiségének szuverenitása felett. M.J. mellett Nicco továbbra is elzárkózott minden elől, amiről úgy vélte, hogy csorbíthatja szabadságát – így maga M.J. elől is. A másik fő gondot Niccónál származása jelentette. Munkáscsaládban nőtt fel, ahol kikötőmunkás, apjának a szava döntött minden fontos kérdésben, anyjának és nővéreinek egyetlen feladata volt csupán: a férfit szolgálni. Minden perc, amit M.J. a karrierjének építésére szánt, csak fokozta Nicco titkolt féltékenységét. Ezzel együtt jobban szerette M.J.-t, mint bárki mást a világon, még ha a lelkének legmélyén lakozó javíthatatlan bunkó négy év együttélés után egyszer csak ki is dugta a fejét.

Nicco akkoriban kezdett a kínai negyed ügyével komolyabban foglalkozni. Valami olyan munkát keresett, ami némiképp más volt, mint amihez szokott, és ami nem keresztelte M.J. útját. Folyton azzal a néhány Daly City-i zsaruval mászkált, akik kinyomozták Henry Liu meggyilkolásának az ügyét. (A kínai író a Triász tette el láb alól. Az ügynek nagy nemzetközi visszhangja volt). A Daly City zsarui remekül eligazították Niccót a helyi kínai hatalom útvesztőiben. A kínai negyed látszólag a város törvényeinek megfelelően élt, a valóságban azonban mindenütt ott volt a Triász.

Nicco egyre többet járt a kínai negyed éjjeli mulatóhelyeire és vendéglőibe, amelyeknek nagy része nem volt más, mint a csempészek gyülekezőhelye. Nem tudta letagadni, hogy ő is a Nép Fia, más néven fehér zsaru, vagy a Négyes Szám, ahogy a Triász nevezte. Annyit mindenesetre elért, hogy kiépített egy besúgó-hálózatot olyan helyi lakosokból, akik féltek a Hong Kong-i gengszterek növekvő hatalmától.

Ekkoriban bukkant a nyomára egy különösen veszélyes, heroinkereskedelemmel foglalkozó fiatal bandának. Quinn el volt ragadtatva, és egyre több támogatást adott Niccónak.

Ez idő tájt találkozott Nicco Tina Leunggal. Egyik éjjel épp a lánnyal szemben ült a Vörös Bambusz nevű étteremben. Tina kínaiul beszélgetett az egyik barátnőjével, és kamaszlányok módjára nevetgéltek. Tinának vastag, hollófekete haja volt, a bőre fehér, akár a márvány, arca pedig mint egy kínai hercegnőé. Tizenkilenc éves volt. Nicco udvarolni kezdett, azzal a néhány kínai szóval próbálván magára vonni Tina figyelmét, amiket korábban itt-ott elhallott. A lányok egyre hangosabban nevetgéltek. Nicco úgy tett, mintha nem tudná eldönteni, mit rendeljen, és megfűzte Tina Leungot, hogy segítsen neki a menüvel. Egy héten belül Nicco már tudta, hogy a lány mellei jázminillatúak, és hogy hasának puha bőre mandula- és mézízű. Apró mellbimbói gyöngyként gurultak a férfi nyelve alatt.

Nicco M.J. iránti hűtlensége miatt azzal mentegette magát, hogy az ügy érdekében jár el. Tina nélkülözhetetlen volt. Ismerte a kínai negyedet, értette, hogyan működik, és tökéletes angolsága mellett két kínai nyelvjárást is beszélt. Nicco egyre jobban megbízott benne, sőt elárulta neki mindazt, amit a Triászról addigra kiderített.

Tina Leungról épp csak azt nem tudta, hogy Wu Lee szeretője, aki nem más, mint Kiskutya, a helyi Triász-vezér.

Valami ismeretlen oknál fogva azonban a sors nem engedte, hogy Ray Nicoletti megbűnhődjön vétkes könnyelműségéért. Két órával a Tinával megbeszélte randevú előtt az egyik közvetítőjétől megtudta, hogy el akarják tenni láb alól. Komoly kísérettel érkezett hát a találkára. Tűzharcra került sor, melynek végén Wu Lee és három társa megadták magukat. Tina három nappal az eset után belehalt sérüléseibe.

Nicco és M.J. kapcsolata ekkoriban kezdett megromlani, M.J. ugyanis hamarosan rájött arra, hogy a férfi megcsalta.

Most, immár egy évvel később Nicco lebuktatott egy másik, szintén a Triász felügyelete mellett működő csempészbandát. Egy este a Zöld Sárkány nevű üres vendéglő egyik sötét sarkában üldögélt, éjfélre járt az idő. Mellette az árnyékban Kwok Tung, egy fiatal Negyvenkilences ült, aki megszegte az esküjét, mert aggódott az életéért, és mert felbőszítette fivérének a Triász utasítására történt meggyilkolása. A két férfi

szertartásosan köszöntőre emelte poharát.

– Azzal ugye tisztában vagy, Négyes Szám, hogy mindketten halál fiai vagyunk, ha kitudódik a dolog...

Niccónak három besúgón keresztül és igen bonyolult alkudozás árán sikerült összehoznia ezt a találkozót: valami nem tetszett neki ebben az egészben. Kwok elhadarta a következő két hétben esedékes nagy „emberrakomány” érkezésének a részleteit.

Egy közeli asztalnál púpos vénasszony üldögélt, elnyűttnek és ártalmatlannak látszott. Ő volt a vendéglő tulajdonosának az anyja, Mrs. Ng. Haja laza kontyba volt kötve. Fehérbabot pucolt, külön kupacba dobálva a babot és külön a hüvelyeket. Arca kifejezéstartelen volt: bárki a közelben azt hihette róla, hogy kizárólag kínaiul ért.

A két férfi befejezte a tárgyalást, és Nicoletti elindult kifelé.

A vénasszony elkapta Nicco karját, szorítása olyan erős volt, akár egy sárkány markáé.

– Kerüld ezt a helyet, Nép Fia. Ha beleártod magad a dolgainkba, a szellemed kísérteni fog az idők végezetéig. – Nicco elrántotta a karját. Nem tartozott a könnyen ijesztgethető emberek közé, azzal együtt végigfutott a hideg a hátán.

– Köszönöm, Nagyanyó.

Nicco már majdnem kint volt az utcán, amikor az öregasszony még egyszer utána szólt:

– A kínai negyed balszerencsét hoz rád, kopó.

Nicco kísértélt az ajtón a hűvös San Franciscó-i éjszakába. Felhajtotta bőrkabátja gallérját, mintha az megvédezhette volna a félelemtől, amit a Zöld Sárkányból magával vitt. Talán leáldozóban van a szerencsecsillaga? Niccónak halvány fogalma sem volt arról, hogy Mrs. Ng Tina Leung nagynénje. És azt sem tudta, hogy a vénasszony nap mint nap az istenekhez fohászkodik Nicco méltó megbüntetése végett.

ÖTÖDIK FEJEZET

RUBEN

Helen az irodájában ült bekapcsolt monitorjai között. A jobb oldali számítógépen végtelen fecsegés ment egy Internetes levelezőlistán, a középsőn egy sakkjátszma folyt. Helen lépett egyet, fehér futóját g5-re tolta, majd elégedetten hátradőlt, és várta, hogy láthatatlan ellenfele visszatámadjon.

Megérkezett Andy. Sportzakót és garbót viselt, és csak úgy illatozott a kölnitől.

– Nyerésre állsz?

– Nem is kérdés.

A férfi megörült, hogy Helent ilyen jókedvűnek látja.

– Hát akkor én el is mentem.

– Jó mulatást.

Andy távozott. Közben Helen ellenfele fekete futójával az e7-es mezőre lépett. TÚLJÁRTAM AZ ESZEDEN – gépelte be Helen, majd a bal oldali terminálhoz fordult, és belenézett a Törvényszéki Orvostudományi Intézet legújabb cikkébe. A jobb oldali monitoron kis pittyegéssel felvillant a postaláda ikon. Helen nem figyelt fel rá, elmerült az olvasásban. Befejezte a cikk olvasását, és hátrább lökte gurulószekét. Nyújtózkodott egyet, és megtornáztatta elzsibbadt nyakát. Hirtelen észrevette a postaláda ikont. Ráklíkkelt az üzenetre. A képernyőn a következő felirat jelent meg:

KIHÍVÁS EGY PARTIRA. INDÍTSA EL A HOLNAP.AVI CÍMŰ FÁJLT.

Helen ráklíkkelt az avi-lejátszó ikonjára, és beindította audiovizuális programját. Begépelte a fájl nevét, és megnyomta az enter billentyűt.

Egy fénykép jelent meg a monitoron: Jennifer Lyle a fürdőkádban. A kép morfolni kezdett, azaz fokról-fokra átalakult: Jennifer keze szinte mulatságos módon felemelkedett, s közben arca Randi Salvino mosolygós arcává változott. Aztán a kép szaggatottan ugrálni kezdett, és szép lassan szétesett; az arc fokozatosan eltorzult, majd egyszerre megfagyott a képernyőn.

Helen rémülten meredt a monitorra. Andyért kiáltott, de ő már régen elment. A telefonért nyúlt.

Monahan és Goetz nyomozók a számítógép képernyőjén látható eltorzult arcot bámulták.

– Ő a következő – mondta Helen.

– Honnan tudja? – kérdezte M.J.

– Tudom és kész! Láttam, ahogy a lány arca átalakult ezzé.

– Hogyan juttatta el ide? Ruben válaszolt:

– Belemászott Dr. Hudson Internet címébe.

– Le tudjuk nyomozni?

– Csak akkor, ha éppen a hálózaton van.

– Vissza tudjuk játszani?

Helen hintázni kezdett előre-hátra a székében. A monitorra mutatott.

– A képernyő alján van egy rewind ikon. Klikkeljen rá.

– Rendben.

M.J. a nyomozás kezdete óta most először halvány reménysugarat látott arra, hogy valakinek megmentse az életét.

– A fájl túl nagy ahhoz, hogy rámenthessük egy lemezre.

Helen benyúlt az egyik fiókba, és előhúzott egy kazettát. Majdnem átlagos méretű, annál éppen csak valamivel vastagabb kazetta volt, a tokja nem műanyag, hanem fém.

– Állítsa vissza képmagnóra.

- Micsoda? – az ilyesmi M.J.-nek kínaiul volt.
- Van egy magnólejátszója. Lemásolhatjuk, és akkor megmarad nekünk.
- Honnan értesz ilyesmihez?
- Komputerek között elherdált ifjúság... – mondta Ruben, és a kazettáért nyúlt. –

Csináljam én?

Helen odaadta neki a kazettát, mire Ruben munkához látott. M.J. Helenre pillantott.

– Miért küldte ezt magának?

– Mit gondol?

– Nem tudom. Senki nem tud róla, hogy maga részt vesz a nyomozásban.

Helen hisztériás dühvel ugrott fel a székéről:

– Nem veszek részt benne! Ilyen az ő játékuk. Ott lebzselnek a gyilkosság színhelyén, és lesik a rendőröket. Ez is ott leste magát – és akkor maga egyenesen idevezette hozzám!

– De nem nekem írt, hanem magának. Miért?

– Mert én kellek nekik! Mind ismernek. Újságcikkeket, fotókat gyűjtenek rólam. Én vagyok a múzsájuk. Én vagyok az igazi ellenfelük.

Ruben felállt, és a képernyőre meredve értetlenkedve motyogta:

– Ez meg mi a fene...?

A két nő Ruben válla fölött a képernyőre bámult, amin a következő felirat volt olvasható:
MOST LÁTTOK...

Aztán egy vigyorgó halálfej jelent meg, két karomszerű kézfejen táncolva. Megfordult, és egy gúnykacaj kíséretében elugrált. Hirtelen az egész kép eltűnt, és egy újabb felirat jelent meg:

MOST MÁR NEM LÁTTOK...

Helen félrelökte Rubent az útból, először az egérrel próbálkozott, majd leütött néhány billentyűt.

– Elszállt! Nincs itt a fájl. Mi a frászt csinált?

– Semmit nem csináltam! Csak beállítottam, hogy másolja kazettára, de nem akart elindulni ez a vacak...

– Uramisten, Ruben, ez kőkemény bizonyíték volt. Hogy tűnhetett el? – M.J. nagyon megharagudott rá.

Helen lázasan dolgozott, de minden próbálkozására csak hibajelzéseket kapott válaszul.

NEM TALÁLJA. HOLNAP.AVI NEVŰ FÁJL NEM LÉTEZIK.

– Nem Ruben hibája. Elszállt. Nincs a C-meghajtón, nincs a listán sem. Egyik meghajtó sem tudja visszakeresni.

– Gondolja, hogy vírust rakott bele?

– Csakis így történhetett.

M.J. összezavarodott:

– Ha valaki netán hajlandó lenne...

Ruben megmagyarázta:

– Önkítörő vírust írt a programba. Amint megpróbálok lemásolni, kitörli magát. – Rubennek akarata ellenére tetszett a dolog. – Le a kalappal.

M.J. Helenhez fordult:

– Emlékszik rá, hogy nézett ki az a lány?

– Egy lány volt! Éppen olyan volt, mint másik egymillió. Alig láttam...

– Vissza kellene mennünk az irodába. Rá kell állítani Mercert. Biztos van rá mód, hogy...

Helen a számítógép mögé nyúlt, és elkezdte kihuzigálni a dugókat a foglalatokból és a konnektorokból.

– Mit művel?

– Nem hagyom bekapcsolva. Olyan ez, mint egy nyitott ablak. Akkor jöhet be rajta,

amikor csak kedve tartja!

– Hát akkor bejön. Mi meg elkapjuk. Ez az egyetlen kap...

– Remek! Hát mi vagyok én, karóhoz kötött kecske? Maguk ezt nem értik. Én sehova sem tudok elmenekülni innen. Nem fogom hagyni, hogy... – Helenből kitört a zokogás.

– Először is szerzek ide egy őrt.

– Nem tűnök meg itt senkit!

Ruben felállt, és kezét gyengéden Helen vállára tette. Hangja halk és lágy volt:

– Ugyanabban a csónakban evezünk. Szépen visszakapcsoljuk a monitort, nem veszíthetünk vele semmit. Én itt maradok, és várok, hátha történik megint valami, rendben?

M.J. elnézte Rubent és Helent együtt, és úgy érezte, hogy valami elindult köztük, amiből neki ki kell maradnia. Úgy érezte magát, mint egy kisgyerek, akit kizártak a szülei a hálószobáikból. Vette a kabátját.

– Később találkozunk.

M.J. kiment a házból, és elindult a kocsija felé. Hirtelen végigfutott a hátán a hideg. Valaki figyelte. Megpördült, és egy videokamerával találta szembe magát. Piros Ajak – Frizura kíséretében – már türelmetlenül várta. Susan Schiffer M.J. orra elé tartott egy mikrofont. M.J. elővette a kocsikulcsokat. Rettentően dühös volt, hogy Susan felfedezte Helent.

– Monahan nyomozó, bocsásson meg. Vajon az a tény, hogy Dr. Helen Hudson lakásából távozik, alátámasztja a feltételezést, miszerint egy sorozatgyilkos ügyéről van szó?

M.J. kinyitotta a kocsiját, és beszállt.

– Jelenleg nincs semmi mondanivalóm. Most sajnós men...

– Igaz a hír, hogy rendkívüli különítményt alakítottak a gyilkosságok kinyomozására? Maga fogja irány...?

– Nem nyilatkozom.

– Kérem M.J., mire jó ez? Csupán végezni szeretném a dolgomat.

– Én nem kevésbé – M.J. bevágta az ajtót a riporter orra előtt, beindította a motort, és lehajtott a járdáról.

Ruben megbabonázva ült Helen dolgozószobájában az újraindított Internet-monitor előtt. Magányos emberek vég nélküli fecsegése és ömlengései futottak előtte a képernyőn. A hálózaton több millió ember öntötte ki éppen szívét-lelkét a kiber-tér végtelen csatornáiba. Névtelen üzeneteik testetlenül úsztak, akár a palackposták a tengeren. Mi ez, ha nem a magányos szívek csúcstechnológiai tenyésztése?

Helen töltött magának egy kis konyakot, és a pohárral a kezében sétálni kezdett fel-alá. Elgondolkodtatta az a körülmény, hogy a gyilkos felvételt készített Jennifer Lyle-ről a fürdőkádban – úgy tűnt, szeret videózni. Helen képzeletben megpróbálta rekonstruálni a gyilkos személyiségét az eddig összegyűlt információk alapján, valamint a saját intuícióira támaszkodva; Helennek megvolt az az egészen kivételes képessége, hogy bele tudjon helyezkedni egy gyilkos lelkevilágába, el tudja képzelni annak vágyait, megismerje gondolkodásmódját. Hogy a gyilkos minden bizonnyal egy kiber-kalóz, nem volt meglepő, mi több természetesennek tűnt egy élénk belső életet élő, magányos fickó esetében. Emellett a másológyilkos szerette megörökíteni áldozatait, valószínűleg a gyilkosság előtt és után egyaránt. Jennifer Lyle képe szinte ugyanúgy volt keretezve, mint a gyilkosság színhelyéről készült rendőrségi képek. Az új lányról akkor készítette a felvételt, amikor az még életben volt. Könnyen lehet, hogy egy film- vagy videofelvételről merevítette ki a képet. Helen sejtette, hogy a fickó imádja a csúcstechnológiát: nyilván vannak kamerái, vágó-berendezése és számítógépei igen korszerű programokkal, ráadásul biztosan

mozog az Interneten. Nem sajnálta az időt egy híres gyilkos tanulmányozására, hogy a legapróbb részletekig leutánozhassa. A legijesztőbb az volt, hogy ismerte őt, Helent. Sőt el tudta érni, és bemutatkozott neki – kihívta a játszámára.

Helent kifárasztotta a töprengés, belefájdult a feje, és félt volt, hogy már nemigen tisztul ki estére. Csupán egy utolsó pohár konyakra vágyott, és aztán aludni. Rubenhez hajolt.

– Ugye ma este már semmit nem fog küldeni?

– Nem hinném

– Egy italt?

– Nem, kösz.

– Mondja, maga mindig szolgálatban van?

– Mindig.

Helen leült mellé.

– No és... mi újság maga és M.J. körül?

– Mi újság körülöttünk?

– Hát nem...?

– Partnerek vagyunk.

– Minden szempontból partnerek?

– Még nem.

– Nem szenved önbizalomhiányban... – Helen maga is elcsodálkozott saját kérdésein. Rájött, hogy képtelen leküzdeni a fiatal rendőr iránti vonzalmát. Ruben okos volt és kedves, és Helen már több mint egy éve el volt zárva a férfiaktól.

– Nem, az igazat megvallva félénk vagyok és válogatós. A baj nálam az... Nos, úgy érzem... – Ruben rápillantott a nőre. Nem egy huszonhárom éves orville-i titkárnőről volt szó. Nem játszhatott vele, de nem is lett volna rá képes. – Nos, maga a tanú kategóriába esik.

Helen Hudson éppen az a fajta nő volt, aki őt érdekelni tudta volna, ha nem is most. Megvoltak benne azok a tulajdonságok, amelyek őt M.J.-ben is vonzották: a keménység, a csípős nyelv, a problémák okainak a kutatására való készség... no és az a fájdalmasan vonzó nőiesség. Mindketten gyönyörűek, pokolian szexisek – és érinthetetlenek voltak. Coleridge egy sora ötlött fel Ruben fejében: „Tenger, tenger mindenütt és inni korty se sehol.”

– Nos... – Helen finoman megcsókolta a férfi arcát, és az Internet-terminálhoz lépett. – ... mi lenne, ha most véletlenül kikapcsolnám a számítógépet? Csak ma éjjel. Kettőnk között marad?

Ruben beleegyezően bólintott. A gép kialudt. Ruben fogta a kabátját és a papírjait. Helen kikísérte a bejárati ajtóhoz, hogy elköszönjön.

Kint az előcsarnokban Ruben megkérdezte:

– Nem lesz semmi gond?

Helen rámosolygott és bólintott.

– Reggelre ideküldünk valakit – mondta Ruben.

– Tényleg kutya bajom. Rendben leszek. Ruben sarkon fordult, és elindult. Úgy tíz lépésnyire a folyosón egyszerre megtorpant.

– Hohó... A rádiótelefonom száma, ha esetleg szüksége lenne rám – megfordult, a pénztárcájáért nyúlt, és elővett egy névkártyát. Helen felé nyújtotta, de egyetlen lépést sem tett az ajtó felé.

Helen úgyszintén egy tapodtat sem mozdult. Ruben huncutul mosolygott.

– Bármikor. Éjjel-nappal – kinyújtotta felé a kártyát, továbbra is egy helyben állva.

– Ez valami újabb teszt?

Ruben úgy mosolygott, mint egy rosszalkodó kisfiú. Helen kihúzta magát, összeszedte minden bátorságát, elengedte az ajtófélfát, és néhány bizonytalan lépést tett felé. Majd még egyet és még egyet. Helen apró lépteit látva Ruben ugyanazt a büszkeséggel vegyes

csodálatot érezte, amit minden szülő érez, amikor tizenegynéhány hónapos gyereke megteszi az első lépéseket.

Helen odaért Rubenhez, és elvette a kártyát. Ruben elindult, lassan távolodott a folyosón. Helen visszafordult, és egyszerre rátört a pánik. Miközben ő Rubenhez közeledett, az ajtó bezáródott. Az ajtó vastag, masszív, szürke acélból készült, és kilincs gyanánt egy hosszú acél keresztrúd volt ráerősítve az ajtófélfával párhuzamosan. Helen megragadta a rudat, és erősen rázni kezdte. Ki volt zárva a lakásából. A hisztéria határán visszaroht Rubenhez, aki úgy tűnt, mintha hatalmas távolságnyra lenne tőle. A folyosó összeszűkült, majd újra kitágult, olyan volt az egész, mint egy rémálom.

– Ó Istenem... segíts!

Ruben odarohant hozzá. Helen lélegzése egyre nehezebbé vált, szemei szikráztak. Az események és a pánik megtették a magukét. Felvillantak előtte a McCluskey Hallban lejátszódott események. Joe Shields besiet a mosdóba, Ruben szorosan tartotta Helent, aki egyre jobban rángatózott. A nyakára szorult hurok. Kezeivel a nyakához kapott. Ruben felkelt, és az ajtóba rúgott. Nem engedett. Visszament Helenhez, próbált a segítségére lenni.

– Ruben... képtelen vagyok! Kérem... elesek. – Helen lábai összecsuhtak. Egy magas sarkú cipő egyensúlyozik a vécéülőkén.

– Itt vagyok. – Ruben a falhoz szorította Helent, mintha motozná. Helen lélegzése mintha egy kissé lecsillapodott volna. Tizenöt végtelennek tetsző másodpercig ebben a különös testtartásban maradtak.

Időnként a legfurcsább és legilletlenebb pillanatokban ragadja meg az embert valami szépség, és tölti el a szenvedély. Ruben elnézte Helen nyakának az ívét, és egy hosszú pillanatra határtalan vágyat érzett, hogy megcsókolja.

Ehelyett kibiztosította a pisztolyát.

– Fogja be a fülét! – szolt rá Helenre, majd célzott, és a zárra lőtt. Darryl Lee pisztolya, elsült... Joe a falnak tántorodott, minden véres lett. Helen elájult.

Ruben felkapta, bevitte a lakásba, és lefektette a nappaliban lévő díványra. A nyugtató ott volt a közelben. Ruben adott neki egy keveset, aztán zsebre dugta az üveget. Helen feküdt még egy pillanatig, igyekezett összeszedni magát.

– Ó Istenem, az ajtóm!

– Hm, igazán sajnálom.

Helen a sokk, a konyak és a gyógyszerek hatására öntudatlanul vihogni kezdett.

– Lelötte a záramat.

– Hívok egy lakatost – Ruben felkelt, és a telefonhoz indult.

Helen erősen megmarkolta a karját.

– Kérem, ne menjen el. Félek.

Ruben fogott egy széket, és odahúzta a dívány mellé. Helen visszadőlt a díványra; egy kicsit megkönnyebbült ugyan, de még mindig nagyon kimerültnek látszott.

– Te nagyon kedves vagy, nem igaz? Keedveees. – Úgy ejtette ki a szót, mintha egy betegség lenne.

– Hm. Azt hiszem, csak egy egyszerű zsidó fiú vagyok.

– Kedves és ártatlan. Nem a legjobb túlélő-felszerelés egy zsarunak, nem igaz? – Helen most már hisztérikusan nevetett.

Egyszerre a fejéhez emelte a kezét, két oldalról erősen szorította a halántékát, és csak motyogott maga elé:

– Itt van a fejemben... Nem akarom, hogy itt legyen a fejemben...

– Miről beszél?

Helen ide-oda rázta a fejét, néhány pillanatig könnyek csorogtak a szeméből, majd hirtelen mély álomba zuhant.

Ruben őrködött fölötte.

Ruben egész életében zsaru szeretett volna lenni. M.J.-hez hasonlóan neki is a vérében volt a nyomozás, ha ez kívülről mégoly kevésbé látszott is rajta.

Mialatt a többi kölyök baseballozott és képregényeket olvasott, Ruben könyvtárba járt, és átnézte az összes könyvet, amit Sir Robert Peelről, az 1700-as angliai törvények egyik megalkotójáról és az amerikai igazságszolgáltatási rendszer egyik szellemi atyjáról talált. Minden létező krimi megnézett, a „Starsky és Hutch” első epizódjaitól a „San Francisco utcáin” és az „Apró bűnök – kis bűnösök” összes folytatásáig.

Ruben édesapjától örökölte „zsaru génjeit”. Sid Goetz már kiskölyök korában rendőr szeretett volna lenni. Aztán egy szép nap elhatározta magát, és beiratkozott a Rendőrákadémiára. Négy éven keresztül az egész család szegény Sidet nyaggatta, hogy hagyja ott a rendőrséget, és ő végül megadta magát. Visszatért a családi üzletbe, és élete hátralevő részében azzal foglalkozott.

Teljesen azonban képtelen volt elfeledni álmait: Sid 1964-től huszonöt éven keresztül a richmondi seriff-osztály tartalékos tisztje volt. A garázsban egy nagy seriff motort őrzött ragyogó állapotban. Ruben legkedvesebb hétvégi időtöltése az volt, amikor apjával kifényesítették a motort, valamint ellenőrizték a lámpákat és a szirénát.

Természetesen a családi nyomás, ami huszonöt évvel korábban Sidre nehezedett, ugyanúgy érvényesült Ruben esetében is, amikor a gimnázium utolsó évében bejelentette, hogy a Rendőrákadémiára szeretne menni. Még mindig Joe nagypapa volt a családi feje, és Ruben csak az ő holttestén át mehetett volna máshova, mint a Goetz Férfiruházat Üzletébe. A helyi főiskolán töltött két év után Ruben a Kaliforniai Egyetemre ment, San Diegó-ba, hogy befejezze közgazdasági tanulmányait. Ott találkozott a Beverly Hills-i Cheryl Lichthel, egy gyönyörű, elkényeztetett kis bestival. Végzős évekre már el is jegyezték egymást. A diplomaosztást követő nyáron egy szörnyű álmokkal és gyomorbántalmakkal terhes hónap után Ruben simára borotvált fejjel tért haza, készen arra, hogy másnap bevonuljon a San Franciscó-i Rendőrákadémiára. A bűbajos Cheryl bánatában beszédett egy marék gyógyszert. Sid Goetz titokban hízott a gyönyörűségtől. Joe nagypapa egy hónappal Ruben beiratkozása után meghalt.

Ruben egyik őse, Jacob Goetz is azon több száz német és bajorországi zsidó között volt, akik az 1800-as évek derekán megtették a tengeren és szárazföldön át vezető hatalmas utat Európából Amerika nyugati partjaiig. Legtöbbjük a nagy aranylázban érkezett szerencsét próbálni. Jacob szinte az éhhalál küszöbén dolgozott a bányákban tíz éven keresztül, mire egy kisebb lelőhelyre bukkant. Az eltelt időben nem sajnálta a fáradságot arra, hogy zengzetes hangú leveleket írogasson haza, így aztán sikerült az Államokba csábítania a fivéreit és néhány unokatestvérét is. Egyikük, Samuel Goetz később a rend őreként telepedett le Cripple Creekben. A hagyomány szerint Sam úgy tisztította meg a várost a szeméttől, hogy egyetlenegyszer sem sütötte el a fegyverét. A rendőrök kilencven százalékához hasonlóan Sid és Ruben is örökölték a zsaru vénát: feltehetően mindketten Sam nagybácsitól.

Az a hat hónap, amit Ruben a Rendőrákadémián töltött, élete legnehezebb időszaka volt. A hajnali fél ötkor kezdődő fizikai gyakorlatok alatt minden tanára megpróbálta megtörni a csinos kis egyetemista fiút. De Rubent kemény fából faragták.

Ahhoz azonban, hogy felfedezze magában az igazi zsarut, bele kellett kóstolnia az utcai bűnözés világába. Munkája első hetében kiküldték egy fegyveres rablás lefűlézésére, ahol – életében először – rálőttek. Sikerült rács mögé juttatnia a tetteseket. Könnyedén végezte a munkáját, minden félelem nélkül, csakis a legsürgősebb teendőkre koncentrálna. Cselekvés közben nem volt helye a félelemnek, az a biztos halált jelentette volna. A félelemmel „várni kellett”, amíg hazaért az ember éjszaka. Ruben rádöbbsent, hogy ez volt az, amitől működött a dolog. Le tudta győzni a félelmet.

No és persze minden porcikájával szeretett élni. Ha zsaru az ember, soha nem ér meg

két ugyanolyan napot, minden nap újabb küzdelem a létért.

Ruben az alvás közben nyugtalanul hánykolódó Helent figyelte. Levetette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét, odament a másik díványhoz, és végignyúlt rajta. Az állán már sötétlett az egynapos borosta. Hajnalban kint még sötét lesz, ő pedig mindenütt viszketni fog, és még csak egy tiszta ing sem volt nála. Arra gondolt, hogy ha minden jól megy, talán lesz ideje hazaugrani egy gyors zuhanyra.

Még egyszer Helenre pillantott, és eszébe jutott M.J. Mostanában egyedül egy nő hiányzott az életéből, valaki, akit szerethet, és akihez éjszaka visszamenekülhet. Vagy egy tucat olyan lánnyal volt dolga mostanában, akik semmit sem jelentettek a számára. Cheryl Licht már csak egy futó emlékkép volt. Ruben szabályos San Franciscó-i aggregényéletet élt: reggeli cappuccino az Északi Strand valamelyik kávéházában, idegen filmek a japán negyedben, hétfő esténként gyors randevú a Marina Safeway kínálatából, és mellé egy remek munka. Mostanában azonban minden egyedül töltött éjjelen űrt érzett a szívében.

Ruben felemelte legújabb nyakkendőjét, és az ezen díszelgő Chagall-képre meredt. Egy régimódi ifjú párt ábrázolt, akik csókolódzva táncoltak, a férj arcán földöntúli boldogság tükröződött. Ruben végighúzta a nyakkendőt az ujjai között, lekapcsolta a villanyt, és becsukta a szemét. Könnyű szendergésbe merült egészen reggel 6.30-ig, amikor is megszólalt a rádiótelefonja.

HATODIK FEJEZET

PETER

– Peter?... Peeeter! – Georgette Foley az ágyában ült. Az ölében egy patkányképű kis barna terrier feküdt, fején rózsaszín bársonyszalaggal. – Hol van apuci, drágaságom? Teljesen elfeledkezett rólunk?

Bár már későre járt, Georgette még mindig ágyában kókadozott. A szép idő ellenére egész nap lustálkodott. Rózsaszín és zöld rózsás Laura Ashley-hálóingje alatt vékony, lábszárig érő, virágmintás vászonruhát viselt. A bal melle fölött egy hatalmas, bíborvörös színű hímzett rózsza éktelenkedett. Ágytakarója és lepedői szintén virágokkal voltak teli. Az ágy két oldalán egy-egy cseresznyefa éjjeliszekrény, és rajtuk egy-egy rózsaszín kerámialámpa állt, vászon lámpaernyőkkel. A tapéta is virágmintás volt. Körben a szobában bekeretezett vízfestmények és metszetek lógtak – mind-mind virágokat ábrázoltak. Georgette hónapok óta egyáltalán nem járt kint a szabadban. „Kertje” természetes fény nélkül virágzott, de megvolt az az előnye, hogy nem kellett róla gondoskodnia. Így minden figyelmét a kis patkánykutyára, a délutáni tévéjátékokra és az olcsó lányregényekre fordíthatta. Georgette férje szerény jövedelméből, valamint a maga rokkantsági nyugdíjából hervadozott, teljes semmittevésben.

Egy férfi lépett a szobába. Jóval fiatalabbnak tűnt Georgette-nél, úgy huszonnyolc-huszonkilenc éves lehetett. Fehér laborköpenyt viselt az egyszerű, világoskék ing és a sötétszürke nadrág fölött. Kisfiús jóképűsége valami sajtószerű vonzerőt kölcsönzött arcának. Ugyanakkor már első látásra nagyon félszeg és zavart ember benyomását keltezte. Van egy tulajdonság, ami akkor alakul ki bizonyos emberekben, amikor megpróbálnak beilleszkedni a társadalomba; a túlzott akarás, a görcsös alkalmazkodási vágy – akaratuk ellenére – szép lassan egyéniségük teljes feladására kényszeríti őket. Az ilyen emberek akármit is tesznek, észrevétlenek maradnak a többiek előtt, hiába vannak ott valahol, senki sem figyel fel rájuk. „Láthatatlanokká” válnak. Peter is egy ilyen „láthatatlan” ember volt.

– Rengetegszer hívtalak. Nem hallottad?

Peter egy pohár, vizet tartott a kezében. Odalépett az ágy széléhez, és leült.

– Sajnálom, kedvesem, éppen...

– Teljesen elfelejtkeztél róla, ugye?

Georgette fogta a feléje nyújtott poharat, és tartalmát a kiskutya arcába lötytyentette.

– Nagyon szomjas volt már... ugye, drágaságom? – amikor újra a férjéhez szólt, hangja fél oktávval mélyebb lett, és eltűnt belőle az édeskedés: – Mit csinálsz? Nem akarsz megnézni velem Lettermant?

– Hát...

– Tudod, hogy utálok egyedül nézni a tévéműsorokat.

– Igen. Nos én...

– Ó, menj már, menj csak vissza a hülye számítógépeidhez.

Peter, láthatóan megkönnyebbülve, indulni készült.

– Nem felejtettél el valamit?

Georgette már vagy öt éve nem engedte meg férjének, hogy megölelje őt, ahhoz azonban ragaszkodott, hogy napjában egyszer Peter megcsókolja. Peter odahajolt hozzá, de felesége engesztelően felé nyújtott szája helyett annak száraz homlokára nyomta a csókot. Georgette bőre színtelen volt, akárcsak a halovány tapéta, amelyen kétdimenziós rózsái virágoztak. Peter szórakozottan elsimított Georgette homlokáról egy egérszürke hajtincset. Felesége harmincöt éves volt, de kifejezetten vénnek tűnt, arca pöttyös és ráncos volt.

– Szeretlek – mondta.

– Én is szeretlek – válaszolta Peter.

A férfi kiment a hálósobából, és a kis, homályos nappalin át a konyha felé indult. Bement a konyhába, ami csak úgy úszott a mocskokban. Felesége soha nem pakolt el maga után, de Peter nem törődött ezzel. Nagy halom pirítósmaradék között egy megkezdett kutyaeledeles konzerv állt a hőálló műanyagpulton. Peter, amint bezárta a konyhából nyíló pinceajtót maga, mögött, füttyörészni kezdett: egy régi, hetvenes évekbeli melódiát, amit tegnap hallott a Szeretet Fesztiválon.

A konyhából lépcső vezetett az alagsorba. Peter lesétált kedvenc helyiségébe. Végighúzta kezét a fényes-szürke, modern berendezéseken: videokamerák, modemek, fénymásolók, videomagnók, saját kezűleg összerakott számítógépek, és monitorok sorakoztak föld alatti barlangjában. Minden egyes gépét imádta.

Egy kis videomonitoron Randi Salvino kimerevített képe látszott, egyik keze a csípőjén, a másikkal egy V betűt, a győzelem jelét mutatta. Egy közeli laborasztalkán egy hús-vér lány feküdt megkötözve, már-már félholtan. Egy laboratóriumban használatos műanyag zacskó volt a fejére húzva, amit Peter a munkahelyén szerzett, és amit egy ezüst szalaggal áldozata nyakára erősített. Egy másik szalagdarab Randi száját zárta le. A lány nagyon közel járt a megfulladáshoz.

Peter egy éles kést vett a jobb kezébe. Randi Salvino fölé hajolt, és bal kezét finoman a lány homlokára helyezte. Amaz kinyitotta a szemét, és összeborzadt az iszonyattól.

A falon egy nagy tábla lógott. Tele volt aggatva fényképekkel, némelyik fényképezőgéppel készült, a többi videofelvételek alapján. Volt ott jó néhány kép Peter korábbi áldozatairól, köztük Jennifer Lyle-ről. Egyes képek még a „vadászat” előtt feszültek, mások a „hódítás” alatt, a többi pedig a „zsákmányejtés” után. A tábla jobb oldalára Peter egy másik fotósorozatot ragasztott: a gyilkosságok színhelyein készült képeket, némelyiken Ruben és M.J. is látszott. Kiemelt helyen voltak a Helen lakásának belsejéről készült képek, egyeseken Helen és Andy is szerepelt.

Peter közelebb hajolt Randihoz, és alkarját gyengéden a melle közé fektette.

– Nem, nem, nem, még mindig nem érted. – Egy kis lyukat vágott a nylonon, és a lány szájára ragasztott szalagon. Randi nagyot nyelt, és levegő után kapkodott. – Így ni. Nem megmondtam, hogy vigyázni fogok rád? – Peter megsimogatta a lány homlokát, pontosan úgy, ahogy az imént Georgette-ét. Fehér laborköpenye eggyé olvadt Randi ugyancsak fehér mexikói esküvői ruhájával. A férfi lélegzése ritmusára ringatta a lányt, aki ismét magához tért, és csak úgy remegett az iszonyattól.

Mary Jane Monahan felügyelő egy magasan a város fölé emelkedő sziklás, szélfútt dombtetőn állt. A kora reggeli köd még szürke túllpárnaként ült a tájon. M.J. hideg, kopár földön állt, a talaj ugyanolyan szürke volt, mint a táj odalent. Akár egy nukleáris robbanás másnapja is lehetett volna. Mögötte ott feküdt Randi Salvino holtteste arccal a föld felé, kétrészes alsóneműjét leszámítva teljesen meztelenül. Mellette egy „Szemetet lerakni tilos!” tábla állt. Dr. Frank Able összeszedegette a holmiját. A halottkém emberei tétlenül álldogáltak sárga hullaszájukkal – mint a sírásók egy cigarettaszünet alatt. M.J. egy egyenruhás rendőrhöz fordult, aki elsőnek érkezett a színhelyre.

– Hol vannak a gyerekek, akik megtalálták? Azt mondják, nem nyúltak semmihez? – A rendőr válla fölött megpillantott egy csapat civil, akik összeverődtek a domb alján. Nicoletti a Szeretet Fesztiválról ott maradt, szakadt csoportot faggatta. Nem messze tőlük befutott Ruben taxival, és elindult felfelé a dombon. Nicoletti odasietett hozzá.

– Jó reggelt! – Nicolettinek feltűnt Ruben gyűrött öltönye és borotvátlan álla. – Túl messze jártál a borotvától?

– Egész éjjel virrasztottam egy beteg ember mellett – válaszolta Ruben, a kimerültségtől ingerült hangon. Ma nem volt türelme Nicoletti pizskálódásához. Továbbment a dombtetőn álló néhány alak felé. Nicoletti megragadta a karját.

– Figyelj csak, beszélni szeretnék veled.

Ruben elrántotta a karját, de megállt, hogy végighallgassa fölöttese mondandóját.

– Mi az?

– Te keversz M.J.-vel?

– Ez nem lehet igaz! – Ruben tovább indult. Nicoletti nem hagyta annyiban.

– Hiszen te bűdös vagy, ember. Hol voltál az éjjel? Körülötte settenkedsz?

– Mi bajod van?

Nicco megrázta az ujját Ruben felé.

– Rendesen bánj vele, hallod? Ne ólálkodj körülötte.

– Nem tartozik rád, Nicco.

– Tévedsz, »nagyon is rám tartozik.

– Nicco, eszembe juttatnád, miért is hagyott ott?!

Amint Ruben M.J. közelébe ért, Nicoletti hátramaradt. Ruben félrehúzta M.J.-t.

– Mi az isten folyik itt?

M.J. oda se bagózott. Kizárólag a munkára koncentrált, a halott lányt nézte.

– Nos, mi a véleményed?

Ruben Randi Salvino teteme mellé guggolt.

– Nos... úgy tűnik, nemi erőszak. Nagyon fulladás-gyanús. Fulladás lenne? Ez nem a mi emberünk.

– Nézd meg a lábát.

– A bokájáról lehorzsolódott a bőr – jegyezte meg Ruben. – Gondolod, hogy talán már halott volt, amikor felhurcolták ide?

– Lehet. Egy ilyen helyen – M.J. a sziklás földre mutatott – nem fogunk nyomokat találni. – Egy közeli gyár rohadó hulladék anyagának orrfacsaró bűzét vitte feléjük az öböl szele. M.J. igyekezett kicsiket lélegezni. Úgy érezte, hogy a mérges levegő megérdemelt büntetés a számára. Elhibáztam. Hagytam még egy lányt meghalni.

Rubenhéz hajolt, és levett egy hajszálat a válláról.

– Hosszú volt az éjszaka?

– Nehogy te is elkezd.

M.J. visszatért a munkához.

– No és a karja?

Ruben egy pillanatra összezavarodott a hirtelen, témaváltástól, majd összeszedte magát.

– Tűszúrások nyomai... De mind új... Nem úgy néz ki, mint aki drogos volt.

Nicoletti mögéjük lépett.

– Valószínűleg úgy be volt löve, hogy fel se tűnt neki, mi történik vele. Nem gondolod, Rube?

M.J. csípős hangon közbevágott:

– Reméljük.

– Ejnye, ezek a kis hippi lánykák. Mind boldog szeretne lenni. Szerelemre vágnak. A te típusod, nem, Rubie?

Ruben erre hirtelen Nicolettinek esett. Az idősebb zsaru reflexből keményen visszaütött, és Ruben kis híján elterült a sziklás domboldalon. M.J. közéjük ugrott, és szétválasztotta őket. Szörnyen dühös volt.

– Mi a fenét csináltok ti itt? Be akartok kerülni a hatórás hírekbe?

És valóban, a domb aljában Susan Schiffer és Frizura már munkához is látott, javában faggatták a Szeretet Fesztivál résztvevőit.

M.J. volt szeretőjéhez fordult:

– Nicoletti, felvennéd végre a tanúvallomásokat?

Niccó egy utolsó gyilkos pillantást vetett Rubenre, majd elindult lefelé a dombon.

– Tűnjünk el innen. – M.J. megfordult és néhány másodperccel Nicco után elindult. – Az istenit, Ruben.

- Nézd, sajnálom. Rendben?
- Jelentenem kellene.
- Néha képtelen vagyok elviselni ezt a marhát.

Hiába próbálták feltűnés nélkül elhagyni a domb alján összegyűlt csoportot, Piros Ajak utánuk eredt.

- Mit lehet tudni erről a Bostoni Fojtogató-históriáról?

– Sajnálom, Susan, rossz helyen kapisgálsz. Mi bizonyítékot keresünk. Hivatalos nyilatkozatot csak később teszünk közzé.

– Monahan felügyelő, megerősítené a hírt, miszerint valaki utánozza a Bostoni Fojtogatót, és ez már a negyedik áldozat?

- Minden bizonyítékot alaposan megvizsgálunk, mielőtt nyilatkoznánk.

M.J. és Ruben az autójukhoz tartottak. Susan Frizura kezébe nyomta a mikrofonját, és elrohant a kocsija felé.

M.J. csöndben vezetett. Ruben bűnbánóan ránézett. A visszapillantó-tükörben M.J. észrevette Susan közeledő kocsiját. Rubenre kiáltott:

- Tedd már fel azt a szirénát!

– Minek?

– Csak tedd fel, jó? Nem akarom, hogy Piros Ajak egészen Helen Hudson lakásáig kövessen bennünket.

- Héjén Hudsonhoz megyünk?

– Én igen.

A kék Chevrolet tetején villogni kezdett a rendőrségi sziréna. M.J. tövig nyomta a gázpedált. Susan is gyorsított mögöttük, s a nyomukban maradt.

Ruben összezavarodva M.J.-re nézett.

- Hát én mit fogok...?

– Hajtod a labort, hogy a lehető leggyorsabban megvizsgálják a spermát.

– Megbízol bennem? Mert ha igen, akkor van valami, amit tudnod kellene.

– Nem, van valami, amit neked kellene tudnod. Soha, soha, soha, soha, de soha ne keverj valakivel, akinek köze van az üggyhez.

- Tessék? Micsoda?! Mit besz...

– Inkább az önuralmadat kellene fejlesztened. Rube, egy olyan nővel, akinek köze van az üggyhez?!

- Ő tanú, nem gyanúsított.

– Valaki, akinek a pusztá személye is bizonyíték? A legelső tilos dolog, ember. A legelső tilos dolog.

- A legelső tilos dolog vigyázni egy tanúra, aki hülyére rettegi magát?

– Ó, szóval vigyáztál rá, ugyebár?

– Igenis vigyáztam rá, a rohadt életbe.

– Nohát biztos vagyok benne, hogy remekül vigyáztál rá.

M.J.-t majd' szétvetette a düh, úgy vezetett, mint egy őrült. Susan Schiffer azonban még mindig lépést tartott velük.

- Nézd, esküszöm, hogy semmi sem tört...

– Ne próbálj nekem hazudozni, Ruben. Nem megy az neked.

– Hiszen te féltékeny vagy! El se hiszem. Végre valóra válnak az álmaim.

– Féltékeny? Rád? Rube, te vagy saját magad legnagyobb rajongója. Helen nagyon labilis lelkiállapotban van. Még a végén beperelnek szexuális zaklatásért. Mekkora háremre lenne szükséged? Olyan vagy, mint valami kis kanos tinédzser.

– Hát ez már sok. Nicco azt hiszi, hogy kavarak veled. Te azt hiszed, hogy Helent akarom behálózni, és közben én hetek óta nem feküdtem le senkivel.

- Csatold be az öved, az Isten szerelmére.

Ruben bekötötte magát.

- No és mi a frászt képzelsz Nicco? Úgy viselkedik, mintha a tulajdona lennél.

- Nicco az én ügyem. Maradj ki belőle.
- Soha nem fogsz normális életet élni, amíg ő úgy viselkedik, mint egy...
- Mint egy micsoda?
- Mint egy... felhevült jávorszarvasbika.

M.J. végre elmosolyodott.

– Mit érdekel az téged, hogy én mit csinállok? Most rólad beszélünk! Engem csak hagyj békén.

M.J. hirtelen bevett egy hajtűkanyart. Ruben az életéért fohászkodott. Susan hiába próbálta követni őket, alaposan lemaradt. M.J. diadalmasan mosolygott.

- Mindenki, aki valaha is nézett tévét, ismeri ezt a kanyart.

Helen remegő kézzel a tenyerébe rázott négy pirulát. Megszólalt a csengő.

– Andy, hol a fenében voltál? – miközben kimondta, rájött, hogy a kérdés teljesen értelmetlen. Andy ma nem dolgozott.

M.J.-t találta az ajtóban. M.J.-nek rögtön feltűnt Helen zilált külseje.

- Tudom, találtak egy újabbat.
- Honnan tudja? Ruben ideszólt? Ó, Istenem...
- Van URH-vevőm.
- Bejöhethetné? Szükségem lenne...

Helen kényszeredetten csevegett.

– Kikapcsoltam az URH-t, aztán vissza. Hallgatni se bírtam, nem hallgatni se. Andyt kértem meg, hogy figyelje. Csakhogy most nincs itt, ezért...

- Szedje a gyógyszereket, mert megoldoztatom az agyát.
- Nem dolgozom. És az agyam se.
- Ne intézze el ilyen egyszerűen, szükségem van a segítségére... Telefonálhatnék?

Helen bólintott. M.J. feltárcsázta az irodáját, és közben röviden tájékoztatta Helent:

– Ez egy másik fickó. Légszomj végzett az áldozattal, nem fojtogatás. Megerőszakolták, aztán kihurcolták a szabadba.

- Tehát semmi deSalvós.
- Teljesen más – M.J. beleszólt a telefonba: – Itt Monahan, van üzenet?
- Akkor miért jött ide?

– Mert valahogy művi az egész. Mintha be lett volna állítva minden. Minek hurcolnának fel egy tetemet a domb tetejére, ahol, mihelyt kivilágosodik, rögtön megtalálják a turisták?

– Gondolja, hogy módszert változtatott? Ilyesmi sose fordult még elő. Ezek az emberek robotok. A gyilkosság olyan, mint egy rituálé. A módszer hétszentség.

M.J. észrevette, hogy az Internet-terminál sötét. Mellette az a képernyő, amin Helen sakkozott, be volt kapcsolva.

- Miért van kikapcsolva az a gép?
- Én kikapcsoltam ki.
- Ezt nem teheti meg.
- Szerintem megtehetem. De mindegy: szeretné, hogy bekapcsoljam?
- Igen – válaszolta M.J., majd beleszólt a telefonba: – Rendben, köszönöm.

Helen a süket terminál előtt ült, és egy olyan ember mozdulatával, mint aki csörgőkígyóhoz nyúl, újraindította. M.J. feltárcsázott egy másik számot.

- Ruben?... – kezdte M.J.

Helen felpillantott, amikor meghallotta Ruben nevét:

- Kérem, köszönje meg Goetz felügyelőnek, hogy vigyázott rám tegnap éjjel.

M.J. rezzenéstelen arccal átadta az üzenetet:

– Ruben, Dr. Hudson köszöni, hogy vigyáztál rá tegnap éjjel... Hogyan?... Kész?... Ez érdekes... – M.J. letette a kagylót.

– Megvan a laboreredmény. Kétféle sperma volt – M.J. összeráncolta a szemöldökét. Valami még mindig nem stimmelt. – Nos, úgy tűnik valami banda műve lesz... Köszönöm, hogy használhattam a telefont.

Indulni készült, de Helen hirtelen felélénkült:

– Kétféle sperma? Az egyik váladékos volt, a másik nem, ugye? – odaugrott a bal oldali terminálhoz, és gyorsan gépelni kezdett, csak akkor állt meg, amikor meg kellett várnia, hogy a gép megtalálja az adatokat.

– Honnan tudja?

– Voltak tűnyomok a lány karján? A jobb karján?

– Így van. – M.J.-t megrémisztette, hogy Helen rejtélyes módon ismeri a tényeket.

– A tetemet egy „Szemetet lerakni tilos!” tábla mellett találták?

– Igen.

– Ilyesmi volt? – Helen elfordította a monitort, hogy a nyomozó jobban lássa. M.J. Helen válla fölé hajolt, és összerándult, amint a szemcsés kép kirajzolódott a képernyőn: egy csaknem teljesen meztelen, halott lány kiterítve, arccal lefelé egy domb tetején. Egy tábla állt fölötte a felirattal: „Szemetet lerakni tilos!”

– Ez a kép akár ma reggel is készülhetett volna.

– DeSalvo után most a Hegyvidéki Fojtogatókra, Bianchira és Buonóra váltott. Két fickó, kétféle sperma. Mókázik az emberünk.

– Az előbb még azt mondta, hogy robotok. Ez nem következetes...

– A következetesség a korlátozott mániája. Érdemes lenne utána nézni a laborban, nem Windexet fecskendeztek-e be a lánynak. Ez egy ablaktisztító sz...

– Ismerem a Windexet, az isten szerelmére, én is tisztítom az ablakaimat.

– Bianchi és Buono ezt injekciózták be az egyik áldozatuknak.

– Miért pont Bianchi és Buono? És ez az aprólékosság?

– Perfekcionista. És kezdi unni magát. Játsszani akar, le akar minket nyugözni. Kádban nem világszám fojtogatni.

– Tegnap éjjel, csak egy kis időre, azt hittem, hogy megmenthetek egy életet. Megtalálni a szekvenciát, megfejteni a kódot – emberéletet menteni. Most már tényleg csak annyit tudok, hogy az égvilágon semmit se tudok.

Helen még mindig a képernyőre meredt, ujjai tovább röpködtek a billentyűzeten.

– Sajnos nagyon okos a fickó. Élvezi a munkáját, és folytatni fogja. Ezzel az egésszel azt üzeni: „Vigyázat! Még csak épp, hogy elkezdtem!”

Hátrafordult; de M.J. már eltűnt. Helen vállat vont, majd visszafordult, és megszakította a kapcsolatát az Internettel.

HETEDIK FEJEZET

DARYLL LEE

– ... azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy lemásolja Albert deSalvo, a hírhedt Bostoni Fojtogató által a hatvanas években elkövetett rémtetteket. Megbízható forrásokból tudjuk, hogy a rendőr-főkapitányságon egy rendkívüli különítményt alakítottak a gyilkos elfogására...

Peter Foley felemelte a könyökénél fekvő távirányítót, és kikapcsolta a fél méter széles színes tévékészüléket. A KXBU hatórás híradója ment, és ő már minden fontosat hallott. Szüksége volt néhány másodpercre, hogy átgondolja: a média az ő elvárásainak megfelelő mértékben és iramban szerzi-e be és terjeszti-e a híreket. Peter megállapította magában, hogy legalább egy lépéssel, egy „gyilkossal” le vannak maradva. Ez persze nem jelentette azt, hogy Ms. Monahan és csapata nem járnak valamivel előrébb a nyomozásban. Úgy vélte, hogy most már valószínűleg képesek felzárkózni egy-egy „váltáskor”, azaz amikor ő áttér az egyik irtógép-modellről egy másikra. Akárhogyan is, Ms. Monahan valahogy megtalálta Helent, és ezért mindenképpen dicséret illeti. Helen most már valószínűleg lépést tartott vele. Helen nélkül értelmetlenné válna a játék, hiszen nem lenne közönsége. Peter úgy vélte, hogy csak egyetlen nő van, aki érti az ő zenéjét. Mostantól kizárólag neki óhajtott játszani.

Peter legkedvesebb könyve Helen munkája, A mi fiaink, a mi gyilkosaink: Az amerikai sorozatgyilkos típusai volt. Ezt mindig gondosan tanulmányozta, ha munkájának a tervezésével, vagy a kreatív lépések kidolgozásával foglalkozott. Helen a próbaköve, könyve pedig az ábécéskönyve, vagy ha úgy tetszik a Bibliája volt. Munkája során végig arra törekedett, hogy az tessék Helennek. A legszebb az volt a dologban, hogy az egyes gyilkosságokba beleszőhette a maga kis csavarjait és finomságait, enyhén elferdíthetett dolgokat. Helen a végén biztosan értékelni fogja majd az ő géniusát.

– ... a legutóbbi gyilkos. A rendőrségnek segítségére van Dr. Helen Hudson pszichológus. Jim, talán emlékszik Dr. Hudsonra a néhány évvel ezelőtti Daryll Lee Cullum-perből. Döntően az ő tanúskodásának köszönhetően ítélték halálra Cullumot mintegy tizenkét nő meggyilkolásáért...

A San Franciscó-i rendőr-főkapitányság őrszobáján Pachulski, Kerby, Kostas és Landis a hatórás híreket figyelték. M.J. távolabb ült, az aktáit tanulmányozta. Megszólalt a telefonja.

– Monahan.

– Hazudott nekem! – Helen volt a vonal másik végén. Nyilván ő is hallgatta a híreket.

– Nem hazudtam: Susan Schiffer kiderítette. Fogalmam sincs, hogyan.

– Nekem azt ígérte, hogy minden a legnagyobb titokban marad. Elkövettem azt a hibát, hogy hittem magának. Most a város minden pszichopátája azt hiszi, hogy benne vagyok. Meg ne próbáljon még egyszer segítséget kérni tőlem, mert...

– Helen... Helen... Mit akar tőlem, mit csináljak?... Menjen, és vegyen be még egy nyugtatót, rendben?

M.J. lecsapta a kagylót. A közelben ülő nyomozók odanéztek, egy pillanatra rábámultak, majd visszafordultak a televízióhoz. M.J. egy pillanatra elszégyellte magát, amiért ilyen hangon beszélt Helennel. Ugyanakkor pokolian bosszantotta, hogy esetleg még az is elromolhat, ami addig jól haladt. Átkozta volna magát, ha behódol Helen énközpontú, idegbeteg elképzeléseinek. Jesszusom, huszonnégy órás őrizetet adtak mellé, és Ruben szinte folyamatosan a rendelkezésére áll. Nem, én már épp eleget tettem Helen Hudsonért. Odakint újabb nők halnak meg, és emiatt az agorafóbiás élőhalott miatt

még a bigott katolikusok sem éreznének büntudatot.

– ... mintegy tizenkét nő meggyilkolásáért. Cullumnek sikerült megszöknie a vizsgálati fogságból, és megölt egy rendőrtisztet, akire Dr. Hudson őrizete volt bízva. A rendőrség továbbra is hallgat a nyomozás fejleményeiről. Az a tény, hogy ma egy újabb gyilkosság áldozatára bukkantak, a San Franciscó-iakban kétségeket ébreszt a nyomozás eredményességét illetően...

– Köszönjük Susan, hogy...

Daryll Lee Cullum elnyomta a cigarettáját. Felkelt, és kikapcsolta számos női rajongóinak egyikétől ajándékba kapott miniatűr televízióját.

– Hát úgy kell neked, Helen – mondta hangosan az üres cellának és a televízió sötét képernyőjének.

– Hát úgy kell neked, Daryll Lee – a tompa agyú Joe Dellums szólalt meg a szomszéd cellában, de Daryll Lee ügyet sem vetett a gúnyos megjegyzésre. Joe további öt percig vihogott saját tréfáján. Majd hirtelen abbahagyta, mert már nem emlékezett rá, hogy miért is kezdett el nevetni. Joe nagyon buta volt, azzal együtt legutóbbi bebörtönzése alkalmából sikerült felszeletelnie és feldarabolnia egyik börtöntársát, ami nem kis teljesítménynek számított a San Quentinben, ahol a rabok celláit rendszeresen – hetente akár négyszer-ötször is – átkutatták. Joe számára nyilvánvalóan semmit sem jelentett az, hogy esetleg rásóznak még néhány évet, hiszen három életfogytiglani kellett volna letöltenie több tucatnyi betörés, nemi erőszak és gyilkosság miatt. Daryll Lee, akinek Joe-hoz képest jó ötven pontos I.Q.-előnye volt, távol tartotta magát tőle.

Bárki, aki azt állítja, hogy a poklot csak a halál után lehet megjárni, még nem lépett be a San Quentin kapuin. A 140 éves állami börtön a San Franciscó-i öböl túlsó partján áll, a Paradise Cove másik oldalán, így Daryll Lee Cullumot csupán a két part közötti víz választotta el Dr. Helen Hudsonától. Manapság Helennek nem sok félnivalója lehetett Daryll Lee-től. A szökés a világ egyik legjobban felszerelt büntetés-végrehajtási intézetéből jóformán elképzelhetetlen volt. A San Quentinben vagy öt-hatezren ültek Kalifornia legelvetemültebb bűnözői közül.

A San Quentin legszigorúbb részlege egy börtönön belüli börtön, a Végrehajtó Központ volt. Az örök V.K.-nak hívták, de leginkább „Lyuk” néven volt ismert. Ez volt a hely, ahol a legveszélyesebb bűnözőket tartották. A Lyukból még soha senki nem szökött meg. Daryll Lee Cullum otthona az Északi Cellasor huszonhármassal számú szobája volt.

Daryll Lee, a Végrehajtó Központ többi lakójához hasonlóan, nem számított eléggé megbízhatónak ahhoz, hogy börtönmunkát végezhesen. Csak ügyvédének ritkán adódó látogatásaikor nyílt alkalma végigsétálni a hatalmas udvaron. Olyan lassan járt, ahogy csak bírt, hogy megnyújtsa a pillanatokat. Bőre mostanra sárgásfakó lett, akárcsak Helené, aki legutolsó találkozásuk óta szintén bezárva élt. Daryll Lee időnként, amikor a töltött puskákkal fel-alá járkáló örök mellett lesétált a fémlépcsőkön, hallotta a rabok jajveszékélését a magánzárkákból. Ezekben az ablak nélküli beton „büntetőládákban” az egyetlen berendezési „tárgy” egy lyuk volt mindössze, amely latrinaként szolgált. Daryll Lee az Északi Cellasor minden órének alázatosan engedelmeskedett. Megfogadta, hogy kötelességtudóan viselkedik, mert el akarta kerülni a sivár magánzárkákat. A San Quentin Daryll Lee-t lényegében mintarabbá változtatta.

Daryll felkapta a Bibliáját, valamint Helen Hudson A mi fiaink, a mi gyilkosaink: Az amerikai sorozatgyilkos típusai című könyvének keményfedeles első kiadását, és a hálóhelyére dobta őket. Az ágya alá nyúlt, és előhúzta saját könyvének eredeti, kézzel írt példányát, aminek a Daryll Lee: Igaz történetem, avagy miért is kellett ölnöm valójában munkacímet adta. Az egész kötet kézzel volt írva, méghozzá az egyetlen írószerrel, amit engedélyeztek neki: filctollal. Az írás segítségével Daryll Lee elmenekülhetett cellájának

nyomasztó egyhangúságából és cellatársainak lármázásától.

Persze rengeteg ideje volt írni, a Végrehajtó Központban ugyanis kizárólag az evést, ivást, a zuhanyozást, a vécéhasználatot és a bibliaórákat engedélyezték a rabok számára. Sőt újabban a bibliaórákat is felfüggesztették, amióta Harold Hooks egy saját készítésű kést rejtett az Újtestamentumába, és a fegyvert arra használta fel, hogy levágja legújabb cellatársának a fülét, aki szerencsétlenségére nemrégiben tért meg az iszlám hithez. Ezt a fajta vallásos elkötelezettséget Harold nem tűrte honfitársainál.

A Daryll Lee: Igaz történetemet a szerző egyik „barátnője”, Ms. Sherry Diane Wannemaker stilizálta. Ő volt az, akinek a véleményére Daryll Lee a világon a leginkább adott. Addig nem akarta kiadni a könyvet, amíg Ms. Wannemakertől nem hallott róla véleményt. Sherry szerint a könyv egy zseni munkája volt, és kötelező olvasmánnyá kellett volna tenni minden fiatal amerikai számára. Az utolsó, Jézus jelenéséről szóló fejezetet Diane javaslatára kivették a könyvből. Egyébként valószínűleg maga Daryll sem hagyta volna benne a végleges változatban, mert úgy gondolta, az emberek nehezebben értik meg cselekedeteinek igazi mozgatórugóit, ha ehhez el kell fogadniuk azt, hogy egy hozzá hasonló fickónak is lehet esélye a megváltásra.

Daryll úgy érezte, kötelessége felfednie gyermekkorának szörnyűségeit. Azt, hogy miként kényszerítette őt a Sátán azokra a borzalmas tettekre. Mindemellett Daryll Lee mindig is tisztában volt azzal, hogy nem illik rá az a klasszikus sorozatgyilkos-sablon, amelynek a legendája Helen Hudson tollából megszületett. Daryll nem nyugodott bele, hogy egy napon említsék a „közönséges” szadistákkal és kéjgyilkosokkal; úgy vélte, ő megérdemel egy külön kategóriát. Miközben ezen tűnődött, belenézett borotválkozó-tükrébe, amit a kagyló fölött tartott. Vörös haja sűrű volt és hullámos, rendszeresen hátrafésülte, hogy felfelé álljon. Ettől aztán úgy festett, mint egy vörös hajú Elvis, persze annak minden bája nélkül. Bőre csúnya volt és a fogai elszuvasodtak a sok Dr. Pepperstől, Snickers szelettől, a bagorágástól és a cigarettától. Voltak azonban egyéb adottságai, amelyek mindezt kompenzálták. Jobb mutatoujját végighúzta puffadt ajkain, amiről – tévesen – azt képzelte, hogy a lányok imádják csókolgatni. A mindenit, baromi jóképű vagyok. Akármilyen groteszk figura volt is, Daryll Lee elhitte magáról, hogy valamiféle szexszimbólum. Ami azt illeti, soha nem jelentett neki gondot, hogy új barátnőt szerezzen magának, bár az igaz: az illető lányok gyakran az elmebaj határán voltak. Az, hogy megtartsa őket, már valamivel több gondot okozott Daryll számára, mivel nem tudta megállni, hogy fel ne darabolja őket, amint szorosabb kapcsolatba került velük. Ez bizony komoly problémát jelentett a hosszú távú kapcsolatokat illetően, de persze csak azért bánt így partnereivel, mert a szülői házban nem látott megfelelő pozitív példát. Daryll Lee mindössze négyéves volt, amikor az apját lelőtték valami kétes kocsmai verekedés alkalmával. Azelőttől pedig csupán arra emlékezett, hogy apja rendszeresen verte anyját és nővérét.

Daryll Lee-t anyja egészen tizenegy éves koráig szellemi fogyatékos nővérével együtt fürdette. A mama azt sulykolta beléjük, hogy a szex ördögi dolog, és hogy Isten nagy szolgálatot tett neki azzal, hogy úgy vette el tőle a férjét, ahogy. Amikor anyja először találta Daryll Lee lepedőit foltosan, szörnyen feldühödött. Odakötözte gyermekét az ágyához étel-ital nélkül, és három napig otthagya a saját mocskában. Az anyja egyszer és mindenkorra megtiltotta neki, hogy maszturbáljon. Nem volt elég, hogy leszerelte a zárat minden ajtóról, hogy Daryll soha ne lehessen egyedül, de a fürdőszobaajtóról még a kilincset is leszedte. Minden alkalommal mérte az időt, amikor Daryll a fürdőszobába ment, és akármilyen dolga volt is a fiúnak, csak egyetlen percet engedélyezett neki. A perc leteltével berontott a fürdőszobába és nézte, amíg a fiú befejezte, amit éppen csinált.

Felesleges is mondani, hogy a San Quentinben Daryll nagyon szívesen töltötte az idejét a vécén, pedig ott, a börtönben még ez sem volt szigorúan magánügy.

A louisianai szociális otthon lányainak szerencsétlenségére Daryllnek megghiúsultak anyja élete ellen szövögetett gyilkos tervei, amikor anyját elütötte egy teherautó. Daryll

tizenöt éves volt ekkor. Dühét a közelében lévő lányokon bosszulta meg. Megölte volna a nővérét is, de az állam úgy határozott, hogy intézetben helyezi el a lányt.

Önéletrajzának megírása örömteli és jóleső feladatot jelentett Daryll számára. Mindig igen jó képességű gyerek volt, különösen azt figyelembe véve, hogy igen kevésbé művelt proletárcsaládból származott. A fiatalok számára létesített szociális otthonban sikerült megszereznie az érettségit, és már éppen nekiállt volna a klasszikusoknak, amikor kiengedték. (Az, hogy fafaragásból kiképezte magát a gyakorlati órákon, különösen jól jött akkor, amikor elhatározta, hogy áldozatainak bőrén otthagyja a névjegyét.) A börtönben úgy döntött, hogy írói stílusát Helen prózájából, a Szent Biblia és kedvenc tévéműsorainak a nyelvezetéből gyúrja össze. Kedvenc műsorai a „Kökemény másolat” és az „Aktuális ügyek” voltak, amelyeket már csak azért is nagyon kedvelt, mert egész epizódokat készítettek órála. Imádta a Maury nevű zsidó fickót, és izgatta a gondolat, hogy a CBS-hírek kínai bemondónőjének férje. Mielőtt hozzáfogott volna az íráshoz, Daryll Lee kedvenc esti szertartása az volt, hogy Connie-t nézte a hírekben, miközben Helen könyve alatt maszturbált. Később csatornákat váltott, megnézte Mauryt, a stílusát tanulmányozta, és közben tovább szövögette a Maury feleségével kapcsolatos véres terveit. Azután elolvasott egy fejezetet a Bibliából, és hatásos idézeteket válogatott az egyes fejezetek elé. „Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?” (1 Kor 6, 19) Majd kiválasztott egy sorozatgyilkost Helen könyvéből, és azt tanulmányozta. A példaképe Ed Gein volt, aki lámpaernyőket és hulladékgyűjtőket készített emberi bőrből, üres koponyákat használt asztali edényként és különböző szerkezeteket készített emberi testrészekből, íme egy fickó, aki valóban művészi szintre emelte a gyilkolást.

Daryll Lee Cullum úgy érezte, hogy kötelessége leírni a teljes igazságot az igaz történetemben. Ugyanakkor majd szétvetette a düh, hogy Helen mindössze hat vacak kis oldalt szentelt neki könyvének vége felé. Helen egyetlen mentsége az volt, hogy Daryllnek közvetlenül a könyv megjelenése előtt volt a tárgyalása, és Helen mint koronatanú szerepelt az eljárás során. Daryll Lee ezek után igencsak vágyott arra, hogy fogja a vadászkését, és néhány szép képet rajzoljon a doki bőrére. Nagyon szeretett volna elmenni vele egy különleges nászútra, egy hétvégére, valami hotelszobába, ahol megköthetné, és úgy istenigazából, saját kezűleg megmutathatná neki, hogy miről is szól az ő betegsége. Magába tudott volna rúgni, amiért elkapták a Berkeley-n. A bosszú terve folyton ott motoszkált fejében: ez adott értelmet az életének. Daryll Lee a lehetetlenről álmodozott, arról, hogy egy szép nap kiszabadul majd a San Quentinből, és egyesül az egyetlen nővel, aki érdemes az ő génuszára.

Lepillantott a rabruhájára. A rohadt életbe, csak ne lenne mindig ekkora kín arra gondolni, hogy Helennel van.

Este fél nyolc felé járt az idő. Miközben Georgette és ölébe az emeleten aludtak, Peter a „munkahelyén” dolgozott. A hatalmas alagsori termet egy villanykörte világította meg mindössze. Egyetlen, tizennégy dollár kilencven centes speciális villanykörte, amelyet Peter nemrégiben egy művész-raktárból szerzett. Alapos utánajárással megtudta, hogy ez a fajta erős fény befolyásolja a lehető leghatékonyabban a munka pontosságát.

Egy kivételével valamennyi gép aludt a félhomályban. Az egyetlen működő számítógép és monitor zümmögése összekeveredett a szkennerek halk duruzsolásával, valamint a hűtő és a központi fűtés fentről ideszűrődő hangjával. Fehér zaj. Ha Peter éppen szünetet tartott és a hangokra koncentrált, minden egyes hangot meg tudott különböztetni, és meg tudta határozni, melyik forrásból eredő rezgésnek milyen a tonalitása és a hullámhossza. Amióta túl volt munkájának a Dr. Helen Hudson által első, avagy „előszél”-nek nevezett fázisán, azon az időszakon, amikor csak úgy burjánzottak gyilkos elképzelései, észrevette,

hogy minden érzékszerve rendkívül felfokozottan működik. A színek élénkebbek lettek, a hangok harsányabbak, és a bőre különösen érzékeny volt a tapintásra. Az idő lelassult.

A legutóbbi gyilkossága óta már egy jó idő eltelt, s Peter lelkében mindinkább elhatalmasodott a depresszió. Az első és a második Bostoni Fojtogató-másolat között több hét is eltelt. A második gyilkosság előtt szörnyen depressziós volt, és megfogadta, hogy még egyszer nem vár ennyit. Felfokozta tehát éberségét, és néhány napra belevetette magát a „vadászat”-ba (Dr. Helen Hudsonnál a második fázis), hamar rá is talált a parkban futó lányra. A harmadik fázis, avagy a „hódítás” nagyon könnyedén ment. A lány halála után érezte, hogy ideje változtatni. Ez kritikus időszak volt, mert rengeteg dolga akadt: kiszemelni a helyet, beszerezni a sperma-mintákat és az injekciós tűket, biztonságba helyezni a lányt, és megszerkeszteni a videó-montázst, hogy elküldhesse Helennek. A végén nagyon elégedett volt magával. A Hegyvidéki Fojtogatók. Bianchi és Buono. Két férfi. A csinos kis terv érdekes kalandnak ígérkezett.

Nem, nem vár még egy napot a következőig. Naponta mindössze két-három órát aludt, olyan sok dolga volt. Átnézte aznapi teendőinek listáját: lőszert, zenéből, üzenet Helennek, gáz stb. Vezetnie is kellett jócskán. De az elején kellett kezdeni. Hátra volt még egy e-mail előkészítése.

Peter leguggolt, és az asztala alól előhúzott egy hatalmas, narancssárga színű faládát. Kivett belőle egy fémládikát. Ebben tárolta legbecsesebb kincseit: a ládikában kisebb dobozok voltak, ezekben egy-egy emléket őrzött minden egyes gyilkosságáról. Akárhányszor kinyitotta a Pandorát – így nevezte a ládikót –, mindig izgalom fogta el. Magától soha nem jutott volna eszébe, hogy ruhadarabokat vagy hajtincseket hozzon el az áldozataitól, de ha már Dr. Hudson olyan gondosan leírta ezt a negyedik, úgynevezett „totemgyűjtő” fázist a könyvében...

Peter Foley-nak nagy örömet szerzett az, hogy minden nőtől más és más tárgyat hozzon el. Amikor kezdett magába roskadni a gyilkosságok között, a krízist néha a Pandora segítségével vészelte át. Különösen szerette a rúzs és a púdertartó fémes érintését. Volt aztán még a dobozban egy parfümös üveg, egy-két hajcsat és néhány pár fülbevaló – apró tárgyak, amelyeket Peter a zsebébe tudott rejteni, és, ha kedve támadt rá, bármikor, bármilyen körülmények között megtapogathatta őket. Valamennyi tárgy kellően kicsi és jelentéktelen volt ahhoz, hogy a hiánya ne tűnjön fel senkinek – kivéve persze annak az egyvalakinek, akinek azonban már úgysem számított.

Peter mindig hordott magánál valamit, ez adott neki erőt a kritikus helyzetekben. A munkahelyén, a „sok kis senki” között gyakran „élvezte” ezeknek az apróságoknak a „regeneráló erejét”. Amikor a főnöke kicsit erélyesebben szólt rá, vagy amikor a munkatársai valamelyikével nézeteltérése támadt, csak a zsebébe nyúlt, megtapintotta az éppen nála lévő tárgyat, és – felsőbbrendűsége tudatának eképpen megbizonyosodása okán – már túl is volt a problémán.

A „totemek” a nagy értékű műtárgyaknak kijáró gyöngéd és tiszteletteljes bánásmódban részesültek. Peternek volt egy olyan elképzelése, hogy gyűjteménye egy szép napon valami különös kiállításon lesz majd látható, mondjuk a világ legzseniálisabb gyilkosainak fenntartott teremben.

A legfontosabb Peter számára az a doboz volt, amelyen egy Trójai Heléna-kép díszelgett, egy gyerekek számára írt mitológiai tárgyú könyvből kitépett lapon. A doboz fedelére felragasztott illusztráció alatt egy másik, könyvtári könyvből kitépett lap volt. Ezen Schiller A győzelmi ünnep című verse volt olvasható:

„...Visszaszerzett szép nejének
Báján csüng az Alrida:
Oly jó karját kedvesének
Termetére fonnia!
Gonosz véget ér a gabság.

Bűn nyomába bosszú lép.
Mert Zeusnak az igazság
Igazgatja mérlegét.
A gonoszság gonoszul vesz,
A vendégjog ősi juss,
Érte bosszút áll Zeus,
S Ítéletet igazul tesz."

Peter fejében a vers befejező része egészen torz értelmezésben jelent meg. Az ő világképében az egész világ gonosz volt, és már régóta büntetésre várt. Ő volt egy személyben a bíró és a bosszúálló, és egyedül ő érdemelte meg a szépséges Helent, a harci prédát.

Belenyúlt Helen dobozába, és kotorászni kezdett benne. Volt ott jó néhány fotó, amit nyolcas felbontású teleobjektívjével készített, valamennyit a Helen lakásával szemközi épületből. Ezenkívül volt még benne egy magnókazetta, világos műanyag tokban, „Berkeley” felirattal. A tárgyak mellett egy halom újságcikket és néhány régi egyetemi dolgozatot is tartalmazott a doboz.

Keze egy finom, puha tárgyhoz ért. Ez volt az egyetlen ruhadarab a totemgyűjteményében. Peter egy pillanatra behunyta a szemét, a selyem érintése visszarepítette egy néhány nappal korábbi éjszakába, amikor hívatlanul behatolt egy nő lakásába: ilyesmire mostanában nemigen kellett fanyalodnia. Felidézte, hogyan várakozott a sötétben, míg Helen leoltotta a lenti lámpákat és a nappali fényeit. Helen egy férfi nevét kiáltotta, és ő megállta, hogy ne válaszoljon, ne szaladjon fel hozzá és ne vegye a karjába. Szerette volna megérinteni nyakának finom bőrét, magához szorítani, és...

Még várnia kellett. Meg kellett elégednie azzal, hogy beszívhatta azt a levegőt, amit Helen, hogy megérinthette a bútorokat, amikhez ő is folyton hozzáért. Meglepetésként hatott rá, hogy Helen irodája tele volt számítógépekkel és monitorokkal, modemekkel és faxokkal, szkennerekkel, nyomtatókkal, mindenféle elektromos berendezéssel. Annyira hasonlítottak egymásra abban, ahogy vonzották őket az elektronika csodái. Peternek inyére volt a hasonlóság.

Peter hallgatta a tompa vízzuhogást a fürdőszobából. Ismét eszeveszettül szeretett volna bemenni, megérinteni Helen vizes bőrét, nézni, amint a vér és a víz összefolyik a kádban. Helyette az öltözőszobába ment, és addig kutatózott, míg meg nem találta a piros kosztümet. Gyorsan felakasztotta a ruhákat a fülke hátuljában álló székre. Helen hálószobája közepén állt, az ő világának a közepén, és mintha megállt volna az idő. A fátyolfüggönyök halvány fehér szalagokként hullámoztak a légkondicionáló szelétől. Lassan odasétált az öltözőasztalához. A melltartók közé benyúlva egy vékony, szürke kombinét talált. A zsebébe csúsztatva, és eltűnt az éjszakában.

Peter visszarakta Helen fehérneműjét, és kiemelt egy Helent ábrázoló régi újságkivágást a dobozból, majd átfuttatta a szkenneren. Úgy döntött, hogy egyelőre nem használja fel a saját felvételeit: nem ez volt a megfelelő pillanat. Megdicsérte magát az önuralmáért. Helen képe megjelent a vele szemben lévő terminál monitorján.

A négyes számú dobozból előhúzott egy fényképet, amely a „Szemetet lerakni tilos!” táblát ábrázolta. Átnézte a doboz tartalmát, és ha már elővette, kivett még egy s mást belőle. Beszkennelte a tábla képét, majd egy másik, Andy Friedmant ábrázoló fotót is, amelyet még a Helen lakásával szemközi épületből készített. A második terminálon beindította a morfolóprogramot. Ezen a terminálon volt az a bizonyos kép a táncoló lányról, amelyet úgy kapott, hogy a halott Jennifer Lyle képére rávetítette az akkor még élő Randi Salvinóét. Lépésenként elkezdte az átalakítást, a szkennelt képeket a másik képernyőről egyenként átküldte a táncoló lány képére. Az első, aki „csatlakozott” hozzájuk, Helen volt. Majd egy speciális elektromos toll segítségével egy piros pontot tett a táncoló lány bal szemébe. Az újabb képek átmásolása közben véletlenül

mindenkire piros pontokat szórt, míg végül egy piros tűszúrásokkal teli hátborzongató kollázst kapott. Gyorsan dolgozott. Alig várta, hogy megvirradjon, s végre belekezdhesen következő kalandjába.

NYOLCADIK FEJEZET

A KÜLDEMÉNY

Másfél órája autózott a San Franciscó-i éjszakában. Nyugodtan lélegzett. Szíve egyenletesen vert. Hűvös, derült éjszaka volt. A tollas szárnyú felhők közül ráragyogott az Orion.

Egy lakónegyed sarkán megpillantotta a benzinkutat. Horgan utca. Szerette ezt a nevet. Kétszer megkerülte a háztömböt: először az utca fényében szemügyre vette a benzinkút sarkán álló telefonfülkét, másodszorra pedig a járdaszegélyhez hajtott, és bement a fülkébe. Ha bárki figyelte volna az utcáról vagy a benzinkút felől, ha esetleg valakinek oka lett volna rá, hogy figyelje, nem látott volna egyebet, mint egy nehezen leírható külsejű, fekete szédzsekit viselő szemüveges fiatalembert, aki éppen telefonál. Kiment a fülkéből, beszállt az autójába, és tett még egy kört a háztömb körül. Csak a harmadik körnél, amint a Tizenhatodik utcáról bekanyarodott a Horganra, látta meg, amire egész éjszaka várt. Egy vonzó fiatalasszony, úgy 26-27 év körül lehetett, a barátnőjétől búcsúzott egy bérház kapujában. A két nő megölelte egymást, egyikőjük megigazította a nyakában vörös, borszínű selyemsálját, felhúzta bőrdzsekije cipzárját, és elindult barna Honda Civic kocsija felé, ami ott állt nem messze, félúton a bérház és a másik háztömb között. A férfi végigsimította kezét a mellette fekvő nehéz fegyver hideg, sötét fémrészén. Bulldog-44-es típusú – erős, vastag, komoly fegyver volt, melyet ideiglenesen hangtompítóval szerelt fel. Egy kicsit lejjebb ment a Horganon, lehúzódott az út szélére, és megállt a Hondától körülbelül 10 méternyire. Azután megvárta, míg a lány beszáll a kocsiba. Körülnézett, nincs-e valaki az: utcán, letekerte a kocs ablakát, és a fegyverért nyúlt. Az idő lassan telt, mintha nyújtózkodott volna, akár egy szíami macska a kora esti fényben. Lőtt. A fegyver visszarúgott, ez kissé meglepte. Aztán ismét lőtt. Két tompán pukkanó hang az éjszakában. Feltűnés nélkül kinyitotta a kocs ajtaját és a Hondához ment, mintha csak sétálgatna az utcán és egy régi barátját készülné üdvözölni. Fekete kesztyűs kezében egy kis méretű lapos tárgyat vitt. Kinyitotta az ajtót és könyökkel gyengén oldalba lökte a nőt, hogy be tudjon szállni a kocsiba. Mintegy húsz másodpercig a kocsiban babrált. Végül bezárta az ajtót, és visszament a kocsijához. Útközben a halott nő sálját a bőrdzsekije zsebébe gyűrte. Azután végighajtott a Horganon, gondosan ügyelve a sebességkorlátozásra.

Burt Benoit rendőrtiszt megitta maradék néhány kortynyi hideg, keserű feketekávéját, és az órájára pillantott. Kezébe vette a Chronicle-t, és a sportrovathoz lapozott. Hirtelen kinyílt az ajtó, amely mellett a rendőrtiszt összecusukható széke állt. Dr. Helen Hudson dugta ki a fejét. Elgyötörtnek látszott, szemei homályosak voltak a konyaktól és a gyógyszertől.

- Gondoltam, megkérdezem, nincs-e szüksége valamire, Benoit úr. Elmegyek aludni.
- Köszönöm, nincs, Dr. Hudson.

Éppen elég volt neki a kávé: Dr. Hudson hűtőjének a tartalmából semmi sem volt igazán az ínyére való. Burt különösebben csak a húst szerette, krumplival. Ha az ember az utcán megpillantotta Burtöt, a régi mondás jutott az eszébe: „Olyan vagy, mint amit eszel.” Burt szerette a hasát.

- Rendben van. Reggel találkozunk.
- Aludjon csak, Dr. Hudson. Itt minden rendben.

Helen erőltlenül bólintott, és bezárta az ajtót. Ez a nő aztán totál kész van. Burt megrázta a fejét, és megpróbálta kényelembe helyezni magát a széken. Hosszú éjszakának nézett elébe: ilyenkor gyakran randalíroznak a kocsmázó, züllött alakok, ezért

kapta ezt a rendőrkutya-megbízást. Becsukta a szemét, és megpróbálta elképzelni Helen Hudsont rendbe szedetten és kipihentnek. Majd a bal kezére pillantott, és a jegygyűrűjére meredt. Á, túl csontos. Visszalapozott a sportrovathoz, hogy megtudjon valamit a 49-esek új felállításáról. Úgy tűnt, ebben az évben esélyesek a győzelemre.

Kinn az utcán egy férfi leparkolt ezüstszürke Chevroletével, kinyitotta a motorháztetőt, és kiszállt. Tetőtől talpig feketében volt: fekete pólót, farmert, tornacipőt, szélzsekit viselt, fekete sapka volt a fejébe húzva. Úgy mozgott, akár egy két lábon járó puma. Feltámasztotta a motorháztetőt, bekapcsolta a riasztót, tett-vett még egy darabig, majd bezárta a motorháztetőt. Körülnézett: egy lélek sem járt az utcán. Az oldalablakhoz ment, és betörte az üveget. Az autóriasztó fűlsiketítő szirénázással beindult. A férfi csendben elsietett Helen lakásának irányába, és pillanatok alatt eltűnt a sötétben.

Helen ébren feküdt az emeleten, a városi fények játékát bámulta a hálószoza mennyezetén. A háttérben az adóvevője halk ropogását lehetett hallani. Míg a nyüzsgő San Franciscó-i éjszaka vég nélküli közvetítéseit hallgatta, zárt ablakán tompán beszűrődött az autóriasztó szirénázása. Helen megpróbált a jelentésekre koncentrálni.

– ... A körözött jármű kelet felé halad a Bay hídon, hárman üldözik... Erősítést kérünk... Zavargások, 2116 Castro... Női holttest a Tizenhatodik utca és a Horgan sarkán, nyomozók és halottkém jönnek... Roger. Szükségetek van egységekre a tömeg megfékezésére? Holttestet találtak egy 91-es évjáratú Honda Civicben, kaliforniai rendszám, B, A, 7, 3...

Helen felugrott az ágyból. Elbukdácsolt a szekrényig, ahol az adóvevő volt. Egy pillanatig dermedten állt, majd az irodájába rohant, és előkereste Ruben névjegykártyáját.

A Tizenhatodik utca és a Horgan sarkán a barna Honda Civicet rendőrök és a halottkém asszisztenseinek egész serege vette körül. A halottkém a holttest fölé hajolt. A tett színhelyét már körükerítették sárga szalaggal. A bűnügyi szakértő egy háromlábú állványon a földmérők szerszámahoz hasonló mérőeszközzel bíbelődött. A lövedék pályáját próbálta megállapítani.

A közelben Ruben és M.J. a tanúkat próbálta kihallgatni. Egész tömeg gyűlt össze az autó körül. Az áldozat barátnője eszeveszetten zokogott, egy rendőrnő próbálta vigasztalni. Dr. Frank Able kiszállt az autóból, és nyújtózott egyet. Fáradtan M.J.-re pillantott. Ez a mostani gyilkosság egy cseppet sem emlékeztetett az ő sorozatgyilkosságának a módszerére. Valószínűleg huligánok műve, bár az ilyesmi a legkevésbé jellemző ezen a környéken. Megszólalt Ruben rádiótelefonja:

– Halló!... Most nem a legalkalmasabb... Nem, úgy tűnik, szimpla országúti gyilkosság. Az áldozatot egy parkoló autóban találtuk meg. Semmi szexuális motívum. – Kezével befogta a kagylót, és odasúgta M.J.-nek: – Helen az.

– Most már tényleg mennem kell... Tessék?... Az anyósülésen, igen... Nem tudom... – odahívta az egyik rendőrt azok közül, akik elsőként érkeztek a színhelyre.

– Hé, Ed! Szólt a magnó, amikor ideértetek?

– Igen. Valami őrijítő zene, úgyhogy lekapcsoltam.

– Oké, rendben.

Ruben odament az autóhoz. M.J. benn ült a kocsiban. Ruben odahajolt hozzá.

– Bekapcsolnád egy pillanatra a magnót?

– Viccelsz?

– Helen szerint Partridge Family lesz – magyarázta Ruben.

M.J. lesújtó pillantást vetett rá, de engedelmeskedett, és elindította a magnót. Felhangzott a hetvenes évek népszerű együttesének egyik legismertebb dala. M.J. Rubenre bámult. Lassan kezdték felfogni, mire gondol Helen.

A vonal másik végén Dr. Helen Hudson a számítógép mellett ült, adóvevőjét fejével a

vállához szorította. Amint meghallotta a Partridge Family számát, arca elkomorodott. Begépelte a megfelelő parancsot, amivel bejuthatott abba az állományba, amire kíváncsi volt. Egy férfi arca jelent meg a képernyőn.

Helen eszébe jutott, hogy Ruben még ott vár rá a vonal másik végén:

– Ó, Istenem! Sejtettem... Várjon egy kicsit... Ne tegye le! Nem egy benzinkút mellett vannak véletlenül? Nincs a közvetlen közelben egy telefonfülke? Lesz ott egy üzenet...

– Adom M.J.-t, én megyek, és szétszedem a telefont. – Ruben átadta a kagylót kollegájának.

M.J.-nek kezdett derengeni a dolog. Eszébe jutott egy sok-sok évvel ezelőtti fertelmes bűntény emléke. Egyszer csak kibökte:

– Berkowitz, ugye? Most Sam Fiát játssza.

Helen nem válaszolt azonnal. David Berkowitz arcára meredt a képernyőn. Aztán tovább kutatózott az állományban. Gyilkosságok színhelyeinek a képei villantak fel sorozatban a képernyőn, egytől-egyig Sam Fiának a keze munkája. Végül válaszolt M.J.-nek:

– Az egyik áldozata éppen Partridge Familyt hallgatott a parkoló autójában, amikor lelőtte egy 44-es Bulldoggal.

M.J. odahívta azt a bűnügyi szakembert, aki kiszedte a golyót az ajtóból:

– Hadd lássam azt a golyót, Tony! – Ekkor valami gyanús zajt hallott a telefonban. – Mi ez a szirénázás?

– Azt hiszem, valamelyik ostoba autóriasztó, ami mindenkit felébreszt a környéken, kivéve a tulaját – válaszolta Helen. – Az bizony. Be kéne tiltani őket.

Tony odanyújtotta a töltényt M.J.-nek, aki alaposan szemügyre vette azt.

– Egy kicsit szétlapult, de úgy tűnik, hogy nagyobb, mint egy 38-as. Könnyen lehet, hogy 44-es.

Míg a két nő beszélgetett, Ruben átkutatta a telefonfülkét. A készülék alatt a polcon valóban talált egy üzenetet. Gumikesztyűt húzott, és az egyik sarkánál fogva óvatosan megvizsgálta a lapot, majd visszaindult a tetthelyre.

Ruben menet közben odakiáltotta az egyik egyenruhásnak, hogy szalagozzák körül a telefonfülkét. Egy helyszínelő azonnal odarohant felvenni az ujjlenyomatokat.

Sam Fia katalógusát nézegetve Helennek eszébe jutott valami:

– M.J., nézzen körül a tömegben. Berkowitz szeretett a helyszínen lófrálni, és figyelni, ahogy a zsaruk dolgoznak.

M.J. odasétált Bernie-hez, a fényképészhez, és karon fogta. Együtt körbesétáltak a tömegben. Amint a rendőr-fényképész vakuja rávillant egy-egy bámészkodó arcára, azok elkezdtek szétszóródni. Egy nagy villanás után egy magas fiatalember hirtelen elrohant. M.J. utat tört, magának a tömegben keresztül, hogy utána eredjen. Aztán rájött, hogy csak egy kocogó volt.

M.J. visszasétált Rubenhez. Észrevette a férfi kezében a cédulát.

– Találtunk egy üzenetet – mondta szenvtelenül a telefonba.

Ruben átvette a telefont, és felolvasta a szöveget Helennek:

– Azt mondja: „Kísértsenek benneteket szavaim: nemsokára visszatérek.”

Ruben úgy tartotta a cédulát, hogy M.J. közben el tudja olvasni, ami a hátuljára van írva. Ruben mutatóujját a szájára tette, jelezve, hogy M.J. addig semmit se mondjon Helennek, amíg végig nem olvasta az üzenetet. A szöveg fölött ez állt: „Helennek”. M.J. rendkívül izgatott lett. Átvette a telefont. Próbált olyan közömbös hangon beszélni, ahogy csak tudott:

– Figyeljen, Helen! Tudom, hogy késő van, de Ruben beugrana feltenni néhány kérdést. Le kell tennem, majd még beszélünk.

Kikapcsolta a telefont, és ráfordult a legközelebb álló nyomozóra: – Szükségem van egy egységre most azonnal a Fort Mason-i egyes mólónál, kettes kódszám, várják a további utasításokat. Próbálják meg felrugdalni azt az istenverte tisztet, aki a biztonsági

osztagot vezeti.

Mialatt Helen a nyomozókkal beszélgetett, Burtöt teljesen kihozta a sodrából a riasztó fülsiketítő hangja. Felállt, és kinézett a lépcsőház ablakán. Néhány dühös szomszéd kóválygott a vijjogó Cadillac körül, és hasztalan próbálták elhallgattatni a riasztót. Burt, mintegy engedélyt kérve, a bejárat ajtóra pillantott, majd vállat vont, és ledobta az újságot. Kisietett a hűvös éjszakába, hogy egyszer s mindenkorra véget vessen a hangzavarnak.

Mire megszólalt az övére csatolt csipogó, Burt már a Cadillac motorjában kotorászott, de a sziréna még mindig üvöltött. Közben a fekete ruhás alak fellopakodott a lépcsőn Helen lakásához, az ajtó zárját igyekezett kinyitni. Fekete símaszkot viselt, ami eltakarta az arcát és a haját. Kiékelte az ajtót, nehogy becsukódjon.

Helen a sminkjével foglalatostkodott a fürdőszobában, Ruben érkezésére várva. Feldúlt volt, hatalmába kerítette a félelem a másológépkos egyre követhetetlenebbé váló ügyködései miatt. Érezte a sorozatos álmatlan éjszakák okozta kimerültséget, amihez még hozzájárult a konyak és a nyugtató kábító hatása. Érdekes módon Helen mindennek ellenére kifejezetten élénk volt; valami megmozdult benne, valami, amire ő maga sem számított.

Közelebb hajolt a tükörhöz, hogy kifesse a szempilláját. Hirtelen zajt hallott. A fürdőszobából kiment a galériára, és lenézett az előszobába. Észrevette a bejárat ajtó mellett beszüremelő fényt.

Eközben az elsötétített nappaliban az álarcos férfi felemelte a telefonkagylót, és az asztalra helyezte. Finom, fekete bőrkesztyűt viselt.

Helen a konyhába osont és felmarkolt egy kést. Végigsurrant a nappali fala mellett, így jutott ki az előszobába. Kinyitotta az ajtót, és meglátta Burt üres székét. Felkapta a telefont a bejárat ajtó melletti asztalkáról. Süket volt.

Ahogy négykézláb visszakúszott a nappaliba, ismét zajt hallott, mire a dívány mögé bújt. Megpillantotta a fekete ruhás férfit. Az elsuhant mellette, megállt a szoba közepén, körülnézett, majd elindult a galériára vezető lépcsőn. Helen, szorosan a földhöz lapulva, csendesen a bejárat ajtó felé kúszott. Félúton járt, amikor finoman nekiütközött egy asztalkának, amin egy antik Tiffany-lámpa állt. Az ütdéstől a lámpa kapcsolószinórja halk csilingelő hangot hallatott. A férfi megállt a lépcsőn, és a zaj irányába fordult. Várt egy percig, majd folytatta az útját felfelé.

Helen négykézláb visszamászott az előszobába. Az ajtó kilincsébe kapaszkodva felállt. Remegett és levegőért kapkodott, közben minden porcikájával a kitörni készülő pánik ellen küzdött. Tett néhány lépést az előszoba felé, majd a falnak támaszkodott. A fal emelkedni és süllyedni kezdett, a padló hullámszerűen látszott. Helen összeroskadott: pánikroham fenyegette.

A fekete ruhás férfi végigsétált a galérián, és elindult lefelé a lépcsőn. Átment a nappaliban, de mindvégig a szoba utcára néző oldalának a közelében maradt. Odaért a bejárat ajtóhoz, és kikémlelt az üres előszobába.

A sötétségben Helennek sikerült észrevétlenül visszakúsznia az előcsarnokon keresztül, és elrejtőzött a dívány mögött, mire a férfi az előszobába ért. Ezután Helen a folyosón át kiment a nappaliból, és átbtladozott a dolgozószobába. A kést pengéjével felfelé tartotta maga előtt. Nem tudott úrrá lenni a remegésén, nekiütközött az íróasztalnak, és leverte egy konyakosüveget, ami hangos csattanással darabokra törött a padlón.

A fekete ruhás ismét megfordult, és elindult a zaj irányába. Helen kétségbeesetten visszaroht a nappaliba, és felmarkolta a dívány mellől a távirányítót, gyorsan nyitogatni és csukogatni kezdte az utcára néző képfalat. Sajátos vészjel volt. A férfi egyszerre

riadtan megpördült a szoba közepén.

Kint az utcán Burt és a szomszédok nem figyeltek fel az ablakredőnyökre: még mindig a leállíthatatlan riasztóval voltak elfoglalva. Ekkor Ruben autója nagy fékcsikorgással megállt lakása előtt, és Burt végre felnézett. Ruben berohant, Burt, hagyva a riasztót, utána futott.

Miközben Ruben felrohant az előszobába, a fekete ruhás férfi lesietett a lépcsőn. Csak akkor látta meg Rubent, amikor az már felért Helen lakásának a szintjére. Gyorsan sarkon fordult, és megpróbált elmenekülni, de Ruben útját állta: a férfi hanyatt visszaesett a lakásba.

Ruben letépte róla a símaszkot. A támadó középkorú volt, arcát több mély és hosszú heg borította.

– Rendőrség. Ne mozduljon!

Ruben megbilincselte, és nem éppen gyengéden megmotozta.

– Csigavér! Nincs nálam fegyver.

Burt is megérkezett, az ajtóban állt. Ruben bekiáltott a lakásba:

– Helen, minden rendben van?

Egy perc múlva Helen előbukkant a sötétből, nagyon feldúltnak látszott:

– Csak, hogy ideért... – mondta halvány mosollyal az arcán, majd lassan elindult a fürdőszoba felé.

– Hé, haver, félreérted, én nem akartam bántani! – mondta a betörő.

– Ó, hogyne, tudom, te csak a pizzás fiú vagy.

Burt összeszedte minden bátorságát, és megszólalt:

– Megjött az erősítés. Mi a fene történt itt? – Ruben meglepetten bámult rá.

– Felkapcsolná a villanyt?

Burt a Tiffany-lámpa felé nyúlt, és megrántotta a láncot. Végig az járt a fejében, hogyan fog ez az este szerepelni a jelentésében. Ezek után örülhet, ha az italüzletek körül járörködhet ismét.

Ruben a foglyára pillantott. – Hogy hívnak?

– Chow... Conrad Chow.

Ruben gyanakvóan végigmérte:

– Ne próbálj átverni, öregem!

– Istenemre esküszöm, uram! Conrad Chow.

– Elárulnád, miért törtél be a hölgy lakásába, Conrad?

– Nem törtem be, nyitva volt az ajtó.

Ruben a férfi hátába nyomta a térdét. Conrad összerándult a fájdalomtól. Közben megérkezett néhány egyenruhás rendőr, ők voltak az erősítés.

– Esküszöm, nem akartam bántani. Épp csak hoztam neki valamit.

– Eszelj ki valami okosabbat, Conrad.

– Egy könyvet hoztam. A hálószobába tettem, a párnájára... nézze meg, ha akarja.

Ruben Burthöz fordult, és utasította, hogy nézzen utána a dolognak. Burt felment az emeletre.

– Egy haverom kért meg rá, hogy feltétlenül juttassam el hozzá.

– Van ennek a haverodnak valami neve is?

– Daryll Lee Cullum. A sittről ismerem. Egy könyvet is írt arról, hogyan kell ellátni a fiatal csajok baját. Szerette volna, ha a hölgy kap belőle egy példányt. De hát nem engedték, hogy bármit is küldözzessen, és mivel én épp szabadulóban voltam...

Burt visszaért Helen hálószobájából, kezében a kézirattal. Ruben a pólójánál fogva megragadta Conradot, és megrázta.

– ... Szóval úgy gondoltad, kedvébe jársz szegény Daryll Lee barátodnak.

– Igen, ennyi az egész.

– Te egy nagyon megbízható pasi vagy, Conrad. Le a kalappal. – Ruben Burtre nézett.

– Küldje el a könyvet, iktassák a többi bizonyíték közé.

- De zsarukám, azt a hölgynek meg kell kapnia!
- Kösz, nem kíváncsi rá – Ruben felállt, és a várakozó rendőrökhöz fordult.
- Vigyék a központba!

Miután Conradot felrángatták és elhurcolták, Ruben elindult, hogy megkeresse Helent. A fürdőszoba ajtaja zárva volt.

– Helen? Nyissa ki az ajtót. Ez a fickó egy senkiházi. Egy közönséges betörő. Nyissa ki az ajtót. Kérem.

Az ajtón keresztül hallotta Helen tompa válaszát:

– Miért nem lövi szét a zárat? – Helen nevetni kezdett. Szörnyű hang volt, egy idegösszeomlás határán álló hisztériás nő nevetése. Aztán Helen nagy nehezen kinyitotta az ajtót.

Aztán rögtön elesett. Önkívületben rángatózott a földön. Egész testében remegett és sírt, a gondosan elkészített smink elkenődött az arcán. Ruben felsegítette, és a márvány mosdópult szélére ültette, pontosan úgy, mint ahogy egy négyéves gyerekkel tette volna, aki lehorzsolta a bőrt a lábáról. A férfi megnedvesített egy mosdókesztyűt a csap alatt és gyengéden letörölte Helen arcát.

– Bent járt a lakásban!

– Tudom Helen, tudom.

Helen egyszer csak, minden különösebb ok nélkül, kitepte magát a férfi karjaiból, és kirohant a fürdőszobából. Átviharzott a hálósobán, majd fel-alá cikázott az előszobában. Ruben megpróbálta utolérni, de valahogy mindig kisiklott a kezei közül. Végre sikerült elkapnia.

– Hol lehetek én még biztonságban?– kiabálta a nő. – Hol lehetek én még ezen a nyavalyás világon biztonságban?

– Jól van no... Itt biztonságban van. – Ruben leültette Helent maga mellé egy székre, kezét a vállára tette, igyekezett megnyugtatni, így maradtak csendben hosszú ideig.

– Lassan mennem kell – mondta a férfi jó félóra elteltével. Lehajolt, és felhajtotta a nadrágszárát. A bokájára erősített pisztolytáskából előhúzott egy parányi fegyvert, amit a rendőrök spiclipuskának hívnak. Ez egyáltalán nem volt kötelező a főkapitányságon, nem tartozott a felszereléshez, pusztán a személyes biztonságuk érdekében hordták magukkal némelyek.

– Tudja, hogyan kell egy ilyen használni?

– Célzok és lövök.

Ruben bemutatta a fegyver használatát: – Elhúzza ezt a kart, és már ki is van biztosítva, így bárkit megtáncoltathat.

Helen bólintott, jelezve, hogy megértette, majd elvette a pisztolyt.

– Holnaptól megerősítjük az őrséget. Ne mozduljon innen – mondta még Ruben az ajtóból visszafordulva, majd elment.

– Mi mást tehetnék? – kérdezte Helen az üres lakástól. Jól tudta, hogy sehova nem mehet el. Bele kell nyugodnia az örökkévaló bezártságba. Ma este, amikor az élete függött a meneküléstől, megpróbálta elnyelni és a semmibe taszítani a zárkáján túli világ. Hiába. Valószínűleg most már itt fog meghalni.

Helen a kezében tartott pisztolyra pillantott. Szakértő módon kiszedte a tárból a töltényeket. Dr. Helen Hudson jól értett a fegyverekhez és a használatukhoz. Kinyitotta a fürdőszobaszekrényt, és a pisztolyt betette a kozmetikumok és a kenőcsök mögé. Majd besétált a hálósobájába, és mély álomba zuhant.

Peter Foley leparkolt a Tizenkettedik utcában, és elsétált négy hosszú háztömb mellett a Tizenhatodik utca felé. Éppen a Tizenötödik utcán haladt át, amikor meghallotta a szirénákat.

Amint a tömeg összeverődött, elvegyült a báméskodó emberek között, ő is csak egy volt a kíváncsi, ártatlan fiatal emberek közül.

Peter Foley figyelte Rubent, amíg az megtalálta az üzenetet. Azután leszegett fejjel kisurrant a tömegből, visszasétált a Horganon az ott várakozó autója felé, még mielőtt a rendőrségi fotós elkezdett volna fényképeket készíteni a helyszínen.

Peter beült az autójába a Tizenkettedik utca és a Horgan sarkán. Remegett a gyönyörűségtől. Tudata tiszta volt és világos, akár a csiszolt kristály. Hajnalig autózott, majd hazament, és két órát aludt a nappali kopott, barna heverőjén.

KILENCEDIK FEJEZET

KEMÉNY SZÍV

„Midőn elhatározod, hogy ölni fogsz,
Először megkeményíted a szíved,
S ha kezded még mindig ölni vágy,
A gyilkolást művészetté varázsolhatod...”

Monahan, Goetz, Nicoletti, Pachulski, Kerby, Kostas és Landis nyomozók egy konferencia-asztal körül ültek a rendkívüli különítmény szobájában. A helyiségben nagy rendetlenség uralkodott: a csúcstechnológia különböző audiovizuális felszerelései rettentő összevisszaságban álltak a fal mellett. A gyilkossági csoport tagjai a nyolcvanas évek egyik nagy slágerét, a Police együttes Gyilkosságok sorszám szerint című számát hallgatták. A falon a másológyilkos levelének a kivetített képe látszott. A szöveget többféle betűtípussal írták. A gyilkos valószínűleg hosszasan, nagy gonddal dolgozott a külalakon. Néhány betű nagyobb és vastagabb volt, mint a többi, minden látható szabályszerűség nélkül. A dal szövege szerepelt a levélben:

„Itt az alkalom, hogy a kiválók sorába, lépj,
A történelem nagyjainak díszes panteonjába,
Minden nagy gyilkosunk keményen dolgozott,
Legalább azok, kiket mi mind névről ismerünk.”

Quinn hadnagy lépett a szobába, oldalán Victor Petrillo rendőrkapitánnyal. Egyszerre megfagyott a levegő a helyiségben a magas rangú vendég váratlan feltűnése láttán. Mindenki tisztában volt vele: a kapitány azért van itt, mert minden egyes nap, amivel a nyomozás elhúzódik, komoly tekintélyvesztést jelent számára.

M.J. kikapcsolta a CD-lejátszót, és Petrillóra pillantott.

– Jó reggelt, uram!

Petrillo bólintott, majd intett M.J.-nek, hogy folytassa az előadását:

– A dalt a gyilkos nyilvánvalóan nem csupán zeneélvezet céljából juttatta el hozzánk. Hallgassák meg figyelmesen a szöveget, aztán pedig dugjuk össze a fejünket, és próbáljuk meg kitalálni, vajon mit akart vele üzeni a fickó. Kérdés, hozzászólás?

Pachulski jelentkezett:

– Ráálltunk Helen Hudson telefonvonalára, így lehallgathatjuk a hívásokat és mindent, ami átmegy a modemén.

– Még valaki? – M.J. körülnézett a szobában, majd kérdően biccentett Petrillo felé. – Kapitány úr?

– Quinn hadnagytól részletes helyzetjelentést kaptam, így nagyjából tisztában vagyok a dolgok állásával – kezdte Petrillo. Itt rögtön hatásszünetet tartott, majd leszegett fejjel és a háta mögött összekulcsolt kézzel kissé előrébb lépett. Túlságosan is jól begyakorolt mozdulat volt. Az embernek időnként az volt az érzése, hogy Petrillo kizárólag színészi képességei miatt emelkedhetett a rendőrkapitányi rangig. – Fölösleges elmondanom önöknek, hogy az ügy országszerte felkeltette a média érdeklődését. Most már tehát nem csupán egy szabadon garázdálkodó sorozatgyilkos fenyegeti San Francisco polgárait: a sajtó is rettegetésben tartja a várost. Ne beszéljenek a nyomozásról barátaikkal, családjukkal vagy a szomszédaikkal. Egy kis kenőpénzért bárki elmondja elejtett megjegyzéseiket a pletykalapoknak. Egy kiváló csapatról van szó, akik kiváló munkát, végeznek. Csak kapják el a szarházt mielőbb!

A gyűlésnek vége szakadt. Quinn kikísérte a kapitányt. A lift előtt a két férfi még néhány percig beszélgetett egymással. M.J. egy halom irattal a hóna alatt kilépett a rendkívüli

különítmény szobájából. Rögtön látta, hogy Petrillo alaposan megszorongatta a főnökét.

Elbúcsúztak, Quinn odalépett M.J.-hez.

– Nos, Petrillo nem egy jó parti. Be akarja vonni az FBI-t. Azt hiszem, ismét elbúcsúzhatok az asztalomtól.

M.J. elmerült a gondolataiban. Ő is azt akarta, hogy az FBI Rendkívüli Magatartás-kutatási Egysége megnézzék a másológyilkos levelének eredeti példányát. A San Franciscó-i rendőr-főkapitányság szakértői eddig még semmi használhatót nem tudtak mondani a levéllel kapcsolatban, sem a tintáról, sem a nyomtatóról, és, amint arra számítani lehetett, a levélen egyetlen ujjlenyomat sem volt. Ugyanakkor M.J. nagyon jól tudta: az időpont nem alkalmas arra, hogy Quinn sűrűsége FBI-ügyben.

– Ezenkívül... Rubent fogom Nicco mellé beosztani a holnapi kínai negyedbeli akcióra.

M.J. azt hitte, rosszul hall:

– De uram, most nem nélkülözhetem Rubent. Lehetséges, hogy a nyomozás hamarosan a fordulópontjához érkezik, és...

– Így határoztam, és nem fogom megváltoztatni a döntésemet...

– Nézze, uram, ha ez az első lépés ahhoz, hogy elvegye tőlem az ügyet, miért nem mondja meg nyíltan?

Quinn úgy tett, mintha meg sem hallotta volna M.J. megjegyzését:

– Van még valami...

– Micsoda?

– A Hudson-vonal.

– Mi van vele?

– A kapitány úgy gondolja, és ezzel én is egyetértek, hogy Hudson ereszt, mint egy rozsdás vödör. Ő szivároztatja ki az információkat, ez jó reklám az új könyvének. De akárhogy is van: nem megbízható. Különösen ebéd után nem.

– Nyugtatókat szed az orvosa utasítása szerint.

– Na és a konyakot ki írja fel neki?

– Uram, ő az egyetlen ember, aki mindeddig hasznunkra volt a nyomozásban.

– Nem akarom, hogy bármilyen formában beavassa az ügybe. Világos, felügyelő?

– Mint a nap, uram. És ha nem értek egyet?

– Mary Jane! Az apád a legjobb rendőr volt, akit valaha ismertem. Neked pedig az a dolgod, hogy felülmúld őt. De soha nem kapod meg a labdát, ha nem a szabályok szerint játszol.

Quinn irodája előtt a gyilkossági csoport tagjai asztalaik körül sűrűsödtek. Mindenki készülődött a hosszúnak ígérkező napra: számtalan telefonhívás, adatellenőrzés és újra-ellenőrzés várt rájuk. A zsaruk lazítottak egy kicsit, hogy levezessék a Petrillo látogatása okozta feszültséget. Valaki egy ronda viccet mesélt. Másvalaki lelőtte a poént. Ruben csak morgott magában, amikor egyszerre feltűnt mellette Quinn.

– Goetz! Az irodámba! – mondta neki, majd ismét eltűnt.

– Mi a fenét akar? – lépett oda Rubenhez M.J.

– Majd kiderül – válaszolta a férfi. – Egyébként itt a jelentés a Salvino lány kábítószer-tesztjéről. Tényleg Windex volt.

M.J. Rubenre pillantott. Kettejükön kívül nincs senki más a teremben, aki tisztában volna vele, hogy Helen Hudson segítségével nélkül egy lépést se tehetnek.

M.J. visszasétált a helyére. Az íróasztalán álló bekeretezett fényképre meredt: édesapja átöleli anyját, testvérét és őt. Egy másik kép M.J. diplomaosztóján készült, ezen csak ő és édesapja volt látható. Mick Monahan lányát átkarolva állt, és őt figyeli, míg M.J. egyenesen a kamerába néz.

Te mindig betartottad a szabályokat, apa? M.J.-nek halványan úgy rémlett, mintha egyszer valaki azt mondta volna neki: a szabályok arra valók, hogy megszegjék őket, amennyiben a törvény az igazság útjába áll. Azt is tudta, hogy sohasem válhatott volna belőle rendőr, még kevésbé nyomozó, ha mindig a szabályok szerint játszott volna.

Felvette a telefonkagylót, és feltárcsázta Helen Hudson számát.

Helen a díványon ült, és a gyilkos levelének egyik másolatát olvasta. Amikor megfordította, és észrevette, hogy a levelet neki címezték, rémületében leejtette az asztalra. Kortyolt egyet a konyakból.

– Elnézést, én...

– Segít ez valamin? – M.J. a konyakra célzott. Képtelen volt leküzdeni megvetését, ami Helen alkoholizmusa láttán támadt benne. San Francisco-szerte nőket gyilkolásznak, és akkor ez a kivételes helyzetben levő és rendkívüli képességű nő, akinek a kezében van a megmentésük kulcsa, magas technológiával felszerelt lakásának a börtönébe zárkózik, csak hogy alkohol- és kábítószer-tengerbe merülhessen. M.J. hajlott ugyan az együttérzésre, de ezt ezúttal inkább az áldozatoknak tartogatta. Elhatározta, hogy a kemény megmondja a véleményét; abban bízott, hogy ezzel talán hathat Helenre.

Helen elmosolyodott, árnyalatnyi iróniával a hangjában válaszolt:

– Ugye maga nem fél? Nyilván maga is azok közé az emberek közé tartozik, akik hisznek abban, hogy mindennek oka van, és hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk. Jó nekik. – Felhajtotta a maradék italt, majd folytatta: – Az igazság az, hogy a világ hajtóereje a rettegés. Hogyhogy ezzel zsaru létére nincsen tisztában?

– Beszéltem magáról egy orvos barátommal.

– Ó, igen? No és?

– Név nélkül. X. betegről beszéltem. Azok alapján, amiket mondott, úgy tűnik, hogy vannak teljesen agorafóbiások, és vannak olyanok is, akik a magáéhoz hasonló tüneteket produkálják. Ez utóbbi amolyan időleges agorafóbia.

– Milyen biztató!

– Magának pánikrohamai vannak. Azon tűnődöm...

– Kérem, ne próbálja elbagatellizálni a dolgot...

– Arra gondolok, hogy... Mi az a fene nagy baj, ami miatt ilyen házi őrizetbe zárta magát?

– Hadd találgassak. Ez talán a „bármikor-kisértél-amikor-akar”-elmélet akar lenni?

M.J. tovább próbálkozott, ügyet sem vetett a gúnyos megjegyzésre.

– Az egész annak a zsarunak a halála miatt van, ugye?

– Kiváló, kedves Holmes!

– Mert Daryll Lee meghúzta a ravaszt. Gondolja, hogy az emberek magát hibáztatják ezért?

– Átkozottul jól tudom, hogy igen.

– Én zsaru vagyok. És nem hibáztatom.

– Ez képtelenség...

– Hagyjuk... Nos, hölgyem, nagy rizikót vállaltam, amikor elhoztam ezt a levelet. Elmondja, mit jelent, vagy sem?

Helen mély lélegzetet vett. Úgy nyúlt az irományért, mintha az valami halálos vírussal lenne átitatva. Eleinte nagyon bátortalanul és akadozva beszélt, M.J.-nek közelebb kellett hajolnia hozzá, hogy hallja a szavait.

– „Helen, ne vesítsd el a fejed.” Szóval tegeződünk; úgy ír, mintha ismerne. Ez fenyegetés volna? Talán le akarja vágni a fejemet? Dahmer időnként lefejezte az áldozatait... Ki van még? Kemper. Rifkin... – Helen egy pillanatra összezavarodott. Összegyűrte a papírt, és esdeklően M.J.-re nézett. – Ez szörnyű nehéz.

– Csak nyugodtan.

– „Először megkeményítéd a szíved.” Tudathasadás – ez az első lépés. – Miközben Helen tovább tanulmányozta és kommentálta a verset, hangja egyre erősebb és magabiztosabb lett. – Valahol, valamikor szörnyű dolog történik egy gyerekkel, ezért a«tán

azt képzelem, hogy ő is megtehet szörnyű dolgokat másokkal – kisimította a papírt, és vett még egy mély lélegzetet. Lehunyta a szemét. M.J. látta, hogy Helen néhány pillanatra eltűnik, elmerül egy gyilkos észjárásában. M.J. eltűnődött. Mekkora tévedtem. Ez a nő fantasztikusan bátor. Igazából valószínűleg Helennek ez az egyedülálló empátiás készsége – amivel megérthette ezeknek az embereknek a betegségét – volt az, ami miatt visszahúzódott a csigaházába. Osztozni tudott a gyilkosok démonjaiban, eggyé tudott válni velük. Helen hirtelen magához tért révületéből.

– Gacyt az apja pusztán a mulatság kedvéért verte. Kempert anyja egy halálzagú pincébe zárta csak azért, mert ölegette a nővéreit. Biztos vagyok benne, hogy a mi másolónknak is megvannak a maga rémtörténetei... Mi az, ami „megkeményítette a szívét”? A szülői elutasítás és a rengeteg megaláztatás. Bőven lehetett része ilyesmiben. Nehéz dolog ez: ha a gyerek ellenáll, a büntetése mindig nagyobb, mint amit addig kellett elszenvednie. Egy gyerek, aki próbál valahogyan menekülni a szörnyűségek elől, mindig a számára legelérhetőbb eszközöket használja... ágybavizelés, gyújtogatás, állatkínzás...

– Ez majdnem úgy hangzik, mintha mentségeket keresne a fiú számára.

– Először meg kell érteni a sérült gyereket. Akkor aztán fél lehet ismerni a szörny mögött az embert. „Midőn elhatározod, hogy ölni fogsz...” Ezek volnának az első gyilkosságai? Igen, azt hiszem, ezek az elsők. Bár már régóta ábrándozott róla. Arra támad, ami elérhetetlen a számára. Kemper mondta egy alkalommal: ahhoz, hogy a tapasztalatokat szerezzén a nőknél, először meg kellett ölnie őket. Ezután, és csakis ezután érezte úgy, hogy az ő kezében van az irányítás. – Helen M. J.-re pillantott. – Akarja, hogy folytassam?

– Igen. Kérem folytassa.

– „S ha kezded még mindig ölni vágy, a gyilkolást művészeté varázsolhatod.” Művészet... Vajon miért szeretné, hogy művészetnek tartsuk, amit csinál? Azt hiszem, olyasvalaki után nyomozunk, aki kétségbeesetten vágyik az elismerésre. Valószínűleg igen gyenge iskolai eredményei voltak, és most valami rutinszerű munkát végez. Feltehetően olyan a munkaköre, amelynek révén nőekkel kerül kapcsolatba. Életének legfontosabb eleme a düh, méghozzá elsősorban a nőekkel szemben megnyilvánuló düh. Bármelyik nő emlékeztetheti a kegyetlen, vagy hiányzó anyára. Ez az ember eltévelyedett és nagyra tör. Képzelmében azt hiszi, hogy hatalma van a nők élete és halála felett. Az áldozatai esetében ez még igaz is.

M.J. megdöbbenően hallgatta. Közben Helen a levél értelmét boncolgatta, M.J. úgy érezte, mintha valamiféle hieroglifát elemzett volna.

– „Ne vakítsd el a siker, duplázz, triplázz bátran, s lelkiismeret – meglátod majd – nem is kell...” Duplázz? Kemper vagy a Gainesville-i Hasfelmetsző kétszer gyilkolt egy nap. Bundy pedig egyszer Chi-Omegában egyetlen nap alatt három lányt ölt meg. „Itt az alkalom, hogy a kiválók sorába lépj, a történelem nagyjainak díszes panteonjába.” Szóval a fickó hős szeretne lenni. Hírnévre áhítozik.

– Talán a „nagyok” közé akar kerülni. Leveleket küldözget magának. Mintha biztatna, hogy üldözzük csak.

– Akkor lesz híres, ha elkapják...

– És akkor maga könyvet írhat róla. Azt akarná, hogy maga csináljon hőst belőle?

– A legszomorúbb a dologban, hogy az is lesz. Szerepelni fog a képe rágógumi-papírokon, pólókon, kávéscsészéken... Ha nem lehetsz neves futballista vagy filmsztár, legyél többszörös gyilkos. Ramirez megöl nyolc nőt, és száz házassági ajánlatot kap egy hónapban.

Erre az utolsó kijelentésre M.J. felugrott a székéből. Az ablakhoz sétált.

– Mit csinálnak az emberek, amikor csodálnak valakit?

– Autogramot kérnek tőle.

– Helyes. Vagy rajongó-levelet küldenek neki.

– Gondolja, hogy ő ír a példaképeinek?

– Érdemes utánajárni.

Dr. Helen Hudson megértette, hogyan lett Peter Foley azzá, amivé, pusztán saját tapasztalatára, megérzéseire és képzelőerejére hagyatkozva – azáltal, hogy beleélte magát a gyilkos helyzetébe. Nagyon jól tudta, hogy vannak emberek, akiknek a szívéből szinte tökéletesen hiányzik a jó, és akik számára a lélek, a szellem és a szeretet olyan idegen, mint a csillagok világa. Peter Foley is olyan családból származott, amelyben a gyötrelmek és a szeretetnélküliség úgy szállt apáról fiúra, mint más családokban a vallás vagy a családi örökség.

Amikor Peter anyja még nagyon fiatal volt, ő is – mint minden kisgyerek – ösztönösen kinyújtotta a kezét az, apai szeretet után. Ehelyett az apja zaklatta, bőrén ott maradt a kétnapos sör avas szaga és az Old Spice illata. Napokig ragadt rajta a szörnyű szag, mígnem anyja végül lesikálta őt a fürdőkádban, elfordítva az arcát a csúnya zúzódásoktól, amelyek hároméves kislányának a combját borították. A kis Sandra hamarosan meggyűlölte az anyját, aki éjszakánként nyugodtan feküdt a saját ágyában egyedül, míg a papa Sandra szobájába ment. Másvalamit is megtanult: elhagyni saját magát. Kiszállt Sandrából, és valami gondolat és érzés nélküli világba került... Nem érzett semmit. Később pedig, amikor férjhez ment, Sandra csak feküdt, amikor férje beléhatolt, és ő újra átlépett abba a másik világba.

Ennek a lélektelen kapcsolatnak a gyümölcse volt Peter. Érdekes módon gyönyörű gyermek volt: hatalmas, világoskék szemekkel, tiszta, okos arcvonásokkal. Anyja boldogtalanságának dacára Peter élénk és rokonszenves gyerek volt. Az apja büszke volt rá, és ez már önmagában is elegendő volt ahhoz, hogy Sandra ki ne állhassa a kisfiút. Amikor Peter hároméves lett, valami megmozdult a felnőtt Sandrában, az anyában. Talán egy genetikai kód hirtelen működésbe lépett. Vagy talán Sandra lelkébe olyan mélyen beleivódott a sok elszenvedett fájdalom és az azok nyomán megszületett gyűlölet mindennel és mindenkivel szemben, hogy tovább kellett adnia a következő generációnak. Ettől kezdve valahányszor azt tapasztalata, hogy férje különös figyelmet szentel kisfiának, Sandra aprólékos bosszúterveket eszelt ki. Peter szép lassan felcseperedett, és a szörnyűségek, amikkel anyja megismertette, egyre érthetlenebbekké és irgalmatlanabbakká váltak. Peter kezdetben szerette Sandrát, fehér bőrét és sötét haját. Mégiscsak ő volt a mami. De azután a mami megverte őt, vagy bezárta néhány órára a kamrába, utána pedig rendszeresen dajkálta és csókolgatta, tejet adott neki és süteményt, könnyeit pedig csókjaival szárította fel, és közben halkan azt súgta a fülébe, hogy elviszi őt nagyon-nagyon messzire, és ott hagyja éhen halni, ha csak egy szót mer szólani a papának az ő kis játszadozásukról.

Az apja elég hamar felfigyelt fia zavart viselkedésére. Peter órákig játszott az udvaron egymagában. A szülei éjszakánként gyakran hangosan veszekedtek emiatt, ilyenkor az apa végül a díványon töltötte az éjszakát. Egyszer aztán egy vasárnap az apja elvitte Petert horgászni, aki, nem bírván tovább magába fojtani fájdalmát, kifakadt: „Anya gyűlöl engem.” Körülbelül ez volt minden, amit az apa ki tudott szedni a fiából, de ennyi elég is volt ahhoz, hogy elhatározza: aznap este rendet tesz, sőt talán egy időre elutazik Peterrel együtt.

Sandra az éjszaka közepén döntésre jutott. Szüksége volt neki egyáltalán egy férjre? Mi a fontosabb: egy férfi az ágyában, vagy egy kisfiú, akivel eljátszadozhat. Végül is úgy vélte, hogy ezek a kegyetlen, ugyanakkor számára kifejezetten örömteli játékok adnak egyedül értelmet az életének...

Hétfőn, mialatt a férje dolgozott, Sandra lelépett Peterrel. Meg sem állt az ország nyugati részéig. Mindkettőjük nevét megváltoztatta. Peter soha többé nem látta az apját, és fogalma sem volt róla, hogyan találhatna rá. Nemsokára – sok verés és napokig tartó

bezártság után – végül elhitte Sandrának, hogy az apja elhagyta őket. Idővel aztán Sandra azt kezdte magyarázni Peternek, hogy milyen veszélyes és gusztustalan dolog a nemi élet, és hogy a férfiak és a nők együtt gonoszak.

Egy idő után Peter mindent elfelejtett a régi életéből, már a keresztnévére sem emlékezett. Egyvalamit tudott csak: hogy szörnyen dühös az egész világra, úgy, ahogy van. Módot keresett tehát, hogy valahogy levezesse mindazt a keserőséget, ami majd szétfeszítette lelkét. Szeretett kijárni az erdőbe, ahol bogarakat, férgeket és más kis állatkákat talált, és kedvére üthette-verhette őket kavicsaival és botjaival. Ettől már valamivel jobban érezte magát. De nem eléggé. Egy nap néhány háztömbnyire a házuktól Mrs. Harvey macskájára és újszülött kölykeire lelt. Három kiscicát kivitt magával az erdőbe, és azt játszotta velük, amit a mami övele szokott. A macskakölykök azonban nem éltek túl a játékot, egy az ijedtségbe, a másik kettő a kínzásba pusztult bele. Peter úgy találta, hogy ezek a rituálék egyfajta örömet okoznak neki és nagyban könnyítenek a lelkén – olyasvalamit érzett, amit már régóta nem. Hatéves volt.

Ekkoriban talált rá a gyufára. Sandra dohányzott, és rendszeresen szanaszét hagyta a gyufát és a cigarettát. Peter gyakran kiment a kocsifeljáróra, és kis levélkupacokat gyűjtogatott. Néha kiment az erdőbe, tüzet gyújtott, és bogarakat, meg mindenféle kisebb állatot dobált a lángok közé. Imádott állatokat üldözni az erdőn keresztül. Órákig vadászott egy állatra vagy akár egy szomszéd háziállatra, mielőtt elejtette volna. Azután mindegyik számára kieselt valami – rendszerint lassú és kínokkal teli – halálnemet. Imádta figyelni a folyamatot, és néha fel is boncolta az állat tetemét, vagy ami megmaradt belőle. Peter furcsasága némi gondot okozott Sandrának, a szomszédos gyerekek ugyanis rettegtek tőle. Sandra azonban nem bánta, ha más családok csemetéi kerülték Petert, mint játszópajtást, így az ő kettejük külön világa érintetlen és sértetlen maradhatott. Többször elköltöztek Peter gyermekora alatt, miután számos dédelgetett háziállat erőszakos és keserves halálának nyomain Peterhez vezettek.

Ahogy növekedett Peter, úgy nőtt a tűz iránti szerelme is. Egyszer, egy ágybavizeléses eset után – ami elég gyakran előfordult –, anyja a lépcső alatti kamrába zárta Petert, aki még mindig a kezében szorongatta legutóbb szerzett gyufásdobozát. Talált néhány régi újságot és meggyújtotta őket. Hamarosán felcsaptak a lángok, és Peter addig ordított, míg anyja ki nem szabadította. Sandra ezek után hetekig otthon tartotta és ápolta a kezein lévő égési sebeket. Nem sokkal később ismét elköltöztek.

Ahogy Peter kamaszodni kezdett, a verések lassan abbamaradtak. Sandra taktikát változtatott: pszichológiai gyötrelmek következtek nap mint nap. Peter felhagyott gyűjtogatással és az állatkínzással. Csendes és szorgalmas lett. Annyi időt töltött a szobájában rejtőzve és tanulást színelve, amennyit csak tudott, hogy ne kelljen az anyja szeme elé kerülnie. Gyakran órákig bolyongott egyedül a sétányon, nézve az együtt játszó gyerekcsoportokat. Sosem hívott haza senkit. Peter melleleg nem is nézett ki rosszul, de beteges szégyenlőssége és gátlásossága miatt bolondnak bélyegezték. Nagy nehezen sikerült barátságod kötnie egy-két hozzá hasonló csodabogárral kedvenc óráin, amelyek a matematika, a biológia és a kémia voltak. Mindent szeretett, ami precíz, rendszeres és ellenőrizhető volt, mint a számok, és természetesen imádta a boncolást. Sajnos kreativitását és képzelőerejét leblokkolta a félelem és az önbecsülés teljes hiánya. Szívesen örömet szerzett volna a tanárainak, de egyszerűen hiányzott belőle bármiféle személyes indíttatás vagy ötlet, amivel felkelthette volna az érdeklődésüket. Lelke mélyén tudta, hogy egy nap ez még meg fog változni.

A középiskolában Peter megtanulta, mennyit érhet, ha az ember igyekszik kerülni a feltűnést. Kezdte megérteni az alkalmazkodás jelentőségét és előnyeit.. Ha az ember egy bizonyos maszk mögé bújik, senki nem piszkálja és ő sem zavar másokat. Magában akármilyen szörnyűségeket gondolhat, ezekről soha senki nem szerez tudomást.

Tizenhét éves korában az érettségéhez közeledve, hazavitt egy lányt. Kissé pufók volt és épp olyan szégyenlős, mint Peter, de egyébként nagyon értelmes lány volt. Sandra

először kedves volt hozzá, majd arról kezdte faggatni a lányt, hogy minek pazarolja az idejét egy olyan született vesztésre, – mint amilyen az ő fia. Hát nem látja rajta, hogy egy senki, ugyanolyan, mint az apja volt, és hogy nyilván az ágyban is ugyanolyan pocskék. A lány megijedt, és hazament. Miután elment, Sandra nekiesett Peternek. Hát nem látta, hogy ez a lány egy kurva? Hogy lehet olyan szerencsétlen, hogy észre sem veszi, milyen lánnyal kezd?

Peter soha többé nem vitt haza senkit, amíg középiskolába járt. Helyette fantáziálni kezdett. A legvadabb elképzelési voltak az iskolatársnőivel kapcsolatban. Ilyenkor gondolatban olyasmiket művelt velük, mint az állatokkal az erdőben, gyermekkorában. Utána mindig megkönnyebbült. Folyton szexuális izgalomba jött, egyszer még ejakulált is. Egyvalamit azonban nem értett: miért nem tudott Sandrának is szerepet adni ezekben a képzelgéseiben. Utálja az anyját, valamiért mégis képtelen volt megölni őt, még gondolatban is.

Peternek éppen hogy sikerült bekerülnie a Berkeley-re. Az iskola nem volt túl messze a helytől, ahol laktak, így hétfégenként hazajárhatott Sandrát meglátogatni. Mivel még mindig képtelen volt más diákokkal kapcsolatot teremteni, ideje nagy részét otthon töltötte. A főiskolás lányok még szebbek, értelmesebbek és érettebbek voltak, mint akiket addig ismert. Peter számára olyanok voltak, akár egy holt nyelv: bonyolultak és érthetetlenek. Még jobban feldühítette az, hogy őt senki sem tanította meg erre a nyelvre.

Elhatározta, hogy pszichológus lesz, és nagy érdeklődést mutatott a büntetőjogi patológia iránt. Keményen dolgozott, hogy elégedettek legyenek vele a tanárai, de csupán közepes, vagy még rosszabb jegyeket szerzett. Ösztöndíj és megfelelő ajánlás hiányában posztgraduális lehetőségek szóba sem jöhettek nála. Hamarosan fel is hagyott ábrándjai kergetésével. Sandra időközben tüdőrákot kapott. Mire Peter végzős lett a főiskolán, Sandra már súlyos beteg volt. Peter sohasem szerzett diplomát. Ehelyett visszament Oaklandba az anyját ápolni, egészen annak halála napjáig.

Sandra halála után Peter visszament a Berkeley-re. Állást kapott egy biológiai klinikai laboratóriumban, ahol a megtermékenyítéssel foglalkoztak. Egy nap találkozott az egyik titkárnővel, egy törékeny, excentrikus nővel, aki majdnem tíz évvel idősebb volt Peternél: Georgette-nek hívták. Végül ő vette el Peter szüzességét. Őt nem zavarta, hogy Peternek fogalma sem volt, hogyan és mit kellene csinálnia. A szex nem sokat jelentett Georgette számára. Ugyanúgy a beszélgetések és egyéb élmények sem. Mindezek csak elvonták a figyelmét tévéműsorairól és romantikus regényeiről.

Georgette elvesztette az állását a Berkeley-n, ezért Peterrel közösen úgy döntöttek, hogy Daly Citybe költöznek, ahol olcsón tudnak házat bérelni. Peter talált egy másik állást egy klinikán a szomszédos, San Francisco State-en. Tökéletes középosztálybeli életformában rendezkedtek be. Két kedves kis kőszív. Peter minden hónapban gondosan félretett a fizetéséből egy nagyobb összeget, amelyet aztán különleges játékszerek vásárlására fordított. Egy szadista kéjelgésekből és szexuális kínzásokból álló fantasztikus képzeletvilágban élt. Az ebédszünet alatt figyelte a bikiniben ugráló, boldogan gitározó vagy tollaslabdázó diáklányokat. Közben arról ábrándozott, hogy ő birodalmuk királya, hogy mind négykézláb mászik az ő kéjpalotájába, és ő a pusztá kezével szétmorzsolja hitvány kis életüket. Ezáltal az ő fiatalságuk és erejük örökre az övé lesz. Személye egyre nagyobb és nagyobb jelentőségre tesz majd szert, és végül egy hatalmas emlékművé magasodik.

De mindez csak álom volt, mígnem egy nap valaki, akire mindenkinél jobban felnézett – kivéve talán megboldogult anyját –, ismét beszédet tartott alma materében. És akkor már tudta, hogy ennek a nőnek a szava lesz a szentírás, amelyre ő életének a legendáját építi majd.

TIZEDIK FEJEZET

LEVELEZŐTÁRSAK

– Dr. Hudson keresi. – Andy Helen mellett ült, Helen dolgozószobájában, és éppen Charles Mendozával, a Floridai Állami Büntetés-végrehajtási Intézet igazgatóhelyettesével beszélt telefonon. Ebben a börtönben lelt otthonra egy darabig Ted Bundy, jelenleg pedig – sok más jeles gonosztevővel együtt – a floridai újságok által csak Gainesville-i Hasfelmetszőként emlegetett Danny Harold Rollings is.

Helen dolgozószobája olyan volt, mint egy csatatér. Iratgyűjtők halmai heverték mindenfelé a fa könyvszekrény előtt. Számítógépei szünet nélkül zümmögtek: két terminálon e-mail üzenetek jöttek-mentek az ország büntetés-végrehajtási intézeteiből, a harmadikon pedig egy speciális adatfeldolgozó program futott. Két telefax üzemelt egyszerre: az egyik a kimenő, a másik a bejövő levelezést bonyolította. A bejövő üzeneteket fogadó faxon éppen egy végtelenül hosszú névlista jött le, amit Helen letépett, széttekert, majd előkészített a szkennelésre. Nem sokkal később a számítógép terminálján is megjelent a Sorozatgyilkos-rajongók klubjának adatbankja.

Andy könyökével oldalba bökte Helent; Mendoza éppen felvette a telefont. Helen a kagylóért nyúlt.

– Szia, Helen. Rég hallottam rólad. Mi újság?

– Hogy vagy, Charles? Megkaptad a faxomat?

– Igen, Helen. De, tudod, mi csak a fenyegető hangú vagy illegálisan bejutott levelekről készült aktákat őrizzük meg. Ez így csak egy részleges lista, de vagy negyven oldalra számíts.

– A fax mellett fogok várni.

A város túlsó részén, a San Francisco-i rendőr-főkapitányság gyilkossági csoportjának őrszobáján Mary Jane Monahan felügyelő éppen azt a listát tanulmányozta, amely valamennyi élő észak-amerikai sorozatgyilkos nevét tartalmazta. Mary Jane előzőleg megosztotta a listát Helennel, a doktorra bízva, hogy felhívja azokat az igazgatókat, akiket ismert. Volt ilyen bőven. Helen már évek óta dolgozott ebben a hálózatban, és többször idézték meg szaktanácsadóként tárgyalások előkészítésére szerte az országban. Az elmúlt években gyakran volt szüksége ezeknek a börtön-tisztviselőknek a segítségére, különösen a könyvéhez végzett kutatómunka során. Arra is volt példa, hogy ők kértek valamit Helentől.

Gigi egy hosszú névsort tartalmazó faxot rakott M.J. íróasztalára:

– Mr. Rifkin számtalan imádója.

Joel Rifkin körülbelül két évvel ezelőttig a világ egyik legmegbízhatóbb és legártatlanabb emberének számított. A szomszédai egyhangúlag azt állították a tárgyaláson, hogy mindig biztonságban érezték magukat hazafelé menet egyedül, mert Joel rendszerint a garázsban szöszmötölt. Egy nyári napon a rendőrök jelezték Rifkinnek, hogy hajtson át a másik oldalra, mert a kisteherautójáról leesett a rendszámtábla. Ahelyett, hogy megállt volna, elszáguldott, a rendőrök több mint húsz percig üldözték, mire sikerült elkapniuk. Ahogy utolérték, az egyik rendőrnek feltűnt valami: egyszerre a rothadó hús összetéveszthetetlen szagát kezdte érezni. A rendőr „szimata” New York állam története egyik „legtermékenyebb” prostituált-gyilkosának a szerencsés elfogásához vezetett. Joel készségesen elvezette a rendőröket azokhoz a helyekhez, ahova tizenhét áldozatát rejtette. Peter Foley-hoz hasonlóan Joel is gátlásos volt a nőkkel. Soha sem randevúzott – a fizetett találkáktól eltekintve. Azoknak a szerencsétlen prostituáltaknak a nagy többsége azonban, akikkel Joel kapcsolatba került, előbb-utóbb meghalt. Joel perverz rajongók egész seregével dicsekedhetett. Azoknak is abból a kizárólag Amerikában élő fajtájából – a magányos szívek e különleges csoportjából –, akik szeretnek férfiaknak a börtönbe írogatni: minél súlyosabb vád terheli az illetőt, annál jobb

levelezőtársnak számít.

M.J. most arra az igazgatóra várakozott telefonnal a kezében, aki Richard Ramirez tartotta rács mögött. Áthúzta Rifkin nevét, és intett Giginek, hogy tegye a listáját a kupac tetejére, a többi mellé.

Helen kora reggel óta neveket szkennelt a számítógépbe, és programot írt a listák többirányú lekérdezésére. Mellette egy konyakosüveg, egy füstölt lazacos, kapribogyós rozmarinkingenyérből készült megkezdett szendvics és egy hamutartó állt, tele félig elszívott cigarettákkal. A szendvics dél óta hevert ott – és lassan már fél hatra járt az idő. Helen félhomályban dolgozott, az összes fényt a terminálok adták.

– Viszlát, kedves!

Andy jelent meg az ajtóban barátjával, Hallal. Hal magas és jóképű fickó volt, bár egy kissé különös ruhát: fehér Nehru-dzsekit, fehér nadrágot és fehér gyöngydíszes inget viselt. Úgy festett, mint egy kilencvenes években élő férfi, hatvanas évekbe illő külsővel. Andy a hetvenes évek divatja szerint öltözködött: egy tán már húsz éve a szekrénye mélyén porosodó dzsekit viselt, amely élénk narancs- és citromsárga, illetve piros háromszögekkel volt kivarrrva. Helen feszült figyelemmel bámulta a monitort. Andy elhatározta, hogy mindenáron szóra bírja.

– Kívánj jó éjszakát Halnak!

– Jó éjt, Helen!

Helen végre felnézett.

– Remélem, nem így akartok megjelenni az utcán!

– De hiszen Szeretet Fesztivál van! Hatalmat a népnek, meg minden!

– Hát jó mulatást! Egy kicsit azért imádkozom majd, hogy el ne csípjen benneteket a divatrendőrség!

Magára hagyták Helent a Sorozatgyilkos-rajongók klubjával. M.J. átfaxolta neki az összes nevet, amit sikerült megszereznie. Helen széttekerte a több ezer nevet tartalmazó listát. Ideges volt és izgatott. Rágyújtott egy újabb cigarettára. Valami azt súgta neki, hogy közel járnak a dolog nyitjához.

Helen lefuttatta a programot, ami kiválasztotta a levelezők közül azokat, akik egynél több elítéltnak írtak. Ebből a listából aztán törölte a női neveket. Az oszlopok átrendeződtek. Helen átnézte a megmaradt neveket. Amikor a K betűsökhöz ért, felfigyelt az egyik névre: PETER KURTEN. Helen rábámult, majd megrázta a fejét és motyogni kezdett maga elé:

– Ó, az Isten szerelmére! – majd felkapta a telefont, és felhívta M.J.-t.

M.J. húsz percen belül ott volt. A képernyőre meredt Helen válla felett. Helen elmondta neki azt az elképzelését, mely szerint megtalálták az emberüket, vagy legalábbis egy álnevét.

– Kurten nyilvánvalóan nem a valódi neve. Újabb játszmába kezdett.

– De miért használná egy harmincas évekbeli német gyilkos nevét?

– Valószínűleg azért, mert az igazi Peter Kurten is időről-időre megváltoztatta a személyazonosságát, csak hogy lerázza a rendőrséget. Elsősorban nőket ölt, de férfiakra és gyermekekre is vadászott.

– Na tessék, még egy művészlélek!

– Nem véletlenül nevezték a Düsseldorf Rémnek!

M.J. a képernyő felé biccentett, és megcírógatta a terminált.

– Meg tudja mondani nekünk ez a kis zümmögő, hogy kinek és milyen gyakran írt Kurten?

– Zümmögő?!

Helent mulattatta, hogy M.J. mennyire minimális számítógépes ismeretekkel bír. Elmosolyodott. Mostanára a két nő között végre kezdett normalizálódni a viszony. Talán mert mindketten érezték: mind közelebb jutnak a megoldáshoz.

Egyre izgatottabbak lettek. Helen begépelte egy parancsot:

PETER KURTENTŐL LEVELET KAPOTT ELÍTÉLTEK.

Kisvártatva egy új lista jelent meg:

CULLUM	5
DAHMER	1
GACY	2
MANSON	1
RIFKIN	2

Mindketten az első nevet bámulták. M.J. mondta ki, amire mindketten gondoltak:

– Talán nem ártana utánanéznünk, miért olyan nagy levelezőtársak Kurten és Daryll Lee Cullum.

Helen visszakozott.

– Én nem! Én erre képtelen vagyok!

– Majd én beszélek vele.

Nem kis fáradságukba került megszervezni a dolgot, de este nyolc órára minden gondosan elő volt készítve egy videomonitoros beszélgetésre Daryll Lee-vel.

Önként vállalt bebörtönzésének első néhány hónapja után Helen megrendelt egy televideós kommunikációhoz szükséges speciális felszerelést. Amióta félbemaradt a munkája, igen keveset vette hasznát. Egyszer az édesanyja, akivel Helen alig tartotta a kapcsolatot, mindenáron beszélni szeretett volna vele a születésnapján. Az elmúlt húsz év során nem volt épp felhőtlen a kettejük viszonya, különösen Helen öccsének, Mattnek az öngyilkossága, majd pedig Helennek Carterrel kötött házassága után. Helen az apjával egyáltalán nem érintkezett. Miután elvált Cartertől, anyja ismét szerepet kapott Helen életében. Mrs. Hudsonnak a férje háta mögött kellett ügyeskednie, ha fel akarta hívni Helent, vagy írni szeretett volna neki, mivel Mr. Hudson sohasem bocsátott meg Helennek baloldali nézetei és rebellis férje miatt. Caroline Hudson tehát lement a helyi fénymásoló központba, ami rá volt kapcsolva a hálózatra, bejelentkezett egy távolsági televideo-társaság terminálján, és egészen újszerű társalgást folytathatott egyetlen élő gyermekével. Helen nagy megkönnyebbülésére beszélgetésük java részében anyja a technika legújabb vívmánya iránti csodálatának adott kifejezést. Caroline mellesleg úgy találta, hogy Helen jól néz ki a videoképernyőn, annak ellenére, hogy betegsége a házhoz köti. Beszélgetésük csekély eredménye Caroline szerint abban állt, hogy elgondolkozott azon, ennyi év házasság után esetleg mégis elhagyja Helen apját. Helen ettől feldobódott, és olyan segítőkész volt, amennyire csak a körülményekhez képest lehetett. Anyja hatvanöt éves volt akkor.

A Daryll Lee-vel való beszélgetés lenne a születésnapja óta az első alkalom, amikor használná a berendezést. De ezúttal a kamera csak egy irányban közvetítene: ők láthatnák Lee-t, de Lee csupán hallhatná Monahan felügyelő hangját. Helen eltökélte, hogy teljesen a háttérben marad, és hagyja, hogy M.J. beszéljen.

Helen és M.J. a középső monitort figyelték. A képernyőn a San Quentin egy többszörösen őrzött területe látszott. Egyelőre senkit nem mutatott a képernyő. Helen egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Habár a mikrofon be volt kapcsolva, egy darabig csupán üres, recsegő hang hallatszott a hangszóróból. A beszélgetést videóra és hangszalagra is rögzítették.

Közeledő lépések zaja hallatszott. Egy szürke rabruhát viselő ember dereka, majd megbilincselte kezei tűntek fel a monitoron. Végül Daryll Lee Cullum leült, és arca teljes életnagyságban megjelent a képernyőn.

A háttérből a börtönigazgató azt tanácsolta Daryll Lee-nek, hogy nézzen a kamerába. Daryll hirtelen jobbra-balra kapta a fejét, végül tollázkodni kezdett, bele a kamerába. Zselézett haja hátra volt fésülve. A zselét valamelyik társától lejmolta a bibliaórán.

– Szóval ő lát engem ezen a micsodán? Fasz! Hé, doki, mi újság?

– Monahan felügyelő vagyok. Dr. Hudson megkért, hogy én beszéljek helyette.

– Akkor vége! Zsernyákkal nem tárgyalok! – Daryll Lee odébblokta a székét, és az

egyik börtönőrhöz hajolt. – Ember, maga átvert engem! Azt mondta...

M.J. félbeszakította.

– Peter Kurten. Mond valamit önnek ez a név?

– De mennyire, hogy mond! De a százáramat csak a szívem hölgye oldhatja fel!

M.J. Helenre pillantott. Nem kellett könyörögnie neki. Helen tisztában volt vele, hogy nem utasíthatja vissza a segítséget a nélkülözhetetlen információ megszerzéséhez. Összeszedte magát, és megszólalt.

– Jó napot, Daryll Lee!

– Hello, doki! Vártam a hívását! Sújja meg, mint szerző a szerzőnek: tetszett a könyvem?

– Miféle könyv?

Daryll felháborodott: azt hitte, Helen sértegeti.

– A könyvem! A könyv, amit én írtam! Direkt magának küldtem egy példányt egy privát küldönccel. Nem kapta még meg?

M.J. Helenhez hajolt, és a fülébe súgta, hogy később majd megmagyarázza a könyv-ügyet. Daryll folytatta az önreklámozást.

– Igazán rendesen meg van írva! El kellene olvasnia. Maga is szerepel benne.

– El fogom olvasni. Most azonban Peter Kurtenről szeretnék beszélni.

– Kavar?

– Olyasmi. El kell kapnom. Valami ötlet, Daryll Lee?

Daryll Lee kezdett kissé irigykedni Peter Kurtenre. Ugyanakkor őszintén izgult, hogy segítségére lehet Helennek. Szeretett volna annyi hasznot húzni a dologból, amennyit csak lehet: megszakítani a San Quentin nyomasztó mindennapjait, és egy kis dicsőséget hozni az Északi Cellasorra.

– Hallgasson ide! Kíváncsi a véleményemre? Világos, mint a nap! Ez a fickó igen furcsa szerzet! Azt mondja, ötszáz dolcsit fog adni, ha adok neki a ... – Lee habozott, majd lenézett a lába közé – ... velőmből. Azt mondja, halhatatlanná tud engem tenni, ha neki adom a... a lelkem egy részét. Tudja, mit mondok erre én? Hogy ez egy kicsit kínos. Nehéz erről egy hölgy előtt beszélni.

– Azt hiszem, tudom, mire céloz. No és mit csinált?

– Rögtön tudtam, hogy valami bűzlik. Hogy mit csináltam? Hát küldtem neki egy kis folyékony szappant egy szendvicses zacsuban, meg egy üzenetet Jézustól, hogy térjen jó útra. Hallotta, hogy megtaláltam az Istent?

– Hogyan készült kapcsolatba lépni Kurtennel?

– Az attól függ...

– Mitől?

– Szörnyen unalmas idebenn, doki. Folyton magára gondolok. Kedves lenne egy személyes ajándék. Hogy lássak valami nőieset. Valami fodros, bodros, csini holmit... Megvan! Küldje el nekem a muff-takaróját!

– Mire gondol?

– Mire gondolok, ugyan! A bugyijára! Hord bugyit, nem? Küldjön egyet a ruhatárából! Névre szóló dedikálással... „Daryll Lee Cullumnak.” Rendben?

– Megígérem. Tehát, hogyan készül felvenni a kapcsolatot Kurtennel?

– A fazonnal, aki a könyvet vitte magának. Conrad. Úgy volt, hogy Kurten vele fog kapcsolatba lépni.

Conrad említésére M.J. a másik telefonhoz ugrott, és felhívta a rendőrséget, hogy szerezzenek meg minden lehetséges információt Conrad Chow-ról. Chow még mindig a rendőrségi fogdában volt. Daryll Lee folytatta a fecsegést:

– Na, doki, hogy mennek a dolgok? Jöjjön, látogasson meg, beszélgessen velem! Aggódok magáért. Tudja, hogy Jézus megáldotta magát?

M.J. összeszedte a holmiját, és integetni kezdett Helennek, hogy tegye le a kagylót. A másik azonban képtelen volt erre. Most már a pszichiáter beszélt. Helent megbabonázta a

férfi a képernyőn. Előkapott egy jegyzetömböt, és jegyzeteket készített, miközben Lee beszélt. M.J. vállat vont, és elindult.

– Azért kell eljönnie és beszélnie velem, mert Jézus valamiért életben hagyta, és ebben én voltam az ő eszköze. A Sátán ott volt a szívemben, és már felemelte a kezemet, hogy megöljem magát, de Jézus visszatartott engem... Én is olyan vagyok, mint Jézus. Nekem is vannak tanítványaim. Megteszik, amit csak kérek, ha kimondom a varázsszót. Élet és halál vagyok magának, doki: élet és halál...

Most hirtelen megszakadt az adás: a börtönigazgató megsokallta Daryll Lee locsogását, és kirántotta a dugót a terminálból.

Daryll Lee-t visszakísérték cellájába, a déli szárny börtönlakóinak gúnyolódása közepette. Daryll szerette volna a lehető leghosszabbra nyújtani tündöklését a rivaldafényben, de egyik örnek sem volt kedve Lee hőstetteit hallgatni, és tovább várakozni.

Joe Dellums éppen azzal volt elfoglalva, hogy kezének körmeivel kipiszkálja a koszt lábujjainak körmei alól. Minden lábujj után kitisztította kezének körmeit szája és fogai segítségével. Ez teljes figyelmét lekötő művelet volt, és Joe egy nyamvadt csótánypotrohot sem adott volna azért, hogy hallgathassa Daryll hengegését. Valójában Joe következő beütemezett programja három csótány megkínzása volt. Ezeket már három napja őrizte az ágy alatt egy dobozban, kéthetente megrendezett „kínzásszínháza” számára. A műsort szükséges volt még aznap este megtartani, mert a másnapi szemle előtt el kellett takarítani a kisvártatva kimúló színészeket. Joe mesterien értette a módját annak, hogyan töltsse ki szokatlan és szórakoztató dolgokkal az unalmas börtönéveket.

A szomszédos cellában ülő fickónak sikerült vizsgálatra vitetnie magát az elmeosztályra. Ezt tizenkét órán át tartó folyamatos üvöltéssel érte el, és azzal, hogy véresre kaparta a bőrt a lábán és a karján. Conrad Chow helyére került, aki Daryll Lee számára remek közönségnek és barátnak bizonyult, amíg szomszédok voltak. Szegény Daryll tehát kénytelen volt egyedül ünnepelni videó-bemutatójának fergeteges sikerét.

Kezébe vette a Bibliát és Helen könyvének egy példányát. Mindkettő örök vigaszt jelentett számára. Ujjaival finoman végigsimította Helen könyvének borítóját, majd hirtelen a kötet végére lapozott.

A borító belső oldalán a szerző fotója volt látható. Daryll Lee hihetetlenül szépnek tartotta Helent, és rendkívül izgatott lett annak gondolatára, hogy „a doki” különös figyelmet fordít az ő személyére. Körülnézett, nem figyel-e valami őrr vagy besúgó a celláját, és levette a könyv borítóját. A borító belsejébe volt ragasztva Peter Kurten legutóbbi levele. A bibliaórán történt kés-ügy óta rendszeresen ellenőrizték a Bibliáját, a többi könyvét azonban valami oknál fogva nem vizsgálták meg olyan alaposan. Daryll Lee Kurten első leveleit eldobta, mivel közönséges bohócnak tartotta a fickót, de az utóbbi levelek kezdtek érdekessé válni. Ez volt a legutóbbi levél. Egy oaklandi másolóközpontban, egy bérelt számítógépen gépelték.

„Kedves Mr. Cullum!

Köszönöm tömör válaszát, és egy rokon lélek iránti megértését. Többé már nem lesz lehetősége válaszolnia nekem, mivel felmondtam a postafiókomat.

Minél többet értek meg belőle, annál nagyobb az Ön munkája, iránt érzett elismerésem és csodálatom. Ön roppant szerencsésnek mondhatja magát, amiért kapcsolatba kerülhetett egy ilyen rendkívüli nővel. Be kell vallanom, hogy irigy vagyok Önre, amiért olyan intim kapcsolatba kerülhetett vele, amilyenre számomra eddig még nem nyílt mód.

Olvastam, sőt többször is elolvastam Hudson doktor könyvének a 246-tól 252-ik oldaláig terjedő részét. Kérem, bocsássa meg merészségemet, de azt hiszem, kezdem sejteni, milyen célok vezették szándékaiban legutóbbi elfogatása előtt.

Most pedig szóba kell hoznom egy igen kényes témát, amit az előzőekben röviden már

említettem Önnek. Ha módja nyílna rá, hogy a rendelkezésemre bocsássa egy kis ondómintáját, azt én maximálisan az Ön hasznára tudnám fordítani... Legalább ezer dollár honorárium, a fele előre fizetve. Egyelőre nem árulhatom el, hogy miért van rá szükségem, de biztosítom, hogy idővel fény derül ennek okára, és Ön hálás lesz érte. Egyáltalán nem Jogom megtermékenyítés céljából felhasználni.

Ha további megbeszélést tart szükségesnek, jövő hétfőn, szerdán vagy csütörtökön elérhető leszek a következő számon: (415) 822-7603, 13.30 és 13.50 között. A későbbiekben erre már nem lesz mód. Egészen biztos vagyok benne, hogy amikor majd felteszem a koronát művemre. Ön nagyon elégedett lesz velem, még ha most nem is szolgálhatok kimerítő magyarázattal arra vonatkozóan, hogyan is értem ezt.

Volna szíves a korábbiakhoz hasonlóan ezt a levelet is megsemmisíteni? Nem köszönhetem meg eléggé mindazt, amit már eddig is tett értem, mindenesetre kérem, hogy gondolkodjon el az ajánlatomon. Elnézését kérem továbbá, hogy nem beszéltem ennél világosabban, de meg vagyok róla győződve, hogy végül mindent megért majd.

Őszinte tisztelettel:
Peter Kurten"

Daryllnek imponált, hogy Peter Kurten – többszöri levélváltás után is – Mr. Cullumnek szólította őt. Kurten hízelgő modora is nagyon tetszett neki, és az is, hogy Kurten olvasott róla Helen könyvében. Leveleinek finomkodó stílusából Daryll Lee arra a következtetésre jutott, hogy. Kurten iskolázott fickó.

Az, hogy Peter Kurten nyilvánvalóan egy közveszélyes őrült, nem izgatta különösebben. Valami másról volt szó. Daryll gyanította, hogy ez a fickó azokat a babérokat készül learatni, amelyek valójában őt, Daryllt illetnék. Nem tudta, Kurten miben sántikál, de voltak elképzelései róla. Ha Peter Kurten fel akarja magára hívni Helen figyelmét – ami, úgy látszik, sikerült is neki –, hát nem fogja ehhez felhasználni Daryll Lee-t, legkevésbé pedig az ő értékes, szent magját!

Daryll Lee gyanította, hogy Peter Kurten impotens.

Daryll Lee lefejtette a levelet a könyvborítóról, és apró darabokra tépte. A következő huszonnégy óra folyamán ahányszor csak használta a vécét, mindannyiszor beledobott néhány papírfoszlányt a kagylóba.

A levélben megadott telefonszám egy érmével működő készülék száma volt a Ghirardelli téren, amit Peter tíz másik telefonközponton keresztül telepített, majd visszakapcsolta három másik érmés készülékhez, egyet-egyet fenntartva mindhárom említett napra, a San Franciscó-i Állami Egyetem területén, a klinika közelében, ahol dolgozott. A bonyolult telefonszám-telepítés a nemzetközi telefonrendszerbe való csatlakozással volt lehetséges: ezt a bravúrt Peter a The Phreak Fantasy Phanzine – egy illegálisan terjesztett magazin – rendszeres olvasójaként sajátította el. Ha el is kapnák a Daryll Lee-nek küldött levelét, lehetetlen lesz a nyomára bukkanni a vonal másik végén a beszélgetés befejezése előtt. A rákövetkező szerdán, hajnali 1.45-kor a magát Peter Kurtennek nevező férfi telefonhívást kapott Conrad Chow-tól.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

KÍNAI NEGYED

A 30-as busz, mely a Stockton úton közlekedik, a kínai negyed szívé szeli át. Ezen az úton jutnak a San Franciscóban élő kínaiak saját városnegyedükbe a városon belül. Az ide látogatóknak ajánlják, hogy barangolják be a színes Grantot, nézzék meg mívesen kidolgozott kapuját és drága boltjait, melyek selymet, drágaköveket, ruhákat, bútorokat és régiségeket kínálnak. A kínai negyed szíve egy huszonnégy lakótömbből álló kerület, amelyet a Kearney, a Bush, a Powell és a Broadway határol. A kora hajnali órákban megelevenednek az utcák. Halárusok járnak ki-be az portékájukkal; a tenger kincseiből aztán estére egzotikus illatok kavalkádja válik, ahogy Kerouac nevezte egyszer: „sült chow-mein illatával dúsított levegő”. Mandarinnal, dinnyével, mustármaggal, gyömbérrel és káposztával megrakott targoncák gördülnek végig a Stockton és a Broadway utca-piacain, ahol még mindig szanaszét hevernek az előző éjszaka hulladékai. A kereskedők friss jeget öntenek a tartályokba, jégágyat készítve elő a frissen fogott halaknak.

A Kantoni bazár ázsiai szobrocskákkal és régiségekkel telezsúfolt kis pincéje a Granton meg nem nyitott ki. Néhány magányos árus csoszog hímzett fekete papucsában boltja félhomályában. Gyökereket, gombát és különféle egzotikus italokat mérnek ki a washingtoni tea- és gyógynövényboltokba. A Beckett utcában egy öregember és a kisunokája csendesen beszélgetnek tésztakészítés közben. A Hang Ah melletti játszótéren öt férfi és öt nő végzi lassú t'ai chi szertartását jó egészségért, hosszú életért és lelki éberségért. A Waverly 123. alatti Tin Hau templom negyedik emeletén a füstölők sűrű ködében és a függő lámpások gyenge fényében néhány imádkozó áldoz a Menny Királynőjének.

Történetének korai időszakában a kínai negyed a bűnözés melegágya volt. A kínaiakra vonatkozó kirekesztési törvény megakadályozta a férfi többségű kínai lakosságnak, hogy feleségeket szerezzenek maguknak az anyaországból. Prostituáltakat és rabnőket hoztak be illegálisan. Virágzottak az ópiumbarlangok és a játéktermek, dúlt az erőszak. A legitimizált szervezeteknek is megvoltak a maguk piszkos ügyei; ellenőrizték és kibővítették büntetőikat, mígnem az 1906. évi nagy tűzvész majdnem teljesen elpusztította a kínai negyedet. A romokból lassan felépült a modern kínai negyed, turistákat vonzó régiségboltjaival, templomtornyaival és sárkánymintás lámpásaival. Ma San Francisco lakosságának legalább egynegyede kínai, egyben ez a legnagyobb ázsiai népcsoport keleten kívül.

Estére az árusok, a turisták és az iskolások nyüzsgését felváltja a több száz étterem zsongása, a kisebbektől és egyszerűbbektől a végtelen tengeri gyümölcs-kínálatot nyújtó drága éttermekig. A hírhedt Li Po-bár bíborvörös ajtajával és sötét belső terével vonzza az inni vágyókat. Majd az éj leszálltával a Tong és Triász fekete szövetsége az öbölben a vízbe zúdíttja újabb „bevándorló rakományát”. A szerencsések partot érnek. A gyengék köhögnek, köpködnek és kiabálnak, míg tüdejük meg nem telik a mocskos vízzel, és testüket el nem nyeli az öböl.

Körülbelül egy időben azzal, hogy a Hong Kong-i hajó befutott a kikötőbe, Nicoletti összehívta akciócsoportját. Előző reggel felhívta őt Kwok Tung, hogy figyelmeztesse: itt az idő. Ruben fekete rendőrkabátjában állt, és igyekezett elvegyülni a többi zsaru között. Ma este nem akart Nicco útjába kerülni. Emlékezett még Dávid és Batseba történetére. Dávid megőrült Batsebáért, ezért férjét a csata tűzvonalaiba küldte meghalni. Nicco csak hümmögött neki valamit, amint elsétált mellette, majd elindult az egyik furgon irányában. Ma este nem egy autóval mennek. A zsaruk három furgonba és néhány autóba tömörültek. Azután a kocsisor elhajtott a Markét utcán Stockton felé.

Az éjjeli úszást túlélő illegális bevándorlók találkozóhelye az új kínai buddhista templom

volt a Ross-közön, a kínai negyed egyik legkétesebb hírű utcájában. A templomot egy gyári raktár negyedik emeletén alakították ki, de a szertartásokhoz szükséges mindennemű felszerelés együtt volt itt... Beleértve egy sáfrányszín ruhájú szerzetest, aki a vagyonos Hong Kong-i testvérekért imádkozott, hálát adva az új otthon felépítéséhez nyújtott nagylelkű támogatásukért. Az új kínai buddhista templomot szinte kizárólag a Wo Hop To támogatta.

A helyi bandavezérek és katonáik összehívták az illegális bevándorlókat a templomba; tiszta ruhákat és élelmiszeradagot osztottak szét köztük. Attól függően, hogy ki mennyit fizetett az utazás elején, néhányan egy kevés dollárt is kaptak. Néhányukért eljöttek a rokonaik. Egyeseket a Tong által ellenőrzött éttermekbe osztottak be, alulfizetett konyhai kisegítőmunkára. Sokan éjszakánként a templom padlóján fognak aludni, amíg munkát és szállást nem találnak.

A két Wo Hop To fiú érkezett utoljára. Nekik érvényes papírjaik voltak.

Közben megérkeztek a rendőrautók is. Gyorsan elbántak az utcára állított örökkel. Némi lövöldözésre sor került ugyan, de senki sem sérült meg. Nem is menekülhetett el senki.

Nicoletti akciócsoportja az őrszobán szorongott. Gigit és a többi hivatalnokot megijesztette a dühös bandavezérek és az örülden nyüzsgő emigránsok zűrzavara. Az őrszoba személyzete már sok mindenhez hozzászokott az évek folyamán, azzal együtt az őrszobát betöltő emigránsok tömegének ekkora szennyére és mocskára nem voltak felkészülve. Az emberek alultápláltak voltak, idegbeteg módjára reszkettek, és legtöbbször egy szót sem értett angolul. A zsaruk morogva és fenyegetőzve terelték őket át az őrszobán. Mindössze egy vágy két nyelvtudással rendelkező kínai tisztviselőt tudtak elérni. Ekkora emberözönre azért senki nem számított. A teremben bábeli zűrzavar uralkodott. A helyi Tong-gengszterek és tizenéves bandatagjaik ugyanakkor frissek és jól tápláltak voltak. Köztük a két fiatal Hong Kong-i férfi, akik nemrég csatlakoztak a Wo Hop Tóhoz. Mindketten csendben meghúzódtak a háttérben. Az emigránsok legalább annyira tartottak tőlük, mint a rendőrségtől. Mindannyian rettenetesen féltek. Tudták, hogy akár vissza is toloncolhatják őket Kínába, és már a pusztá gondolat is rémülettel töltötte el őket.

Néhány bandavezér már az ügyvédjét követelte. A fiatalok közül néhányan nevetgéltek, őreiket gúnyolták.

M.J. megpróbálta átverekedni magát a tömegben, hogy eljusson Rubenig, aki elkapott egy kínai rendőrtisztet, Ng őrmestert, és megpróbálta rávenni, hogy tolmácsoljon egy emigráns családnak.

– Nem tudok. Én csak a mandarin nyelvjárást beszélem. Ezek itt kantoniak.

– Hogy tudnék akkor szót érteni velük? – kérdezte Ruben.

– Bárcsak segíthetnék!

Ng otthagya Rubent, és átment az őrszoba másik részébe. M.J. kénytelen volt átkiabálni a csődület feje felett, hogy meghallják.

– Kellenél odalent egy interjúra. El tudsz jönni?

– Vedd rá Quinnt, hogy szabadítson meg a Fű Manchuktól, és bármit megteszek, amit csak akarsz – mondta Ruben.

– Bármit?

Ruben elnevette magát, és elnézte M.J.-t, amint átpréseli magát a tömegben. Arra gondolt, hogy milyen szerencsétlen is ő. Itt van a világ két legszexisebb nője, és mindkettő elérhetetlen számára.

Ruben megragadott egy fiatal gengsztert a gyanúsítottak közül.

– Te idejössz!

M.J., miközben Quinnt kereste, elhaladt Nicoletti asztala mellett. Amaz levette a

pisztolytáskáját, és az asztalfiókba tette. Kulcsai után kotorászott a zsebében, miközben szemmel tartotta a mellette álldogáló fiatal kínai gyereket. A gyerek egy igen drága fehér garbót és szürke zakót viselt. Dús, hosszú fekete haja volt, úgy nézett ki, mint egy rossz úrra tért kínai rocker. Ő volt az a Wo Hop To-katona, aki Los Angelesben nőtt fel.

– Beszélsz angolul? Beszééélsz ANGOLUL?!

A fiú dühödten meredt rá, és nem válaszolt.

– Menj a búsba, ferdeszemű!

M.J. megállt Quinn irodája előtt. Főnöke éppen telefonon üvöltözött:

– Nekem ugyan nem volt szükségem az emigránsokra. Nekem csak azok kellettek, akik az öbölben ledobálják őket. – Kínjában grimaszolt egyet M.J. felé, majd intett neki, hogy jöjjön be. – Nézze, uram, megmondaná azoknak a szarosoknak a Bevándorlási Hivatalban, hogy jöjjenek ide, amilyen hamar csak lehet? Egy pillanat...

Odakint az őrszobán kisebb dulakodásra került sor. M.J. és Quinn az iroda ajtajából figyelték, mi történik. Ruben éppen egy hosszú, rasztafaris hajú, igen rossz külsejű, sörét szemüveget viselő Tong-vezért vallatott. A gengszter begurult. Felrúgott egy másik zsarut, aki Nicco asztalára esett, és kilökte a székből a garbós srácot, akivel Nicco foglalkozott. Nicco felkelt, hogy segítsen megfékezni Ruben támadóját.

Ruben megragadta a Wo Hop To-katonát, aki a székről a padlóra esett, és elcipelte az útból, Nicco asztala mellé. A srác, háttal az asztalnak, kihúzta a fiókot. Nicciónak a nagy felfordulásban még nem volt rá módja, hogy bezárja. A fiú, még mindig bilincsben, kivette a fegyvert a fiókból. Aztán csendben leült, alkalmas pillanatra várva.

Quinn úgy vélte, a rendőrök ismét urai a helyzetnek, és M.J.-vel visszament az irodába. Szárazon lenyelt néhány aszpirint, miközben M.J. nekiesett:

– Szükségem van Rubenre.

Hirtelen Quinn-nek eszébe jutott az ottfelejtett telefonkagyló, és átnyúlt érte az asztalán.

– Uram? Nem... Minden rendben... – M.J.-hez fordult volna, de ő már elment. Az őrszobáról kifelé menet M.J. átkiabált a tumultuson.

– Ruben! Lent leszek a zárkában azzal a Chow nevűvel! Gyere le, amilyen hamar csak tudsz, rendben?

– Éhes vagy? – kiáltott vissza a férfi.

– Mint mindig!

– Hozok neked valamit!

M.J. már el is tűnt. Leért az épület alagsorába, ahol az előbbi zűrzavarhoz képest félelmetes csend honolt. A falak mocskosak voltak, helyenként tele falfirkákkal. A hányás, a hügy és az el nem takarított emberi ürülék penetráns szaga keveredett a pincében. Ezt a szagot soha, nem tudná megszokni.

Az egyik sarki cellában néhány részeg aludt. Egy koszos hajléktalan, aki legalább ötvenévesnek tűnt, valójában azonban csupán 32 éves volt, cellája közepén ült és motyogott. Félmeztelen volt, és egyetlen tulajdonába – örültségének kódéba – burkolózott.

M.J. elindult a cella felé, ahol Conrad Chow ült egy priccsen, durva pokróccal betakarózva. Az őr megbilincselte, hogy M.J. bemehessen a cellába.

A fickó rábámult, és felháborodott hangon, szaggatottan így szólt:

– 3-4-7-6-8-6-8. 4-1-5-ös körzetszám.

– Rendben. Jól van, Conrad. Felhívod Kurtent, és megbeszélisz vele egy időpontot. Én a vonalban leszek...

– Maga telefonáljon! Mike Katzot kérje. Maga beszéljen vele.

M.J. felnevetett.

– Egy ügyvéd? Most éppen nincs szükséged ügyvédre. Utánanéztem: elég, ha egy bíró belepillant az aktádba, és neked véged. Biztosra veheted, hogy ha rajtam múlik, nagyon elbánnak veled.

– Soha senkit sem bántottam, soha nem volt nálam fegyver...

Annak ellenére, hogy egész életében bűnöző volt, Conrad ki nem állhatta az erőszakot.

Az anyja prostituált volt, mielőtt ő megszületett. Egy nap egy fiatal kínai férfi, Walter Chow jelent meg az ajtóban, az Őrtorony egy számával. Conrad anyja hozzáment feleségül. Magától értetődik, hogy Conrad új apja sem tudta eltartani a családot a házalásból. Végül az anyja visszatért régi életmódjához, és Conrad kis lopásokkal egészítette ki jövedelmüket. Néhány furcsa vallási szokás azonban rajta ragadt. Például a világ minden kincséért sem ment volna el szavazni, és fegyvert sem hordott magánál soha. Valamilyen oknál fogva az árja Conrad megtartotta a Chow nevet, ami élete végéig félreértésekre adott alkalmat. Mindazonáltal – egykori vallásossága ellenére – betörés nélkül nem tudott meglenni.

– Pofa be, Conrad, én beszélek! Te...

– Soha nem bántottam senkit...

– Utánanéztem. Hát ilyet még nem láttam! Van itt garázdaság, betörés, rablás...

– Sohasem volt fegyverem!

M.J.-ben a felment a pumpa; olyan érzés volt ez, mint a hányinger, miután valaki mérget erőltetett le a torkán. Keményen pofonvágta Conradot.

Conradnak káprázott a szeme a döbbenettől. Körülnézett, vajon volt-e tanúja a pofonnak. Senkit sem látott a közelben. Megrázta a fejét, és arra gondolt, hogy amennyire csak vissza tud emlékezni, még soha sem ütötte meg őt nő, ráadásul egy ilyen kis alacsonyka.

– Nem figyelsz eléggé. Ezt a betörést bűnténynek is nevezhetjük. Elég ebből három – nálad pedig már vagy tizenhat is akad –, és az új törvények értelmében már csücsülsz is. Vagy esetleg elfelejtjük a dolgot.

Conrad végigmérte M.J.-t. Valami azt súgta neki, hogy a nő még egyszer nem fogja megütni.

– 347-6868.

M.J. az ajtóhoz lépett, és megnyomott egy gombot. Conrad egy szót sem szólt, de folyt róla a víz. M.J. maga is szörnyen ideges volt, de nem fordult meg. Végül a férfi megszólalt.

– Az ajtó már nyitva volt.

– De nem a lenti ajtó. Felfeszítetted a zárat.

– Mostantól kezdve a jogaimat akarom!

– Megvannak.

– Nincs joga egyezkedni!

– Semmi közöd hozzá, Conrad!

– Beszélni akarok valami illetékessel!

– Rajtam kívül nincs senki, akivel beszélhetnél. Törődj bele!

– 347-6868, beszéljen Katzcal. Ő majd elmondja, hogy soha senkit sem bántottam.

Sose volt fegyverem!

– Ne siránozz már itt nekem! Megjelent a börtönőr és kinyitotta az ajtót.

– Először engedjen ki innen! – könyörgött Conrad.

M.J. már kiment az ajtón.

– Ez így nem megy. Megkaptad a lehetőséget. Sajnálom, hogy nem éltél vele. – M.J. elindult.

Conrad utána kiáltott:

– A pasas tartozik nekem 500 dollárral! Megtarthatom?

M.J. visszafordult.

– Felhívtad már?

– Úgy volt, hogy péntek este tízkor találkozom vele a denveri hentesnél, a kirakodóhelynél.

– Melyik pénteken?

– Milyen nap van ma? A börtönben az ember elveszti az időérzékét. Ezen a héten. Pénteken.

M.J. elrohant a lépcsők felé. Megnézte az óráját. 9.45 volt.

– Kérem, ne feledkezzen meg rólam! Elmondtam, amit tudni akart. Ne feledkezzen meg rólam!

Gigi odanyújtott Rubennek egy doboz fánkot és egy kis langyos kávét egy műanyag csészében.

– Ó, Gigi! Te kis őrangyal!

Ruben elvette a fánkodobozt, és áthajolt a garbós fiú fölé, aki nyugodtan ült a székén, és egykedvűen bámult maga elé. A szék háta még mindig Nicco nyitott asztalfiókjának volt támasztva. Ruben eloldozta a széktől a fiút, és megkínálta egy fánkkal.

Ruben átnyúlt, megragadta a kölyök karját, és talpra állította. A gyerek lerázta magáról Rubent, és meglökte. Ruben Nicco asztalához vágódott. A fiók lerepült a padlóra. A kölyök már a kezében tartotta Nicco pisztolyát. Ruben mögé csúszott, sovány karjával átfogta a nyakát, és szorosan magához ölelte a férfit. Ruben még mindig bal kezében szorongatta a fánkodobozt. A zűrzavarban több másodpercbe telt, mire a többiek felfogták mi történik. Mindenki jéggé dermedt a szobában. Rubennek valahogy sikerült megszólalnia.

– Nyugi, kölyök! Senki sem fog bántani. Csak szépen ereszd le a pisztolyt, nehogy elsüljön.

Ng felügyelő elismételte kínaiul. A gyerek csak most szólalt meg – mégpedig angolul.

– Senki meg ne próbáljon közelíteni!

Rubent túszként magával hurcolva lassan az ajtó felé hátrált.

Az ajtóval szembeni dupla üvegajtókon át, Ruben észrevette a folyosón az őrszoba felé futó M.J.-t.

M.J. előrántotta pisztolyát, és lövő állásba helyezkedett. Jobbra oldalazott, hogy megcélozhassa a fiút. Ruben még mindig célirányban volt, sőt még más zsaruk is a szobában. Próbáltak odébbállni az útból, de M.J. még mindig nem tudta egyenesen célba venni a fiút.

Ruben és a fiú az előcsarnokba hátrált, a rendőrszoba külső kijárata felé. A kölyök még nem vette észre M.J.-t. M.J. rákiáltott: – Hé, te ott!

A fiú megfordult, jobb oldalát védtelenül hagyva. M.J. kötetlenül célba vehette a fejét, a nyakát és a felsőtestét. Célzott, tüzelt és pontosan a jobb vállába talált. Brachiális ideg. A fánkok szanaszét repültek. A golyó a zöld márványpadlóra terítette a fiút, aki az ütéstől megpördülve Ruben mögé esett, és így kikerült M.J. látószögéből. M.J. nem lőhetett újra. A lövéstől a kölyök kezéből kiesett Nicco pisztolya, de éppen a bal keze mellé csúszott. Felkapta a pisztolyt, miközben Ruben ösztönösen a bokáján őrzött fegyverhez kapott, de az nem volt ott. Odaadta Helennek. A kölyök pedig, mint egy lassított felvételen, felemelte a pisztolyt és egyszerűen keresztüllőtte Rubent. A golyó, iszonyút ütve, a nyomozó lapockája alatt hatolt be. Ruben számára megállt a világ. Az ütéstől nem esett el, csak megtántorodott, közben keresztülrohant agyán mindaz, amit erről a sebről tanult a Rendőrákadémián: „mintha csak egy hüvelykujnyi vastag, rozsdás lándzsával döfnének át” – visszhangzottak fejében az oktató szavai, aztán elcsendesedett minden. Szinte gyermeki, csodálkozó kifejezés ült ki arcára, miközben összecsuklott és elvágódott a padlón.

A fiú azonnal eldobta a fegyvert, felállt, és ép kezét feltartva megadta magát. Vigyorgott, mint valami örült. Vállán – a drága fehér garbón és a szürke dzsekin – egy hatalmas vérfolt éktelenkedett. Egy csapat rendőr rárohant, és földre terítették. A fiú sikoltozni kezdett:

– Én még fiatalok vagyok! Fiatalok!

Quinn Rubenhez szaladt, és a vállára tette a kezét. M.J. is odarohant, és fölé hajolt.

Ruben halott volt. A golyó összezúzta a tüdejét és a szívét. A sebből patakzott a vér. M.J. letérdelt az egyre növekvő vértócsába, és átölelte társát.

– Ó, Istenem! – motyogta újra meg újra. – Miért is nem öltem meg?!

Quinn gyengéden kivette M.J. kezéből a fegyvert. Nicco a közelben álldogált. Sokkos állapotban volt, még nem fogta fel teljesen, mi is történt. Lehajolt, átkarolta M.J.-t, és gyengéden felemelte, hogy az elsősegélyesek odaférhessenek Rubenhez, és elvégezhessek az előírt teendőket, bármennyire is fölösleges volt már minden. Nicco átvette M.J.-t Quinn irodájába, ahonnan M.J. végignézte, ahogy elviszik a kölyköt. Nemsokára megérkezett a mentőautó.

M.J. jó néhány percig mereven ült, kívül téren és időn. Egyszer már érzett valami ahhoz hasonlót, amit most. A néhány perce történtek összekeveredtek az emlékekkel. A kórházban ült, apja szobája előtt, apjának trombózisa után. Apja várta a halált... Egy ismeretlen ország. Emberek nyüzsögtek Mary Jane körül – Quinn, Nicco, Pachulski. Ott volt az anyja is? Hát a kishúga, Karen? Nem. Ez Gigi volt. Valaki vizet hozott neki, másvalaki valami gyógyszert. Amikor egy ember meghal, a legtöbb, amit tehetsz, hogy még az addiginál is jobban megbecsülöd az életet.

Ekkor M.J. lelke mélyén, felébredt a zsaru. Néhány másodpercre elfeledkezett a szomorúságáról, és megszólalt benne egy halk hang. Eszébe jutott a találkozó Peter Kurtennel. Erőt vett magán, felállt, és kiment az őrszobába.

– Minden elérhető egységre szükségem van – szolt Giginek –, hogy átfésüljék a denveri húskirakodó környékét a kínai kikötőben. Most, azonnal! Egy 20-35 év körüli, valószínűleg fehér férfit keressetek. A Peter Kurten álnevet használja.

Este 10.30 volt.

A rakparton Peter Foley Conrad Chow-ra várt. Mellette egy óriási ajtó magasodott, amire egy hatalmas kettes szám volt festve. Időnként kilépett az árnyékból, és néhány lépést tett az ajtó előtt a kihalt rakparton. Végignézte a mólón, majd újra elnyelte a sötétség.

Peter nadrágja és keményített inge fölött bézs színű viharkabátot viselt. Haját hátrafésülte. Sikkes külsőt igyekezett ölteni. Táncolni készült.

A diszkót már ki is választotta: egy meleg bárba készült a Castro-negyed szívében, a Hanggyár közelében. Igazság szerint azért ment oda, mert egyvalaki különösen érdekelte, és többek között az az illető is oda ment aznap éjjel. Peter a kocsiból figyelte, amint a barátjával bementek. Későbbi tervét nem akarta elrontani azzal, hogy rögtön utánuk megy.

Amint a rakparton várakozott, elnézte a Treasure Island-re ereszkedő ködöt. A támaszpont piros fényjelzései úgy villogtak és szikráztak a ködben, akár a karácsonyfaélgők. Autók ezrei, mint apró fluoreszkáló hangyák, siettek az Interstate 80-as úton és a Bay hídon át északkeletre, Oakland és Berkeley irányába. Elgondolkodott az ide-oda mozgó autókban ülő kis senkikről. Valamikor ő is egy volt közülük. De ez már a múlté.

Nem messze attól a helytől, ahol állt, alig egy órával korábban, kínaiak tucatjai úsztak a jéghideg vízben, hogy egy időre menedékre leljenek.

Peter a nap folyamán az alagsorban már elégette a fehér köpenyt, amit a laborban használt. A füst majdnem kikergette Georgette-et az ágyból, de aztán mégsem mozdult, csak annyit kiabált le férjének, hogy tűz van, csináljon már valamit.

Erre Peter felment az emeletre, és azt mondta Georgette-nek, hogy csupán egy-két régi jegyzetét égette el. Majd visszament, és befejezte köpenyének illetve a régi életéhez tartozó néhány más relikviának a rituális elégetését. Miután kihajtotta a füstöt az alagsorból, létrára állt, és újra bekapcsolta a tűzjelzőt.

Soha nem fog visszamenni a munkahelyére. Az immár semmit sem jelentett számára új

életének – jelenleg készülő fontos munkájának – a fényében. Nem fognak neki hiányozni az örvénylő, fagyott nitrogénfelhők, melyek néha leégették a bőrt az ujjáról. Nem létezik többé az az ember sem, aki a tejfehér spermával teli fiolákat tárolta. Termékenységi klinika. Hát nem veszik észre, micsoda képtelenség? A gyereknemzés ideje lejárt. Csakúgy, mint a teremtsé is. Immár oda kell adni az életet. Vagy elvenni. A sperma csak szimbólum lehet. Egy jelkép.

Ezért nem használhatta soha a sajátját. A testébe zárva kellett tartania. Az erejét, és mindannak az értelmét amit most csinál, ez a folyadék őrzi, és nem adhatja oda senkinek. Főleg nem egy nőnek. Daryll Lee meghozná ezt az áldozatot. És akkor Peter befejezné a munkát, amit Daryll Lee befejezetlenül hagyott.

Megnézte az óráját. Este 10.25 volt. Hol marad Conrad Chow? Peter gondolatai visszakanyarodtak Daryll Lee-re. Talán nem fogta fel annak a fontosságát, amit csinál. Talán történt valami Conrad Chow-val. Peter újra az órájára pillantott. Kényelmetlenül érezte magát. Valami nincs rendben. Ha pedig még sokáig vár, elrontja az esti, jóval fontosabb munkáját.

Kisurrant az árnyékból, és visszaindult a kocsijához. Ahogy nőtt a távolság közte és a denveri húskirakodó kettős kapuja között, egyszer csak meghallotta a szirénákat a távolban, amint a kínai kikötő felé közelednek. Magában elmosolyodott, ösztönei most sem hagyták cserben. Ma este sem fogják megtalálni.

Nem. Petert majd akkor találják meg, amikor ő maga úgy dönt, hogy itt az ideje.

Együtt ültek a négyes számú kihallgatóteremben, rácsos ablakok és nikotinfoltos fehér falak között. Kezük a ceruzával és tollal írt feliratokkal telefirkált asztalon nyugodott. Egyikőjük előtt kis barázdák voltak az asztalon: valaki idegességében belevágta a körmeit, és összekarcolta az asztallapot. Két csésze kávé hűlt az asztalon.

M.J. képtelen volt régi szeretőjére nézni, amikor megszólalt.

– Quinn bármelyik pillanatban itt lehet. Mit fogsz mondani?

– Milyen fura... Egyfolytában arra gondolsz, hogy egy nap összetöröd magad a kocsidban... Vagy tűzpárbajban végzed egy híres bűnöző ellenében. Ehelyett mi történik? Egy hülye strici elfelejti bezárni a fiókját? – nevetni kezdett, hosszú, fuldokló nevetéssel. – El sem tudod képzelni, hányszor figyeltelek benneteket... együtt hülyéskedni, röhögni valami ostoba viccen, és Istenemre mondom, a halálát kívántam! Mindannyiszor! De tudod, mi a legérdekesebb az egészben? Legszívesebben az életemet adnám azért, hogy visszahozzam!

– Szörnyen nagy bajban vagy, Nicco!

Nicco sírni kezdett.

– Ki a francot érdekel?!

– Engem! – most M.J. küzdött a könnyeivel, de hiába.

– Amióta csak ismerlek, még soha nem láttalak sírni. – Nicco rábámult. M.J. felpillantott rá.

– Szeretted őt?

– Mit számít az most már?!

Quinn befutott, és ott találta két főtisztjét könnyek között.

Nicco felállt, és kiment a hadnaggyal. M.J. az ablakhoz lépett, és lenézett. Kint az utcán éppen elindult egy mentőautó, és hamarosan el is nyelte az éjszaka. M.J. behunyta a szemét, és újra lepergette magában az egész jelenetet. Az egész lövöldözést attól a pillanattól kezdve, hogy megállt a folyosón, egészen addig, amíg Ruben mellé térdelt. Saját magát büntette ezzel a játékkal... Meg kell tudnia, miért hagyták csérben az ösztönei! Igen, a jó zsaru nem azért lő, hogy öljön, hanem hogy életet mentsen. Rájött azonban, hogy a döntő pillanatban olyasmire programozta be magát, ami leblokkolta az

ösztöneit. Ilyet pedig egy jó zsarú nem csinál. Öngazoló módszere a társa életébe került, és megmentette egy semmirekellő, pitiáner, gyilkos személtáda életét. Most már tudta, mit érezhetett Beryl Ann. Túlcserült benne a régi barátja iránt érzett szánalom, az a szánalom, amit saját magával kapcsolatban képtelen volt érezni. Képzeletében ismét leforgatta a jelenetet. Vajon újra ugyanezt tenné? Ó, Istenem! Ruben, kérlek, bocsáss meg!...

Quinn besétált. M.J. halkán követte az irodájába. Az asztalon ott feküdt Nicco pisztolya és a jelvénye.

– Fizetéses szabadságon van. Lebeszéltem a főnököt arról, hogy fizetés nélkülre küldje.

M.J. levette a jelvényét, és Niccót mellé tette.

– Ha az övét elfogadja, itt az enyém is!

– Három jó zsarút fogok elveszíteni egyetlen napon?

– Megpróbáltam ura lenni a helyzetnek! Megpróbáltam... – egyszerre kitört belőle a zokogás. – Döntöttem. És rosszul... Meghalt egy rendőr! Meghalt Ruben...

– Mary Jane! Döntöttél! Helyes döntés volt. Még akkor is, ha nem járt eredménnyel. Ennyi az egész. Most menj, és add le magad! Én már nekiálltam.

M.J. bement az irodájába, és átöltözött a tartalék ruhájába. Majd kocsiba ült, és elhajtott Helenhez, hogy tudassa vele az éjszaka szörnyű hírét.

– Elszalasztottuk! – mondta az ajtóban.

– Az ég szerelmére, hogy engedhette meg... Nem hiszem el!

– Az én hibám. Ostobaság. Volt egy kis zűr a parancsnokságon. Egy örült kölyök... és... Ruben meghalt!

– Ó, te jó isten! Micsoda? Jöjjön be...

Az új egyenruhás testőr, Burt utódja, félrehúzódott, amint M.J. besétált az előszobába. Érezte, hogy egyedül akarnak maradni.

– Arra gondoltam, hogy jobb, ha tőlem tudja meg, nem pedig a hírekből. Tudom, hogy maga és ő... ő és maga... hogy volt valami...

Könnycseppek gördültek végig az arcán. Dühödten letörölte őket. Helen gyengéden nézett rá. Érezte, hogy M.J. lelkében már jó ideje letagadott érzések egész hada tör most utat magának.

– Ruben és én? Azt hiszem, egy kicsit sajnált. Hagyta, hogy flörtöljek vele, és volt olyan kedves, hogy viszonzta is. Kedves férfi volt.

– Azt hittem, kisfiú még és jólesett, hogy érdeklődik, de semmi több. Hat év óta az idei volt a legboldergabb karácsony. Még hozzá tudja, miért? Ez volt az első karácsony, amikor nem voltam szerelmes. – Egyszerre ömleni kezdett belőle a szó. Olyan dolgokat mondott el Helennek, amit előtte még senkinek. – Kell a fenének a házasság! Csak zsúfolt és hangos lesz az ágy. Szól a telefon. Mennem kell.

M.J. elindult az ajtó felé, remélve, hogy el tud menni Helenről, mielőtt végleg kiborulna. Helen nem akarta felvenni a kagylót, amíg M.J.-re figyelt. A háttérben kattánva bekapcsolt az üzenetrögzítő és. Andy hangja visszhangzott róla a lakásban. Amíg lement az üzenet, Helen megpróbálta M.J.-t betessékelni a nappaliba, és megkínálta egy itallal.

A gép újra sípolni kezdett. A hívó elkezdte bemondani az üzenetet. Hirtelen a Village People Y. M. C. A. című száma szakította félbe őket. A két nő egymásra meredt. Teljes képtelenségnek tűnt ez ebben a pillanatban, ezen az estén. Majd a dal után hangosan és tisztán Helen hangja hallatszott az üzenetrögzítőről.

– Lányok, mit látnak? Néhány jóképű fickót. Ha valamelyikük meghívna magukat egy sörre, nyugodtan elmennének. Sőt, akár vacsorázni, táncolni is. Még egy görbe éjszaka is belefér, nem igaz?... Nos, hadd áruljak el valamit. A sorozatgyilkosok kilencven százaléka

húsz és harmincöt év közötti fehér férfi, akárcsak ők. Felismernék, ha közülük valamelyiknek a gyilkolás lenne a szenvedélye? Van valami az arcukon, ami ezt elárulja?

Ahogy felhangzott a kísérteties üzenet, Helen és M.J. hirtelen egy emberként indultak el az iroda felé. Az üzenet folytatódott.

– Albert deSalvo, Bianchi és Buono, Berkowitz, Dahmer, Ted Bundy... Csendesek, szerények, sőt kedvesek voltak. Pontosan jártak be a munkahelyükre és jó szomszédok voltak. Az áldozataik mind megbíztak bennük...

Helen felkapta a kagylót.

– Peter Kurten.

Peter Foley azonnal lerakta a kagylót, amint meghallotta Helen hangját. Walkmanjét visszacsúsztatta a kabátzsebébe. Megfordult, hogy visszamenjen a bárba. Nagy férficsapat vonaglott a Village People-szám végére, a hatvanas és hetvenes évek cuccainak furcsa keverékében. Néhány nő és egy leszbikus pár is táncolt a tömegben. Elénk fények villogtak.

Peter megcélozta a bárt, és kért két koktélt: egy martinit és egy pina coladát. Mielőtt visszaindult volna, megállt egy félreeső asztalnál, és háttal a tömegnek egy kis adag fehér port öntött a pina coladába. Elindult egy sarki asztal irányában a tömegben keresztül, és kis híján összeütközött egy magas, fekete férfival, aki óriási afro parókát és csíkos tornanadrágot viselt. A nagy vasrács előtti sarokasztalnál ültek Peter új barátai: Andy és Hal. Peter odanyújtotta Halnak a martinit, Andynek pedig a „megfűszerezett” pina coladát. Andy felhajtotta az italt; már ugyancsak be volt csípve. Peter csábítóan ránézett, és kinyújtotta felé a kezét. Andy széles mozdulattal levetette nevetséges zakóját és Hal ölébe dobta, majd miközben követte Petert a táncparketre, megfordult, és Halra kacsintott. Hal magányosan üldögélt, italát szürcsölgetve, és közben elnézte barátját, amint azzal a csinos fiatal idegennel táncol.

M.J. azonnal felhívta a különítményeseket Peter telefonja után. Amíg a központtal beszélt, Helen visszajátszotta az üzenetrögzítőt, leült az egyik terminál elé és parancsokat kezdett gépelni a billentyűzeten.

– Itt Monahan felügyelő. Nézd meg a Hudson-telefonvonalat! Ellenőrizd, hogy lenyomozott-e egy hívást két perccel ezelőtt! – Megnézte az óráját. – Igen, ebben a pillanatban tette le. Ne vitatkozz velem, baszd meg, hanem keresd, de azonnal!

– Igaza volt! Megvan a kapocs. Egy volt tanítványomnak kell lennie.

– Hol tartotta ezt az előadást?

– Rengetegszer, szerte az országban. Ez volt a sikerszámom.

– Mikor tartotta utoljára San Franciscóban?

– Tavaly a Berkeley-n. Közvetlenül az előtt... – Helen elharapta a mondatot. A monitorra meredt, ahol megjelent az előadás szövege. – Megvan a sorrend! Én adtam meg neki.

M.J. hangosan felolvasta a névsort Helen válla fölött. A kagylót továbbra is a füléhez szorította, várta a lenyomozás eredményét.

– DeSalvo, Bianchi és Buono, Berkowitz és, Dahmer... Dahmer lesz a következő!

– Ami azt jelenti, hogy férfit fog ölni. Azután pedig...

– Bundy. Ő az utolsó a beszédben. – M.J. hátradőlt, és a telefonra figyelt; végre megkapta a híreket a különítményesektől – Igen. A Hanggyár! Tökéletes. Nem, tudom, hol van. Egyenesen oda megyek. Erősítést kérek. – Letette a kagylót. – Jézusom, Helen! Talán, esetleg...

M.J. a bejárat ajtóhoz rohant. Helen a terminál előtt ült, régi előadásának szövegébe merülve. Egykori kurzusainak az anyagai között kutatott.

M.J. a Hanggyár elé tolatva megállt, és kiugrott az autójából. Futtában az ajtó felé a színes ablaküvegen keresztül látta, hogy zárni készülnek. Pincérek és naposok takarítottak.

Jelvényét lobogtatva dörömbölni kezdett a zárt bejárati ajtón. Nagy nehezen beengedték.

- Miért nem tudnak már békén hagyni bennünket?
- Hol vannak az érmés készülékeik?

Nem várta meg a választ, mert megpillantotta a telefon jelét is. A bár hátsó részébe futott. Egy lány éppen a barátjával vitatkozott telefonon. M.J. megtorpant, amint megpillantotta a lányt. Már megint túljárt az eszén a nyavalyás; ebből ma este nem lesz tisztességes ujjlenyomat.

Mire a bejáráthoz ért, megérkezett az erősítés. M.J. megrázta a fejét. Nem tudták, kit keresnek. Utasította őket, hogy vegyenek ujjlenyomatot a telefonkagylóról, bár tudta, hogy semmi értelme.

Arra sem emlékezett, hogy hazament és levetkőzött. Amikor reggel 6.40-kor telefonon felhívták, éppen Rubenről álmodott.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TÚZ

Az öböl menti Sausalitóban pazar indián nyári hajnal kelt. Az éjszaka ködje már rég szertefoszlott a sötétségben. Az Angel Island-i zöld erdők visszaragyogták a kelő nap derengő fényét.

Hat óra felé járt. Sarah öböl parti vendéglője törzsvendégeinek és a kikötőben horgászóknak pompás napfelkeltében volt részük. Amikor a hullát megtalálták, már valamennyien túl voltak a reggelin, csak a jó öreg Tommy majszolta hagymával teletömött jókora hamburgerét. Az étel felénél járt, mikor megpillantotta a csónakok melletti csődületet. Tommy letette a hamburgert, és kiment a vízhez. Arra gondolt, hogy talán megint egy gyilkos cápa tűnt fel, egy lábszárral a szájában. Miután meglátta, hogy miről is van szó, már nem tért vissza befejezni a reggelijét.

Carl Woods ócska csónakjában állva húzta ki. Egy hatalmas ember teste volt, és a lehető legfurcsább dzsekit viselte, amit ember valaha is láthatott. Egyetlen sausalitóinak sem foghatták volna ki a hulláját ilyen kabátban. Nagyvárosinak kellett lennie. Tommy csatlakozott a többiekhez, akik a holttestet bámulták, és megjegyzéseket tettek.

– Na, talán pont ezért nincsen neki feje! Restellte volna, ha megtudják, ki is volt.

– Takard le, Tommy!

M.J. már kora hajnal óta az irodájában ült. Ahogy befutott a kapitányságra az újabb gyilkosságot hírül adó telefonhívás, M.J. elhatározta, hogy ezúttal nem megy ki a helyszínre, hanem inkább Helent látogatja meg.

Az áldozat kabátjában megtalálták Andy igazolványát és pénztárcáját. A másoló most Dalimért utánozta, mégpedig kifejezetten Helennek címezve. M.J. megpróbálta összeszedni magát, és újra végiggondolta mindazt, amit a másológyilkosról tudott. Egyértelmű, hogy az ügy kulcsfigurája Helen. A gyilkos lenyomozta az Internet-címét és a telefonszámát. A Berkowitz-üzenetet egyenesen neki címezte. Most pedig valaki olyat ölt meg, akihez Helen nagyon ragaszkodott.

Akit nagyon szeretett. Huszonnégy óra leforgása alatt mindkét asszony elveszített egy olyan férfit, aki rendkívül fontos volt a számára.

Helen csak ült, és tenyerébe temetve arcát csendesesen sírdogált. Megpróbált uralkodni magán.

– Helen...

– Nem akarok beszélni róla.

M.J. odarakta elé a nyugtatós üvegcsét. Helen könnyáztatta szemmel meredt rá.

– Most Ted Bundy következik. Bundy volt az utolsó a listán. – Helen minden erejével koncentrálni próbált. – Márpedig a lehető legbizarrabb gyilkosságot fogja kiválasztani. A dalban háromról volt szó. Bundy egy este három lányt ölt meg, egy leánykollégium épületében, Chi Omegában. Bundy sebesültet játszott, a karja be volt kötve, mankóval járt, és segítséget kért a lányoktól. Valami nagyon ritka autót vezetett. Milyen típus is volt? Ó, Istenem, nem tudok gondolkodni...

Helen megdörzsölte a homlokát. Ruben halálhírének a tetejébe még az Andy halála okozta sokk, és ez az egész örült ügy kezdtek elhomályosítani az agyát. Nagy nehezen összeszedte magát, és megkérte M.J.-t, hogy kövesse a dolgozószobába. Néhány másodpercig vacakolt a klaviatúrán, majd a képernyőn megjelent Bundy életrajza és egy rövidebb tanulmány a jelleméről; Helen mindkettőt az előző éjjel írta, miután M.J. magára hagyta. Mire 1989-ben kivégezték, Bundy legalább ötven fiatal nőt gyilkolt meg a hetvenes évek során. Helen összeszedett minden lényeges elemet Bundy módszereiről, és listába

gyűjtötte M.J. számára. Aztán egy függelékét készített az összes gyilkosságról az áldozatok adataival, a helyszínekkel és az időpontokkal. M.J. csendben, elismeréssel figyelte, amíg Helen kinyomtatta a listát. Amíg M.J. el nem ment, többet nem szóltak egymáshoz. M.J. távozott, hóna alatt a Bundyról szóló papírokkal. Bízott benne, hogy nála van a megoldás kulcsa.

– Egy aranyszínű bogárhátú Volswagent keresünk. El kell érünk a DMV-t. Szükségünk van minden arany- vagy sárgaszínű VW bogár adataira. Adatokat kérek minden tulajdonosról!

Mary Jane Monahan felügyelő rövid összefoglalót tartott a gyilkossági csoport felügyelőinek és az egyenruhás rendőrök nagy csoportjának. Jó néhány civil ruhás is elvegyült az asztalt körül álló gyülekezetben. A sajtótól is voltak néhányan. Egy-két helyi FBI-ügynök is beszállt, amíg meg nem érkeznek a virginiai nagyhalak. A különítmény szobájában zsúfolódtak össze, ahol kizárólag állóhelyek voltak. A hatalmas asztalt sárga jegyzetfüzetek, IBM-jegyzetfüzetek, telefonok és kóladobozok borították.

M.J. a vetítövásznon mellett állt. Barna zakót viselt szoknyával; hosszú haját kiengedte és megtűzte a füle mögött. Fiatalsága, nőies megjelenése és kis termete ellenére alakja óriási energiát sugárzott. Háta mögött egy tábla állt, amin Ted Bundy néhány adata szerepelt.

– Lehet, hogy kölcsönzött autóról van szó. Azokat ellenőrizték először. Gyűjtsék be mindazoknak a nevét, akik jelenleg ilyen vezetnek. Ötven mérföldes körzetben minden egyetemi campus biztonsági őrzetével lépjenek kapcsolatba!

Quinn főhadnagy a terem hátsó részében állt, onnan figyelte M.J.-t. Mary Jane szinte hipnotizálta hallgatóságát: a teremben jelenlévők mindegyikére átragadt Valami ennek az apró embernek az elszántságából. Mindannyian tudtak az előző napi lövöldözésről, és arról, hogy mekkora veszteség érte M.J.-t. Minden zsaru tudott mély kapcsolatáról Rubennel.

– Figyelmeztetni kell minden diáklányt, különösen azokat, akiknek hosszú, sötét, középen elválasztott egyenes hajuk van (Bundy az ilyenekre hajtott), hogy kerüljenek mindennemű érintkezést idegen férfiakkal. Jelentsenek minden olyan esetet, amikor sérült vagy béna embert látnak, aki segítséget kér tőlük!

Ahogy M.J.-t figyelte, Quinn egyre inkább meggyőződött róla, hogy a legmegfelelőbb személyt választotta ki a nyomozás vezetésére. M.J.-nek nem volt szüksége Niccóra, képességeiben messze felülmúlta őt. Ennek a lánynak... ennek a nőnek olyan érzéke van a nyomozáshoz, amilyenel Quinn eddigi hosszú pályafutása során kevés zsarunál találkozott. Az elmúlt egy órát a hadnagy azzal töltötte, hogy, lerázza a belügyminisztérium bunkóit, akik, ki tudja miért, jó mélyen bele akartak mászni a tegnapi lövöldözésről készült jegyzőkönyvbe. Ki kellett nekik adnia Niccót – tudta, hogy ez elkerülhetetlen. Azt azonban nem engedhette meg, hogy M.J.-t is elveszítse. Valami azt súgta neki, hogy a másológyilkos ügyében közeledik az utolsó felvonás.

– Össze kell hívnunk egy sajtóértekezletet, hogy ez az egész a tévén és a rádión, különösen az egyetemi adókon keresztül eljusson a nyilvánossághoz. Lépjenek kapcsolatba mindennel és mindenkivel, akiknek anyaguk lehet Chi Omegáról. Valószínűleg arrafelé fog nyüzsögni az emberünk.

Quinn azt is tudta, hogy M.J. megszegte az utasítását, és nem hagyta ki Helen Hudson a nyomozásból. Ezt még egyszer végiggondolta, de akárhogy is nézte a dolgot, igazat kellett adnia M.J.-nek.

M.J.-t befejezte az előadását. Többen is nyüzsögtek körülötte a teremben. Egyszerre beszélt Palchulskival, Kerbyvel és Landisszel. Quinn mindhárójukat csak fejbőlintó Jánosokként emlegette. Jó nyomozók voltak, de egyben a legunalmasabb figurák is az

osztályán. Mögéjük sétált, miközben M.J. még utasításokat osztogatott nekik. M.J.-nek szüksége volt rájuk, hogy feldolgozzák Andy Friedman meggyilkolásának ügyét – a Dahmer-másolatot. Kerbynek és Landisnek vissza kellett mennie a Hanggyárba, hogy átnézzék az anyagot, Pachulskit pedig Andy randevújának a kinyomozásával bízta meg. A rendőrök csak úgy lesték M.J. minden szavát.

Tisztelet. Lehet egy zsaru akármilyen éles eszű, elszánt és könyörtelen, éneikül nem juthat feljebb. M.J. egy pillanatra főnöke szemébe nézett. Quinn rámosolygott, tekintetéből tisztelet és megbecsülés sugárzott.

Dr. Helen Hudson sötét dolgozószobájában ült három halottszürke terminálja között. Előrehajolt, és bekapcsolta a központi gép meghajtóját és a monitort. Becsukta a szemét, megpróbálta rendezni gondolatait, amíg a számítógép ébredezett. Néhány tucat ikon jelent meg a fakó háttérben. Valamennyi egy-egy programot, illetve CD-ROM-ot jelölt. Helen kinyitotta a szemét, és egy lassú, határozott mozdulattal megfogta az egeret. A lakásban kizárólag a terminálok halk zümmögése hallatszott.

A kurzort egy kamerát és ollót ábrázoló kis ikonra állította, majd rákattintott. Eddig még alig használta ezt a grafikus programot.

Képzletben kizárólag Peter Kurten alakjára összpontosított. Ő is ugyanilyen programot használt, vagy legalábbis valami hasonlót. Ezzel készítette kedves Bálint-napi üdvözlőlapjait. Ezúttal Helen fog küldeni egy üzenetet neki.

Átfutotta a rendszerében tárolt képeket. Ezerszámba voltak ilyenek. Pontosan tudta, hogy mit keres, és hogy hol találja meg. Egy menyasszony és egy vőlegény fényképe jelent meg a képernyőn. Mellettük egy halott ember koponyája. A menyasszony feje helyére Helen a saját arcképét helyezte, a koponya pedig a vőlegény nyakára került.

A tőle jobbra eső terminálhoz fordult, amelyik rá volt kötve az Internetre, és bekapcsolta. Amint a monitor feléledt, a kollázs alá begépelte az alábbi üzenetet:

PETER KURTEN! KÉSZEN ÁLLOK.

HUDSONHEL@UNIVOLD.COM

Végül bepötyögte azt a parancsot, amelyik minden hírcsoportba elküldte az esküvői meghívót.

Leült, és csendben bámulta a kollázst. Majd egyszerre meghallotta a bejárati ajtó nyílásának összetéveszthetetlen hangját. Közeledő léptek hangja hallatszott.

Helen igyekezett a lehető legkisebb zajt csapni. Tekintetével valami olyan tárgy után kutatott dolgozószobájában, amivel megvédhetné magát. Próbálta visszatartani lélegzetét. Szaporán lélegzett, de végül sikerült leküzdenie az ébredő pánikot. Keze ekkor az íróasztalon heverő dokumentumoktól csaknem teljesen betemetett papírvágó kés hideg fémmarkolatához ért.

Megmarkolta a papírvágó kést, és szép lassan felemelkedett a székből. Az ajtóhoz lopakodott, és várt. A lépések egyre közelebbről hallatszottak. Egy férfi nehéz léptei voltak.

Az idegen az irodához ért. Helen kiment a szobából, de még mielőtt megsérthette volna a férfit, hirtelen visszahőkölt, és felsikított.

– Andy!

– Ne kiabálj! – intette csendre amaz. – Az Isten szerelmére, hagyd már abba! Szétreped a fejem. Iszonyúan másnapos vagyok.

Helen a nyakába kapaszkodott.

– Hol voltál? Azt mondták, hogy meghaltál. Ó, hála Istennek, hogy élsz!

– Nem. Haza sem értem hajnali háromig. Úgy berúgtam, és olyan rosszul voltam, hogy egy napra kidőltem. Kiről beszélsz? És miből gondolták, hogy meghaltam?

– Ó, Istenem, Andy! Tudod, hol van Hal?

Andy megrettenve nézett rá. Hadarva elmagyarázta, hogy ő úgy tudta, Hal hazament azzal a kedves sráccal, akivel ő táncolt. Talán még egy kicsit féltékeny is volt. Aztán elintézte a dolgot magában azzal, hogy ugyebár szerelemben és háborúban mindent szabad. Azt viszont nem értette, hogy miért vitte magával az ő zakóját és az igazolványát. Még varr is rá egy darabig az autójánál, de Hal nem jött vissza.

Helennek végre sikerült elhallgattatnia, és elmondott neki mindent, amit a megcsonkított holttestről tudott.

Andy fejét Helen ölébe hajtva a földön térdelt, és siratta a barátját. Helen hagyott neki egy kevés időt, de aztán odahajolt hozzá, és gyengéden azt mondta:

– Te láttad őt, Andy! Találkoztatok, és beszéltél vele. Most azonnal el kell menned a parancsnokságra!

Andy bólintott.

– ... Azután odaadta azt a koktélt, amitől borzasztóan kezdtem érezni magam... mintha beszívtam volna. Tudja, én allergiás vagyok mindenféle fájdalomcsillapítóra, altatóra, meg ilyesmikre. Mindenesetre rohannom kellett a klotyóra. Rettenetes hányingerem volt, és csak hánytam megállás nélkül, azt hittem, már soha nem lesz vége.

Quinn hadnagy szorosán Andy mellett ült, M.J. pedig mögötte állt. A rendkívüli különítmény szobájában hallgatták Andy beszámolóját. Pachulski tőlük nem messze a telefonokkal dolgozott.

– Igen, szóval hányt. Azután mi történt?

– Csak a saját tempómban tudom elmesélni – Andy szünetet tartott, hogy éreztesse: most ő a főnök. Annak ellenére, hogy szörnyen másnapos volt, és nyomasztotta a barátja halála, élvezte új sztárszerepét a figyelmes hallgatóság előtt. – Sokáig voltam benn. Mire kiértem, ők már elmentek. A kabátom se volt ott, amit Halra bízam, amikor táncoltam. Hal az én... – lehajtotta a fejét, és egy kis ideig a könnyeivel küszködött. Hogy lehet ezt a fajta barátságot a jog hivatalos képviselőinek – egy csomó heteroszexuálisnak – elmagyarázni?

Andy és Hal nem voltak szeretők, de nagyon jó barátok voltak. A melegek között szokásos, közös fájdalom szülte hűséggel és gondoskodással teli barátság kötötte össze őket.

– Kaphatnék egy pohár vizet?

Gigi futott be egy halom papirossal.

– M.J.! Itt vannak az adatok mindazokról, akik az elmúlt hat hónap folyamán aranyszínű Volkswagent adtak el, vagy adtak bérbe.

M.J. átnyújtotta a paksamétát Andynek.. Jó időbe telt, míg amaz átnézte őket. Egyszerre megpillantotta Peter Foley fényképét.

– Ő az!

Quinn felugrott.

– Oké! Gyerünk! Patch, hívja kérem a különleges osztagot! Nem adhatunk több esélyt ennek a szemétládának!

Mindenki készülődött a razzíára. Az őrszoba felé menet M.J. odaszólt Giginek:

– Hívd fel Helen Hudson, és mondd meg neki, hogy azonosítottuk a pasast.

M.J. bement az őrszobára, hogy felvegye golyóálló mellényét. Nicoletti éppen letakarította az asztalát. Egyedül voltak a szobában. M.J. odament az asztalához, elővette a mellényt, majd átment egy üres szobába, és levette fehér vászoningét, hogy alávehesse a mellényt. Betúrte az ingét fekete nadrágjába, majd visszament az őrszobába, hogy összeszedjen még egy-két holmit az asztaláról. Niccóra pillantott.

– Kissé elrontja csodálatos melltartóm hatását. De ki törődik most ezzel.

– Hallom, hogy rajta akartok ütni. Szép munka!

– Inkább rohad, nagy mázli!

– Nem hinném. Vigyázz magadra odakint!

– Hát nem vigyázok mindig?

M.J. leült az asztalához. Nicco közelebb húzódott hozzá. Megállt a nő mögött, és föléje hajolt, szájával szinte a haját érintette.

– Tudod, hogy szeretlek. Mindig is szerelmes voltam beléd.

– Tudom.

Nicco kiment. M.J. egyedül maradt az őrszobában. Ismét elöntötte a Ruben halála miatt érzett szomorúság és önvád.. Sietnie kellett ugyan, de kívártta élete egyik leghosszabb percét; biztosra akarta venni, hogy Nicco már nincs a közelben, amikor ő elhagyja a parancsnokságot.

A tengerparton, San Franciscótól kissé délre, ahogy az ember elhagyja a Merced tavat, egy parányi városkát talál: Daly Cityt. A város homokozónyi kis területen épült, a Skyline Drive, a Pacific Coast autópálya és a 280-as út kereszteződésénél. Északról az Országos Golfklub hatalmas golfpályája, délről pedig a Thorntoni Állami Strand határolja. Sok lakosának kilátása nyílik a távolban elterülő Santa Cruz hegyvonulatára is.

Peter és Georgette Foley egy lankás domboldalra épült faházat béreltek. A ház tölgyfák és eukaliptuszok között állt. Az épület kívülről kissé lepusztultnak látszott, de ez egyiküket sem zavarta.

Miközben lelassított a 280-ason, majd befordult a John Daly sugarúira, M.J. azon tűnődött, vajon milyen házat talál majd. Milyen házban él az átlag amerikai tömeggyilkos? Amint Dalyból kiérve ráfordultak a Foley-ék szomszédságába vezető útra, feltűnt neki, milyen hétköznapi minden. Ő is hasonló helyet képzelt el magának, ha találna egy olyan férfit, akivel letelepednének.

Követte a különleges osztagot szállító kisbuszt fel a hegyre, és megvárta, amíg az leparkol. Aztán ő is leállt, de jóval lejjebb az utcában, távol attól a helytől, ahol úgy gondolta, hogy nemsokára örültekháza lesz. Erre a trükkre még az apja tanította újonckorában. Amikor tudod, hogy nagy razzia készül, ahova utána odaözönlik a sajtó és a helyszínelők, parkolj néhány háztömbbel odébb, így majd ki tudsz keveredni a csődületből, és aztán könnyen le tudsz lépni.

A kommandósok egyenként kiszálltak a fekete kisbuszból. A légkisebb nesz nélkül közelítettek el a ház felé, olyanok voltak, akár a vadászni induló indiánok. Mindannyian feketében voltak, nehézfegyverekkel felszerelve. Többen elemlámpás sisakot is viseltek, amitől úgy festettek, mint valami háborúba készülő bányászok– Csendben körülvették a házat.

M.J. felkapaszkodott a kisbuszba. Quinn az infrasugaras figyelőmonitor, előtt állt. A kommandós fiúk halvány árnyaknak tűntek a hőérzékelő infravörös képernyőn. A rádió elsuttogott beszédfoszlányoktól recsegett.

M.J. mintha egy ember körvonalát vélte volna felfedezni egy pinceablakban. Éppen megmutatta Quinn-nek a monitoron, ám ekkor egyszerre kialudt a fény az ablakban. A pinceablak mellett álló fegyveres nyögést hallott, majd halványan mintha egy embert látott volna, aki felkapott valami puskaforma dolgot. Mindezt belesuttogta az adóvevőjébe. A rendkívüli különítmény parancsnoka a szájához emelte megafonját.

– Peter Foley! Rendőrség. Adja meg magát! Jöjjön ki a házból feltartott kézzel!

A ház több pontján egyszerre lángok csaptak fel. Megszólalt a füstjelző.

A parancsnok megadta a jelet a behatolásra. Az árnyalakok betörték a bejárati ajtót, berúgták az ablakokat, és mindenfelől beáramlottak a házba.

Néhány szomszéd kidugta a fejét a verandákon. A környező házakban mindenfelé kigyulladtak a fények.

Az akciócsoport katonái benyomultak a házba, amit fokozatosan elborított a füst. Bent

teljes sötétség borította a nappalit és az előszobákat. Bekapcsolták a sisakokra szerelt elemlámpákat. A füstgomolyagok szellemek módjára örvénylettek a fénycsóvákban. Mindenfelé benzinszag terjengett, és legalább három irányból jelentettek benzinnel lelocsolt szőnyegeket és más bútorokat.

M.J. Quinnre nézett. A ház egy időzített bomba volt.

Néhányan elérték a hálósobát. Berúgták a zárt ajtót. A tévé be volt kapcsolva. Georgette ott ült az ágyban. Arcán egy kis piros folt jelölte azt a helyet, ahol a golyó behatolt. Vére sötét foltot hagyott mögötte a tapéta rózsáin.

Az egyik kommandós belökte puskájával a fürdőszoba ajtaját. A zuhanyrózsán ott lógott fejfelé felakasztva az öleb. Rozsdaszín szőre csupa vér volt.

A tűz gyorsan elharapózott a házban. A hálósobában lévők visszavonulási parancsot kaptak.

A pincéből, ahol a füst fészke volt, üvöltést hallottak. Az egyik kommandós berúgta a konyhaajtót, és lenézett a lángnyalábok közé. Hirtelen – mintha egyenesen a pokolból szabadult volna – egy tetőtől talpig lángoló ember rohant fel üvöltve a lépcsőn. Félútig jutott el, amikor összeomlott alatta a lépcső, és ő visszazuhant a pokolba. A katonák a kijárat felé száguldottak.

M.J. a monitoron nézte, ahogy a lángok már a ház külső falát nyaldosták. Hallotta a visszavonulási parancsot. Quinn a lányt nézte: tudta, kis híján felrobban ő is, csakúgy, mint a ház. M.J. felpattant, és, még mielőtt Quinn visszatarthatta volna, kirohant a buszból.

A kommandósok összegörnyedve kitántorogtak a házból. A füstjelző szirénák hangja visított az éjszakában. A ház, melyet Peter és Georgette mézesheteik óta béreltek, egyetlen hatalmas tűzlángban csapott fel.

M.J. az utcán álldogálva figyelte a hegyre felkapaszkodó tűzoltóautókat és a lefelé igyekvő kommandósokat. Minden porcikája elzsibbadt, úgy érezte magát, mintha az egész testét érzéstelenítőbe mártották volna. Quinn odalépett hozzá, és megveregette a vállát:

– Szép munka volt, Mary Jane! Itt a vége, fuss el véle!

Pachulski, Kerby és Landis mind odamentek hozzá, és megölelték.

– Ez igen, M.J.! – Valaki mintha Ruben nevét említette volna, de ő nemigen hallotta. Most megértette, mit jelent a drámában az antiklimax, a gyenge végjáték. Ó, igen! Elkaptuk a fickót. Igaz, hogy megölt előtte vagy öt embert, magát pedig halálra perzselt. Találkozni szeretett volna vele, legalább egyszer. A szemébe nézni, ahogyan ő nézett a csapdába csalt, védtelen lányok szemébe. Szerette volna megmutatni neki, hogy milyen érzés. Persze tudta, hogy ez nevetséges. Szerette volna, ha Helen is ott lehet. De leginkább Ruben hiányzott. Folyton úgy rémlett neki, egyszer csak feltűnik majd egy doboz kínai különlegességgel.

Megérkezett a KXBU kisbusza, és – makulátlan külsővel, mint mindig – kiszállt belőle Piros Ajak. Lassan más helyi hírügynökségek is kezdtek a helyszínre szivárogni.

Susan Schiffer lecsapott Quinnre, még mielőtt a többi keselyű odaérhetett volna. Susan ezúttal levegőnek nézte M.J.-t. Így vágott vissza mindazokért a kellemetlenségekért, melyekben miatta része volt. M.J.-t azonban mindez a legkevésbé sem izgatta.

– Quinn főhadnagy, a gyilkossági csoporttól. Összefoglalná kérem néhány szóban, mi is történt itt ma éjjel?

Quinn boldogan válaszolt. Az elmúlt hetekben ugyancsak szorongatták felülről. De most végre elérkezett a dicsőség pillanata.

– Az úgynevezett másológyilkost Peter Foley-nak hívták. Miután felszólítottuk, hogy lépjen ki a házból, Mr. Foley felgyújtotta a házát. Talán azért tette, hogy elpusztítsa egy újabb gyilkosság bizonyítékait: a házban ugyanis egy újabb női holttestet találtunk. A nővel golyó végzett, és feltehetőleg Mr. Foley felesége volt.

Helen Hudson fel-alá járkált az irodájában, a telefonkagylót a kezében szorongatva. A háttérben, a tévéképernyőn Susan Schiffert lehetett látni, amint interjút készített Quinn főhadnaggyal. Mögöttük a tűzoltóság a lángoló ház oltásával foglalatoskodott.

– Itt M.J. Monahan felügyelő üzenetrögzítője. Kérem, a sípszó után hagyjon üzenetet!

Helen csaknem, kiabálva hadarta el.

– M. J.! Azonnal hívjon fel! Sürgős! – Lecsapta a kagylót. – Idióták!

Időközben a helyszínre érkezett Petrillo rendőrkapitány. Ő fogja vezetni a sajtótájékoztatót. Természetesen elvárták M.J.-től, hogy ő is jelen legyen, M.J. azonban valami oknál fogva nem tudott együtt örülni az ünneplőkkel. Valamiért nem akaródzott megkönnyebbülnie.

– Hé, Pach! – M.J. elkapta Pachulskit. – Mondd meg Quinn-nek, hogy leléptem.

– Miért tűnsz el, Mary Jane? Ezek itt most a győzelem pillanatai!

– Mondd meg a főnöknek, hogy Disneylandbe merítem.

Elindult az utcán a kocsija felé, amely néhány háztömbbel odébb állt. A környék úgy ki volt világítva, akár szentestén. Egy helikopter berregett felettük. M.J.-nek muszáj volt végre kikeverednie a hangzavarból: a tűz ropogásába tűzoltók, ordibálása és rendőrök megafonjainak harsogása vegyült. A füstös levegőben a tűzoltók vegyszereinek a szaga terjengett. Kék és vörös fénycsóvák villogtak az égen, a füst pedig egyre jobban elfektetette az eget. Külvárosi Vietnam.

Beszállt a kocsiba. Továbbra is ideges és nyugtalan volt – nem igazán tudta elhinni, hogy tényleg vége van. Bekapcsolta a rádiót. Már elkezdődött a sajtótájékoztató, felhangzott Petrillo ismerős, önelégült hangja.

– ... Tucatnyi szemtanú látta Mr. Foley-t az égő épületben, de a megmentésére irányuló kísérlet sikertelennek bizonyult. Minden okunk megvan feltételezni, hogy Foley a lángok martaléka lett...

M.J. nem tudta tovább hallgatni Petrillót. Kikapcsolta a rádiót, és elővette Motown kazettáját. Ez volt a kedvenc közös zenéjük Rubennel. Felcsendült Marvin Gaye és Tammi Terrell dala.

M.J. beindította a motort. Valaki a hátsó ülésen megmozdult mögötte, de mire a pisztolytáskájához kapott, már a nyakán érezte egy kar szorítását. Egy vadászkés hideg pengéje feszült a torkához. A tükörből egy fekete símaszkos arc tekintett vissza rá.

– Kicsit megvárakoztattál, Mary Jane. Pedig jól tudod, hogy nem szeretek sokáig várni.

TIZENHARMADIK FEJEZET

VÉGJÁTÉK

Helen a dolgozószobájában állt, és a tévécsatornákat váltogatta: további tudósítást keresett a Daly City-i sajtótájékoztatóról. De nem talált semmit; a komoly hírek idejének már vége volt. A sajtótájékoztatóról készült valamennyi felvételről hiányzott M.J. Helen sejtette, hogy ott volt valahol a helyszínen, de senkit sem tudott felverni a kapitányságon, aki elérhette volna valahogy.

Megszólalt a telefon, Helen azonnal felkapta.

– Halló?

– Helen? Emlékszel még rám?

Helennek összerándult a gyomra. Ismerte ezt az embert. Egy pillanatig mintha felderengett volna a hanghoz tartozó arc is, de a benyomás, mint egy távoli, futó emlékkép, rögtön szertefoszlott. Ettől függetlenül tudta, hogy nem válaszolhat mást:

– Persze, hogy emlékszem.

Peter Foley M.J. autójának a hátsó ülésén ült. Már nem volt rajta a sísapkája. Pisztolyát M.J. hátának szegezte az üléstámla alatt, hogy az az elhaladó autókból ne látszódjon. A rádiótelefont a másik kezében tartotta. Északkeletnek tartottak, keresztül a városon a ritkás, késő éjjeli forgalomban. A férfi hangja egy árnyalatnyit hidegebbre váltott:

– Azt hiszem, hazudsz, Helen. Mindenesetre kedves tőled, hogy ezt mondod.

– Ki volt az alagsorban, Peter?

– Ó, csak valami kóbor nyomorult, akire véletlenül rábukkantam. Magamban csak Brúnónak becéztem. Ne aggódj. Annyira be volt állva, hogy biztos vagyok benne: semmit sem érzett.

– Hol vagy, Peter?

– Mondd meg neki.

Odanyújtotta a kagylót M.J.-nek. Helen legszívesebben belesikoltott volna a kagylóba, amikor meghallotta M.J. hangját.

– Épp most hagytuk el a Bay hidat az Alameda sugárúton, Berkeley irányába haladunk...

Mielőtt azonban a lány további információkat is elárult volna, Peter visszavette a telefont. – Nos, Helen?

– Figyelj, Peter. Ő egyáltalán nem olyan, mint a Bundy-lányok. Nincs rá szükséged.

– Ki beszél itt Bundyról? A következetesség a szűklátókörűek mániája, szokta volt mondogatni valaki.

Helen érezte, hogy a görcs, amely az előbb még két marokra fogta a gyomrát, engedni kezd. Most már agya egy sebességen pörgött a gyilkosával. Felzárkózott Peterhez és ettől kezdve lépést tartott vele. A pasas gúnyolódik. Rendben van. De vajon honnan ismerheti?

– Bundyt már tönkretetted nekem, Helen. Az autót kitaláltad?

– Igen.

– Gondosam, hogy nem lesz komoly probléma a te képzettségeddel. De most térjünk a tárgyra. Kíváncsi vagyok, rájössz-e, vajon ki lesz a következő?

– Daryll Lee Cullum, ugye?

– Remek! – Peter drámai szünetet tartott. – De sajnos most nem mehetek érted. Neked kell eljőnnöd hozzám.

– Tudod, hogy ezt nem tehetem.

– Ó, szerintem azért meg fogod tenni – egy pillanatra elfordult a kagylótól és felszólította M.J.-t, hogy forduljon jobbra.

M.J. fennhangon hátraszólt a válla fölött:

– Jobbról lefordulunk a Turnbull sugárútra.

– Remek lány! Igenis szükségem van rá, hiszen zsaru...

Helen agyában szinte robbant a kétségbeesés. Tegnap Ruben, ma M.J.... Meg kell mentenie a nyomozót. Bármilyen áron.

Hangnemet váltott.

– Peter, kedves. Eddig tökéletes másoló voltál és jól tudom, hogy férfi zsarura van szükséged. Eljövök. Bármilyen megteszek, amire kérsz, de engedd el őt.

A telefonmembrán elnémult egy kis időre. Helen szinte hallotta, ahogy a vonal túloldalán kattognak a férfi fejében a fogaskerekek. Összpontosított: legjobb tudását összeszedve megpróbálta kitalálni, vajon most mi jár Peter agyában; biztos, hogy meglepte a váratlan felajánkozás, de ugyanakkor számított is rá. Most bizonyára büszkeség – vagy valami ahhoz hasonló – ömlik szét a férfi zsigereiben és felpörög az adrenalinszintje. Tudta, ez a kritikus pont: Ha félreismerte és nem annyira briliáns, mint gondolta, akkor most, ha elfogadja az ajánlatot – ha egyáltalán elfogadja – azonnal közvetlen veszélybe kerülhet M.J. élete. Most, hogy Peter feltehetőleg megkapja, amit szeretne, akár el is dobhatja a nyomozónő életét, mint egy kicsorbult, hasznavehetetlen szerszámot. Őrjítő másodperceket élt át, míg ismét megreccsent a membrán:

– Igazad van. Rendben! Helen tovább reszkírozott.

– Mi a biztosíték, hogy szabadon engeded M.J.-t?

– Bízz bennem – a férfi hangjából lehetetlen volt nem kihallani a hirtelen támadt ingerültséget. – Bízz bennem, mint ahogyan én is bízom benned, hogy nem hozod magaddal a rendőrséget. Ha megpróbálnál átverni, bántani fogom a lányt. Nagyon csúnyán fogom bántani. Részletezzem vagy vetted az adást?

– Megegyeztünk.

Peter hangja megremegett.

– Tudod, hogy mit szeretném, ha viselnél?

Helen jóleső borzongással nyugtázta, hogy nem csalódott az adrenalinszintet illetően. Egy dizőz hangján búgott a mikrofonba:

– A piros kosztümöt, amit kiterítettél nekem?

– Igen! – Peter felnevetett, akár egy négyéves gyerek, aki éppen megkapta régóta áhított játékát. – Helen, ma este le akarom zárni, te nem?

– De igen.

A San Franciscó-i rendőr-főkapitányság főhadiszállásán, a rendkívüli különítmény szobájában egy magányosan várakozó FBI-ügynöknek kellett volna figyelnie a Helen Hudson lehallgatott vonalán elhangzó telefonbeszélgetést. Dickie Walsh a szoba túlsó végében állt, szemközt a beszélgetést rögzítő kis magnóval, és éppen két cukros tasak tartalmát és egy nagy adag szemlátomást szintetikus tejszínt kevert erős, négy órával korábban lefőtt kávéjába.

Peter Foley nem tudott róla, hogy Helen Hudson vonalát lehallgatják; Mary Jane ezt a kis információt úgy őrizgette, mint valami fontos adut egy nagy tétikkel folytatott partiban. Az utolsó vezetési instrukciót abban a reményben kiáltotta oda a válla fölött, hogy azt rögzíti a szalag. Ez volt az egyetlen esélye a megmenekülésre. Tudta, hogy egyedül a rendőrség mentheti meg, mint ahogy nagyon jól tudta azt is, hogy Peter minden valószínűséggel meg fogja ölni, Helen Hudsonnak tett ígérete ellenére.

Leginkább azonban attól tartott, hogy már nem fordítanak különösebb gondot Helen telefonjának lehallgatására, hiszen mindenki meg volt győződve: a sorozatgyilkos halott. Az adott körülmények között M.J. kizártnak tartotta, hogy „Brunó”-t huszonnégy órán belül azonosítsák.

Miután letette a telefont, Helen előkereste a Volvo kulcsait, majd a fürdőszobába rohant. A cselekvés, a tett volt az egyetlen ellenszer az egész testében szétáradó félelemre. Mindaddig, amíg céltudatosan mozgott, le tudta győzni a félelem démonát...

Kirántotta a fiókot, amelyben szépítőszerait tartotta. Félrebotorta a toalett-készletet és előkapta Ruben pisztolyát. Remegtek az ujjai, miközben újratöltötte a tárat. Mindegyik tölténynél, mintha rózsafüzért morzsolgatna, azt ismételte magában: Ó Istenem, M.J.-t ne. M.J.-t meg kell menteni. Rettentő büntudat tört rá: mindennek ő áll a középpontjában, ő a felelős több ember haláláért. Olyan sokan meghaltak már. Legalább annyira véget akart vetni az egésznek, mint Peter. Mindent meg fog tenni, ami módjában áll, csak ne haljon meg még egy ember miatta.

Bement a hálósobába, odalépett a szekrényhez, és keresni kezdte a piros kosztümet. Azután a bizonyos éjszaka után, amikor megtalálta az ágyon, olyan mélyen eltemette, ahogy csak tudta. Végre megvolt. Amikor hozzáért, megérezte, hogy egy vékony, jéghideg veritékpatakocska indul meg lefelé gerince árkában. Lerángatta a farmerét és a pulóverét, és felvette a ruhát. Lapos sarkú cipőt választott, abban jobban tud majd mozogni, mint a túsarkakon. Felvette az esőkabátját, és a zsebébe csúsztatta a revolvért.

Gyorsan átszáguldott a lakáson. Fred, az új őr a bejárati ajtó előtt ült, éppen elbóbiskolt. Helen megrázta, hogy ébredjen fel.

– Vége az egésznek, Fred. Elkapták a fickót. Most már hazamehetsz aludni a saját ágyadba.

Az őr felállt.

– Nekem ezt a felettesemtől kell hallanom. Egy fickót már kirúgtak innen ezért.

– Hívd fel őket. Használd a telefonomat. Majd ők megmondják. Itt a vége, fuss él véle!

Fred bement a lakásba.

Amikor Helen a folyosón meghallotta a becsapódó ajtó hangját, megtántorodott. Újra felkavarodott benne az a szörnyű félelem, amit akkor érzett, amikor Ruben szétlőtte a zárat. Egy évszázadnak tűnő másodpercig döbbsen állt az ajtó előtt. A folyosó hosszan és szélesen terült el előtte, mint egy sárga barlang, amely kész elnyelni őt.

Jobb kezével a falnak támaszkodva óvatosan el: indult a folyosón. Egyre bátrabban és gyorsabban haladt. A folyosó fokozatosan visszanyerte normális arányait. Már csak az ujjbegyével ért a falhoz. Aztán már azzal sem.

A betegsége fölött aratott aprócska győzelem lélegzetvételhez juttatta, és önbizalommal töltötte el. Megszaporázta lépteit, gyorsan haladt lefelé a lépcsőn, majd ki az épületből, tizenhárom hónap óta most először. Önkéntelenül megállt, hogy beszívja a tiszta, éjszaka friss levegőjét. Fentről ráragyogott a halvány holdsarló, ez volt bátorságának első jutalma. A Volvo az utca túloldalán parkolt, Helen szapora léptekkel elindult felé.

Hirtelen egy csuklyás alak tűnt fel az éjszakában. Helen megmarkolta a pisztolyt a zsebében és közben átkozta magát, amiért eldugta. Kétségbeesetten megpróbálta kihúzni, de a fegyver kakasa megakadt a bélésben, közben az alak egyre közelebb és közelebb ért hozzá. Az asszony pánikszerűen kitért előre, és a falhoz lapult, a csuklyás pedig lendületet vett: két ugrással mellette termett, súrolta és... Tovább kocogott. Futtában még visszakiáltott:

– Pardon!

Helennek a torkában dobogott a szíve. Tessék: egy a sok száz aprócska félelem közül, amivel nap mint nap számolnia kellene, ha valaha is visszatérne az emberek közé. Egy pillanatra megtorpant a járdaszélen, habozott a visszavonulás és a cselekvés, élet és halál között, aztán erőt vett magán, és elindult.

Átszaladt az úttesten, és beszállt a kocsiba. Andy egy csomó benzint hagyott neki. Fort Masonból északra fordult, majd miután az északi csomópont után elhagyott néhány

háztömböt, a várost délkeleti irányban átszelő Columbus sugarúira fordult, ami szinte egyenesen átröpítette a városban a 80-as út és a Bay híd irányába. Képzeltben maga elé vetítette az utcahálózat térképét: ez egy újabb módja volt annak, hogy lekösse a gondolatait. Csak arra ne kelljen gondolnia, ami ott vár rá. Nemsokára a hídra ért. Az ismerős bugás, amit csak egy hídon áthaladó autóban lehet hallani, betöltötte a Volvót, Átment a Yerba Buena Island alagúton. Arra gondolt, hogy olyan sokszor megtette már ezt az utat, akár csukott szemmel is végighajthatna rajta.

Berkeley. Végigkísérte életét. Végzős évei, Vietnam és az apja, aztán férje, Carter, tanítás, James Quantico-ban és végül Darryl Lee. Folyton próbálta otthagyni, de Berkeley mindig visszahívta. Csakúgy, mint most...

Rátaposott a gázpedálra, és olyan gyorsan haladt a forgalomban, ahogy csak tudott. Egyre közelebb jutott a campushoz. Szándékosan elkerülte azt az utat, amin Joe Shieldsszel jött, tizenhárom hónappal korábban...

... És most hirtelen összeállt a kép. Peter a tanítványa volt, már emlékezett rá. Nem az előadásokról vagy a szemináriumokról – ezeken semmiféle különösebb benyomást nem tett rá. Egyszer azonban megkereste őt. Nagyon félszegen viselkedett. Beadott írása a lehető legkevésbé egyedi, rossz nyelvezetű és félresikerült dolgozat volt – Helen megbuktatta a fiút. Peter elment hozzá, és könyörgött neki, hogy változtassa meg a jegyét. Szeretett volna továbbtanulni, hogy később – Helenhez hasonlóan – pszichológussá válhassék. Úgy tűnt, a fiú intellektuálisan társai fölött áll, ezzel együtt a munkája kritikán aluli volt. Helen megpróbálta felidézni, vajon mit is mondott neki, hogyan reagált. Vajon udvariasan küldte el? Vagy talán keményen a szemébe mondta, mi is a helyzet? Lehetséges, hogy az elmúlt hónapokban történeteket döntően valami tíz évvel ezelőtti esemény határozta meg?...

Helen átsüvített a campuson. Lelassított, amint elhaladt egy ember mellett, aki magányosan sétált a McCluskey felé. Peter lenne az? Nem, egészen biztosan nem. Ő már ott van az épületben...

A Fák között feltűnt a McCluskey. Földre helyezett kis lámpákkal kivilágított, tetszetős épület volt, beton-, kő- és acél homlokzattal: a campus egyik új beruházása. Ma éjjel csendes lesz; a sakktáblán már csak az utolsó gyalogok maradtak. Helen M.J. kocsija előtt állt meg, szemben a bejáratnál

Az épület nyitva volt, Helen besétált, léptei visszhangoztak a márványpadlón. A tölgyfapados, tágas előcsarnok sötét volt, leszámítva a kintről, a katedrális ablakairól visszaverődő halvány fénysugarakat. Helen lassan lopakodott keresztül az árnyakon, háta borsózott a félelemtől. Egyszerre összerezzen: mintha hangokat hallott volna az előadóterem irányából.

Kinyitotta az auditorium ajtaját. Néhány lépést tett befelé, bár tudta, hogy senkit sem fog itt találni. Azt is tudta, hogy Peter hol vár rá. Visszasétált az előcsarnokba, és lekanyarodott a hosszú sötét folyosón, ami a női mosdóhoz vezetett. Szaporán és nehezen lélegzett. Minden lépése arra a napra emlékeztette, amikor tizenhárom hónappal korábban végigment itt Joe Shieldsszel. Egy röpke pillanatra ott érezte Joe-t maga mellett, és megtorpant. Végigtapogatta a falat, villanykapcsolót keresve, de egyet sem talált. Továbbment előre a sötétségben.

A beugróhoz ért. Remegett a félelemtől, ruhája a bőréhez tapadt az izzadságtól. Alighogy a mosdóajtóhoz hajolt hallgatózni, megborzadt, és csaknem összeesett. Lóg, fulladozik – kétségbeesetten fessegeti a burkot. Joe, amint Darryl Lee hátulról átkulcsolja a nyakát... Egy pillanatra majdnem kiáltott Joe-ért, de nem jöttek szavak a szájára. Darryl Lee csak vigyorog és vigyorog... Sátáni mosoly... Figyelmeztethettem volna! Figyelmeztethettem volna! Ó, Joe, sajnálom. Annyira sajnálom. Nyakának szegezett kés. Lövések. Sikoltás. A csempe csupa vér. Sikoltás.

A déja vu-rémálom elmúlt. Helen kinyitotta a szemét, és a falra bámult. Kapkodni kezdte a levegőt. Kezét a mellére szorította; kényszerítette magát, hogy felálljon és

elinduljon. Zsebéből előhúzta Ruben pisztolyát, és belökte a mosdó ajtaját.

Égett odabenn a villany, vakítóan csillogtak a fehér csempék. Helen belépett, próbálta megszokni a fényt. A helyiség üresnek és hidegnek tűnt, mint holmi kriptá, amely csak arra vár, hogy megérkezzenek beje a halottak. Az egyik rossz csapból csöpögött a víz, a cseppek hangját kísértetiesen visszhangozták a falak.

A takarítószeres fülke jobbra, a vécéfülkék balra estek. Pisztolyát maga elé tartva Helen lassan tett egy lépést előre. Berúgta az első fülke ajtaját, és visszahátrált. Üres volt. Kinyitotta a másodikat. Üres. Ekkor tompa nyögést hallott. Berúgta a harmadik ajtót.

M.J.-t pillantotta meg: egy hurkon lógott a víztartályról, a szája szigetelőszalaggal le volt ragasztva. M.J. kétségbeesetten rázta a fejét, megpróbálta valamire figyelmeztetni Helent.

Helen lassan odament a raktárhoz, és kitárta annak ajtaját. Rongyok és vödrök gurultak dübörögve a padlóra. Az egyik partvis nyelén Hal karóba húzott feje volt, elkékült bőrrel és vádló, nyitott szemekkel. Helen felsikoltott. Aztán hirtelen kialudtak a fények.

Semmit se látott. Helen érezte, ahogy a pánik mindinkább hatalmába keríti a tudatát és a testét. Egyre nehezebben kapkodta a levegőt, lábai megroggyantak, alig tudott állni. Még néhány másodperc, és... Hol van Andy, hol vannak a gyógyszereim, nem bírom tovább, nem bírom tovább...

Helen legutolsó energiataralékait is mozgósítva birkózott a rohammal. És most valami nagyon különös dolog történt: ahelyett, hogy – mint az elmúlt tizenhárom hónap alatt oly sokszor – végleg legyűrte volna, maga alá temette volna a pánik, Helen egyszerre érezte, ahogy a roham intenzitása csillapul. Jóformán maga sem értette, mi történt, de már nem remegett a térde, már nem kellett megszenvednie minden lélegzetvételért, már nem érezte ólom súlyosságúaknak a végtagjait.

Az egész nem tarthatott tovább egyetlen percnél. Egy újabb megnyert csata. Ki tudja, hányadik ezen az éjszakán.

Ekkor kapta el hátulról Peter; Helen kezéből kirepült a pisztoly, és messzire csúszott a padlón. Peter felkapcsolta a villanyt, és, egyik kezével átkulcsolva Helen nyakát, magához szorította a nőt. A másik kezében M.J. pisztolyát szorongatta.

– Helen. Nagyon haragszom rád. Megpróbáltál megölni. Most kénytelen leszek én is megszegni az ígéretemet.

Ördögi vigyor terült szét a férfi arcán. Az egyik fülke elé lökte Helent, s közben minden habozás nélkül két golyót eresztett M.J.-be. M.J. teste összerándult, feje hátrahanyatlott. Peter Helen felé fordult.

– Immár két rendőr halála szárad a lelken, Helen.

Peter összekötözte Helen kezeit, és a nőt az előadóterembe hurcolta. Nem kellett igazán erőszakot alkalmaznia vele szemben; Helent szinte félőrlétté tette a stressz, amely néhány pillanattal ezelőtt érte. Eszeveszetten zokogott: M.J. halála láttán néhány percre csaknem teljesen megfeledkezett róla, mekkora veszélyben is van az ő élete.

A katedrán néhány krómacél szék állt. Peter a pódium közepén egymással szembe állított kettőt, majd Helent leültette az egyikbe, és szorosabbra kötözte a kezeit, hogy ne tudjon elmozdulni a székről. Peter most bekapcsolta a dobogó mögötti hatalmas képernyőt. A kivetített kép betöltötte a pódium hátterét.

Helen már valamennyire visszanyerte az önuralmát. Lelkének legmélyén megszólalt egy hang; életösztöne nem engedte, hogy éppen most, egész létének talán legkritikusabb pillanataiban átadja magát a gyász fojtogató és bénító érzésének. Gondolkozz, gondolkoznod kell, ez az egyetlen fegyvered.

Peter, állapította meg Helen, kiöltözött az alkalomra. Minden bizonnyal a legdrágább ruháit vette fel: sötétszürke öltönyt, mintás inget és sötétvörös nyakkendőt viselt. Akár egy cserkészfiú. Milyen jó benyomást kelthetett egy magányos fiatal lányban...

Peter hátrahajtotta Helen székének támláját, hogy a nő jobban lássa a háta mögött lévő hatalmas videoképernyőt. Helen előtt megjelent Peter sokszorosra nagyított arca. A férfi hangja csak úgy dörgött az erősítőkből.

– Most mennyire vagy megelégedve a tanítványoddal? Egész alaposan kidolgozott terv, nem gondolod? Azt hiszem, ezúttal át kell engedned, Helen.

– Hát ennyi az egész? Mert megbuktál a kurzusomon?

– Nem buktam meg! Te nem engedted át. Miért? Miért tetted ezt? Eszedbe se jutott, milyen nehéz lehetett nekem... addig eljutni? Fel tudod fogni, hogy ez milyen megalázó volt számomra?...

Az utolsó szavakat már ordítva fröcsögte a mikrofonba, a hangszórók fülsértő recsegéssel visszhangozták hangját az előadóteremben. Helen önkéntelenül összerándult.

– Ne haragudj. Nem akartalak megijeszteni. Fel tudod fogni, mi is játszódott le bennem akkor?

– Tévedtem. Hibát követtem el.

– Sajnálom, de nem hallottalak tisztán. Megismételnéd, kérek? – Peter felvette az engedelmes diák pózát.

– Hibáztam.

– Csupán... arra gondoltam, hogy mindenkinek látnia kellene, én vagyok a legjobb. Bizonyos értelemben az vagyok, nem igaz, Helen? Rendkívüli érzésem van a halálhoz. Gondoltam ezt te csodálni fogod.

– Csodállak.

Peter kilépett a pódium mögül, és néhány lépéssel közelebb sétált. Úgy tűnt, meglepte a válasz. Jobb kezében M.J. pisztolya volt, a baljában vadászkését tartotta, amely kékesen csillogott a színpadi nagyvilágításban.

– Igazán?

– Igen, nagyon csodállak. Közelebb lépett hozzá.

– Szeretnél írni rólam egy könyvet?

– Igen, szeretnék. Szeretném rólad írni életem főművét.

Peter hirtelen támadt rémisztő haraggal Helenhez ugrott, és a nő torkához szorította a kést.

– Ne szórakozz velem, Helen! Hazudsz! Ne szórakozz velem!

A teremben ismét csend lett. Valahonnan a sötétből tompán egy rendőrautó szirénájának vijjogását lehetett hallani. Peter felélénkült.

– Hallod? Közelednek. Benne leszünk a televízióban. Úgy kerek a történet. Mindketten rendkívül híresek leszünk, Helen, Tetszik az öltönyöm?

– Csinos vagy, Peter.

– Köszönöm. A kedvedért vettem. Te is csinos vagy a piros kosztümödben. – Közel hajolt Helenhez. – Szagold csak meg a kölnimet. Ezt is miattad vásároltam.

Peter elsétált a szónoki emelvény felé. A videokamera a nagy képernyőre vetítette köröző alakjának a képét.

– Remekül festek, nem? Hát nem szenzációsan nézek ki? – Visszafordult Helenhez. – Ott ültem mindig, hátul, a sötétben, és néztem a pódiumon álló előadót, aki olyan sokat tud... Csodálatos volt, igéző, varázslatos... Fura, mennyire változnak az idők, nem? Most olyan kicsinek tűnsz. Sőt az igazat megvallva egészen szerencsétlennek.

Helen tekintete a pisztolyra siklott, amit Peter otthagyt a mellette levő széken.

– Peter, kérdezhetek tőled valamit?

– Kérdezhetsz.

– Hogyan fogsz megölni?

– Darryl Lee hogyan készült megölni?

– A pisztollyal – hazudta Helen.

– Nos hát akkor...

– De te hogyan csinálnád?

Peter leszegte a fejét, és becsukta a szemét. Helen ebben a pillanatban adott neki egy különleges feladatot: Miért is helyezné előtérbe Darryl Lee módszerét? Nem szabad másolatként lezárnia művét; egy egészen sajátos befejezést kell kieszelnie, amire aztán majd évekig, évtizedekig emlékezhetnek.

– Igazad van– A pisztoly olyan személytelen, nem igaz, Helen? A kés sokkal intimebb! Előrelépett, és lassú mozdulatokkal meglengette Helen arca előtt a kést.

– Mit szeretnél tenni velem, Peter? Bármit megteszek. Áruld el.

– Nos... először is fogom a késem, és egyenként levágom a gombjaidat.

Beszéd közben már hozzá is látott a művelethez. Három gomb leesett, koppant a földön, és elgurult. A kés hegye meglazította Helen zakóját, kivillant a nő kombinéjának csipkés széle.

– Tovább.

– Aztán talán szívesen elvágnam a melltartód pántját.

A kés hidegen súrolta Helen jobb vállát és elnyisszantotta kombinéjának a pántját.

– Ez nem fáj, ugye? Nem szeretnék fájdalmat okozni neked. Legalábbis egyelőre.

Helen alig hallhatóan suttogta:

– És most?

– Szeretném a melledre tenni a fülem, és hallgatni a szívverésed. Te jó ég, de szaporán ver, Helen – a testi közelségtől Peter megváltozott, Helen nevét úgy ejtette ki, mintha valami édes, ritka likőrt ízlelgetne.

– Mindannyian szeretni vágyunk, nem igaz, Peter? Szeretni és szeretve lenni.

– Igen. Átölelhetlek?

Peter letérdelt, és karját Helen köré fonta, még mindig kezében tartva a kést. Fejét Helen mellére hajtotta.

– Helen, tudom, hogy ez örülségnek hangzik, de... nem énekelnél nekem?

– Ha gondolod, át is karolhatnálak. Biztonságban érezhetéd magad. Szeretnéd? Ha eloldoznád a kezem, akkor...

– Jó trükk, Helen.

Hangja higgadt maradt, de a kés hegye Helen zakója alá siklott, és egy pontban véresre szúrta a hátát.

– Nem, nem. Átkarollak, és énekelek neked, te pedig biztonságban fogod érezni magad. És közben nekem szegezheted a kést.

Peter felállt, és elvágta a nő csuklóján a kötelet. Helennek szüksége volt a segítségére, hogy fel tudjon állni. Kis híján ugyanolyan magasak voltak. Peter Helen hasához szorította a kést. Helen nagyon finoman köré fonta a karját, és dúdolni kezdett egy régi altatódalt. Peter a fejét a nő vállán nyugtatta. Helen lassú körökben táncolt vele.

– Olyan finom az illatod. Helen, én gyűlölöm ezt.

Helen odasúgta neki:

– Megcsókolhatnálak... csak egyszer... mielőtt?...

Peter felemelte a fejét. Amint a férfi felé nyújtotta az ajkát, Helen, minden erejét összeszedve, homlokával az orrába fejt. Peter ordítva hátrazuhan. Helen odafutott a székhöz, felkapta a pisztolyt, és a véző orrát szorongató Peterre szegezte a fegyvert. Peter a megalázottságtól és a haragtól dühöngve tápászkodott fel.

– Ezt nem teheted velem, Helen.

Elindult egyenesen a nő felé, aki fenyegetően rászegezte a pisztolyt.

Peter közelebb ment, és felemelte a kést. Helen kibiztosította a pisztolyt. Peter arca gúnyos vigyorba torzult; a zsebébe nyúlt, és kivett belőle egy maréknyi töltényt.

– Szuka. Ti nyavalyás szukák, ugyanolyanok vagytok, mind! – rémisztő állati üvöltés tört fel a melléből, miközben Helen felé hajigálta a töltényeket. Helen meghúzta a ravaszt. Klikk. Klikk. Klikk. Semmi.

Ekkor hirtelen lövés dörrent az előadóteremben. Peter az ütéstől megpördült, majd

térdre rogyott.

Az árnyékból M.J. lépett elő, Ruben pisztolyát Peterre szegezve. Egy pillanatig mindhárman mozdulatlanul álltak. A közelből üvegcsörömpölés hallatszott. Fentről egy kis fémkartács esett a földre, és feléjük gurult. M.J. azonnal tudta, hogy robbanó füstbomba, amit a kommandós alakulatok túsumentés esetén szoktak használni.

– Földre! – kiáltotta.

M.J. és Helen hasra vágódtak. A füstbomba vakító fénnel felrobbant; sűrű füst lepte el a pódiumot. Amikor felszállt a füst, M.J. és Helen felültek. Peter alig volt magánál, próbálta kidörzsölni szeméből a füstöt.

Egy megafonból mennydörgő hang szólalt meg:

– Rendőrség. Kezeket fel!

Peter nem törődött vele a felszólítással: a kés után nyúlt. A két nő egyszerre kiáltotta el magát:

– Neeeeee!

Hiábavaló próbálkozás volt. Lövés dörrent. Peter feje szétrobbant, teste hátraröpült, és a karzatra zuhant.

Még jó néhány percébe került az akciócsoportnak, a rendőröknek és az FBI embereinek, hogy leérjenek a karzathoz. Azonnal orvost küldtek M.J.-hez. M.J. nyaka véres volt, és elszíntelenedett a hurok szorításától. Néhány órán belül tele lesz kék és lila foltokkal.

Az orvos megveregette M.J. vállát:

– Egy vagy két hétig meg se próbáljon nevetni. Úgy látom, semmije nem tört el. De talán nem ártana, ha megröntgeneztetné magát, csak a biztonság kedvéért.

– Úgysem tudnak vele mit csinálni. Adjon egy marék kodeint. Attól rendbe jövök.

Az orvos odanyújtott neki egy kis orvosságos üveget. M.J. felvette az ingét. Quinn lépett oda hozzá. M.J. fogta Ruben pisztolyát, és átnyújtotta neki.

– A rendőrkapitány odakint vár. Szeretne kezet rázni veled.

– Nagyon szívesen, de nincs nálam a gumikesztyűm.

– Szép munka volt, felügyelő.

– Én nem mondanám, uram.

– Elmész néhány hétre, rád fér egy kis kikapcsolódás. Aztán pedig visszajössz dolgozni.

– Ilyenekért? – pillantott M.J. Peter holtteste felé. A halottkém emberei éppen egy hullazsákba emelték be a tetemet.

– Egyetlen nyavalyás gondolatot se pazarolj többet arra a szarzsákra.

A közeledő Helen láttán Quinn zavarba jött.

– Dr. Hudson, holnap esetleg kihallgatnánk. Sok mindenre kíváncsiak leszünk.

– Az egyetlen, aki elmondhatja, amit igazán tudniuk kellene, ott van, főhadnagy.

Peter testét vitték el mellettük. Quinn zavartan izgett-mozgott.

– Azt hiszem, igaza van.

A hadnagy odébb ment. Helen és M.J. egymásra meredtek. Helen szólalt meg először.

– Te rendben vagy?

– Soha jobban. Hát te?

Helen bólintott.

– Komolyan gondoltad?

– Micsodát?

– A lemondást.

– Nem tudom. Miért kérded?

– Nos hát, kár lenne. Tudod, magasan ütöd az átlagot... mint zsaru.

– Túl nehéz. Túláságosan nehéz. Hogyan lehet ezt a munkát csinálni, és közben élni?

– És ezt még tőlem kérde?

– Nos, egy volt paranoiás és agorafóbiás alkoholista-hoz képest... nem is voltál olyan rossz... Gondoltam, jobb, ha tudod.

– Köszönöm, ez jólesik... Mondd, nem akarsz eltűnni innen?

– Dehogynem. Hagyjuk itt ezt a cirkuszt. Amint az előadóterem ajtajai kinyíltak, láthatták a vakuk villanásait és a riporterek csoportjait az előcsarnokban. M.J. egy oldalsó ajtóra mutatott.

– Most már biztos vagy benne, hogy nem ájulsz el? Nincs nálam papírzacskó.

– Tégy próbára.

A hulladékok elszállítására használt hátsó ajtónál a mentők várakoztak. Petrillo rendőrkapitány a közelben állt, csak úgy nyüzsögtek körülötte a sajtó képviselői. A főbejáratnál az elnyűhetetlen Susan Schiffer várakozott.

– Egyenesen a Berkeley Egyetem McCluskey előadóterméből jelentkezünk... Az úgynevezett másológyilkos holttestét éppen ebben a pillanatban szállítják el a helyszínről... Petrillo rendőrkapitány nyilatkozatát hallják.

Petrillo közelebb lépett a mikrofonokhoz.

– A másológyilkosként emlegetett személy a rendőrséggel vívott tűzharc során életét vesztette. A közelmúlt legnagyobb fejtörése ezennel véget ért. Gratulálni szeretnék Quinn főhadnagynak és a gyilkossági csoport bátor embereinek kiváló teljesítményükért. A San Francisco-iak ismét biztonságban érezhetik magukat. A rémálom véget ért.

Amikor Petrillo a „gyilkossági csoport bátor emberei”-kitételhez ért, Helen és M.J. már a legalsó lépcsőfoknál jártak, az épülettől jobbra eső domb alján. Kisétáltak a villódzó fényekből. Helen felpillantott a hajnali égre. M.J. ránézett.

– Hogy tetszik?

– Hatalmas! És ijesztő. De szép. Innál valamit?

– Hajnali ötkor? Azt hiszem inkább egy forró zuhanyra és egy ágyra lenne szükségem.

– Helyes. Én vezetek.

Amint kiértek a hegy takarásából, egyszerre felbukkant a Bay híd. San Francisco fényei csak tompán látszottak a hajnali párában. Helen kocsija felé tartottak. M.J. a saját autója előtt egy pillanatig habozott, azon tűnődött, nem kellene-e egyedül hazamennie. Helen várakozva állt. Végül M.J. a Volvo mellé lépett, és kinyitotta az ajtót.

EPILOGUS

LEVELEZŐTÁRSÁK

„Kedves Barátom!

Köszönöm leveled. Dicsérjük az Urat! Tudom, boldog vagy, és Te is bálát adsz, amiért az Öreg ismét megkímélte Dr. Helen Hudson életét. Hiába: kifürkészhetetlenek a Nagy Ipse útjai.

Most éppen csomagot várok a dokitól: elküldi nekem a bugyogóját, személyre szóló dedikálással. Te tudhatod, milyen felbecsülhetetlen érték ez. A tied lehet. De ne feledd: a tanítvány legyen erős, hogy sikert arathasson ott, ahol más elbukott. Peter nem startolt rosszul, de a célegyenesben nem bírta szusszal. Letért az igaz útról, és az Úr lesújtott rá. Úgyhogy: ne cifrázd! S akkor tied a dicsőség – és enyém a bosszú, ahogy az Írásban áll.

Még csak az elején tartasz, de az első keltőt jól megcsináltad. Most, hogy Petert kicsinálták, kaptak egy kis szorgalmi feladatot a kopók.

Csak így tovább! Jó vadászatot, testvér!

Daryll Lee Cullum"

A pszichiáter fóbiái

SIGOURNEY WEAVER

a Tökéletes másolatról

A krimi nehéz műfaj. Sőt. Egyre nehezebb. Míg annak idején a szerzők megelégedtek egy, legfeljebb két hullával és az intellektuális játékként értelmezett nyomozás leírásával, addig mára ez az irányzat szinte meg is szűnt. A körülöttünk lévő világ borzalmai egyaránt hatottak íróra és olvasóra; észre sem vettük, és felbomlott a magányos gyilkos – magányos nyomozó páros. Ma már nem elég Sherlock Holmes kérlelhetetlen logikája, ha nem segíti a bűnüldöző szakma szürke eminenciásainak serege és technikai arzenálja, valamint Schwarzenegger tricepsze. Igaz, korunk elkövetői is mások. Az évezred végén ugyan kit érdekel egy hirtelen felindulásból elkövetett szerelmi gyilkosság? Az új trend szerint a tévésorozatok korában a gyilkosságoknak is szériában kell követniük egymást, hogy felkeltsék a nagyérdemű figyelmét. Nevet váltott a műfaj is: egyre inkább thrillert emlegetünk, ha borzongásra vágyva kinyitunk egy könyvet vagy mozijegyet váltunk.

Sokáig úgy tűnt, A bárányok hallgatnakkal kifulladt a műfaj. Jonathan Demme, Jodie Foster és Anthony Hopkins együttműködését szinte lehetetlen vállalkozásnak tetszett felülmúlni. Tavaly John Amiel, a Sommersby rendezője mégis gondolt egy nagyot, és megkísértette a lehetetlent... Filmjét, a Tökéletes másolatot azóta úgy emlegetik, mint a műfaj alapművét, pedig egyes véleménynek szerint nem csinált benne semmi különöset, csak megcsavarta a már-már szokványos sztorit – a filmbéli gyilkos korábbi, híres-hírhedt széria-rémtetteket másol – és megtalálta a megfelelő főszereplőket és operatőrt. A megfelelő operatőr véletlenül magyar: Kovács Lászlónak hívják, és többek között ő fényképezte a Szelíd motorosok és a Szellemirtók című filmeket. A megfelelő főszereplők pedig Thália Hollywood nevű templomának a sémáktól teljesen elütő papnői: a Zongoraleckében Oscart nyert Holly Hunter és a nála majd' harminc centivel magasabb Sigourney Weaver. Utóbbi jelenleg a bűnözés szempontjából lassan katasztrófa sújtott övezetnek is nyilvánítható metropoliszban, New Yorkban él, és élete legnehezebb szerepének tartja Helen Hudson kriminálpszichológust.

– Ön különféle fóbiákkal küszködik a filmben. Az életben is vannak fóbiái?

– Bakfisként rengeteget szenvedtem a termetemtől. Mára már megszoktam, de most is elég nehéz elviselnem, hogy ha belépek egy terembe, és mindenki rám néz. Félek a lifttől is. Mindig megborzongok, ha egyedül vagyok a fürkében és elindul lefelé, úgy érzem, mintha csapdába estem volna. Rettegek akkor is, amikor egy graffitikkal összemázolt ajtó bezár egy üres fürkébe: nincs telefon, amin segítséget kérhetnék, ha történik valami. Ilyenkor mintha úrkabinban lennék és távolodnék a Földtől. Ha valaki már áll benn, amikor én belépek, nincs semmi baj.

– Hol találkozik Ön graffitikkal összemázol ajtókkal?

– A buszon vagy a földalattin.

– Ön, aki egyike a világ legjobban fizetett színésznőinek, buszozik reggelente?

– Inkább metrózom, ha nagyon sietek. Igaz, nem szeretem túlzottan, különösen akkor nem, amikor a szerelvény valami okból megáll az alagútban és kialszanak a lámpák. Tessék, ez is egy fobia, tulajdonképpen a legborzalmasabb. Aki volt már hasonló helyzetben, jól tudja, hogy ilyenkor mik suhannak át egy magányosan utazó nő agyán.

– Érte már inzultus tömegközlekedés közben?

– Egyszer sem. A fóbiák pontosan arról szólnak, hogy nem éljük meg őket, de rettenetesen félünk tőlük. Az általam játszott figura sem tudja például, mi várja az ajtó túloldalán, és éppen ettől az ismeretlentől retteg. Amint megtapasztalja a világot, amitől eddig elzárkózott, feloldódnak a gátlásai,

– Most egy durva kérdés következik, nem kötelező rá válaszolnia. Mit tenne, ha észrevenné, hogy egy feltehetőleg elmebeteg személy több alkalommal besurrant a

lakásába?

– Nem is annyira fikció, amit kérdezett. Aki reflektorfényben áll, ki van téve minden veszélynek, amit csak rázúdíthat a feléje irányuló felfokozott figyelem. Nekem például a Nyolcadik utas...-trilógia második részének forgatása alatt nemcsak a „lények” nevében küldözgetett leveleket valaki naponta, de egyszer a lakókocsimba is besurrant az illető. A biztonsági őrök végül is észrevették, és kitették a fickót – akiről kiderült, hogy az első rész óta végzetesen szerelmes belém és így próbálta felhívni magára a figyelmet –, de ugyanekkor eséllyel lehetett volna egy igazi, gyakorló sorozatgyilkos is.

– Egyetért Helen Hudsonnak a szériagyilkosok felbukkanási valószínűségéről vallott nézeteivel?

– Ha a statisztikákra hagyatkozom, kénytelen vagyok elfogadni őket. Helen a tényekből indul ki. Nem tesz mást, csak nyilvánvalóan igaz adatokat rakosgat egymás mellé, és levonja belőlük a szükséges következtetéseket. Nem jós azonban. Becslései is csak egy országra és annak speciális társadalmára vonatkoznak. Ez Amerika, a világ egyik legfurcsább összetételű, legszétziláltabb, lelegejtottabb pszichével rendelkező népének hazája. Ráadásul az író extrém helyzetek sokaságába tereli Helent és a rá vadászó Petert. Szerintem a gonosztevők – hála az Égnek – nem annyira okosak, mint ez a fiú. Lehet, hogy megszállottak, de ennyire azért nem lehetnek okosak. Ha mégis, akkor viszont nyakig ülünk a bajban.

– Hány sorozatgyilkosról volt tudomása a film forgatása előtt?

– A múlt században élt Hasfelmetsző Jackről... És a Bostoni Fojtogatóról. Tudja, ezek mind-mind olyan esetek voltak, amelyek tőlünk nagyon távol történtek. Igazából nem is tudtam, ezek a megszállottak mit műveltek az áldozataikkal – Hasfelmetsző Jack rémtetteiről például Wedekind Lulu című darabja kapcsán, már színésztanonc koromban szereztem érintőlegesen tudomást, addig ő tulajdonképpen egy népmeséi alak volt számomra. Olyasféle, mint a Piroska-mesében a farkas. Ennek valószínűleg az volt az oka, hogy én jó családi körülmények között, szinte burokban nőttem fel, és gyermekkoromban a tömegkommunikáció sem volt ennyire agresszív, mint manapság. A mai média hihetetlen rámenősségét egyébként rendkívül veszélyesnek tartom az átlagpolgár biztonsága szempontjából: ma minden egyes rémtettel „érdemeim felül” foglalkozik a sajtó. Nem az a baj, hogy beszámol, hanem az, hogy modellez és kommentál. A riporterek lehetőleg azonnal ott vannak a helyszínen és a legnagyobb részletességgel elmesélik a történeteket. Ha elfogják a gyilkost, nagyon sokszor halljuk ezt a kitétel: a tettes ott követte el a hibát... A rendőrségi tapasztalatok pedig azt mutatják, hogy az esetek többségében mindig akad valaki, aki azt hiszi, okosabb a gyilkosnál...

– Ezek után csodálom, hogy ki mer lépni az utcára.

– Azért, szerencsére, még mindig a normális emberek vannak többségben.

– Mit csinál, amikor nem játszik? Úgy értem, ha van egy kis szabadideje.

– Viszonylag korán, reggel fél hétkor kelek a lányommal. Reggelizünk, aztán a legnagyobb csúcsforgalomban elbumlizom vele az iskoláig, majd továbbmegyek az irodámba. Bizonyára tudja, hogy van egy saját filmprodukciós cégem. Délelőtt általában az írókkal és helyi ügynökségekkel tárgyalok, délután pedig elkezdene csöngeni a kaliforniai telefonok. Aztán ismét csúcsforgalom, nyomás a lányoméért, akivel rendszerint még vásárolgatunk ezt-azt kedvenc fűszeresünknél. Nem mondhatnám, hogy agyonszervezem az időmet, szeretek csak tengeni-lengeni, bár ez nem mindig sikerül. Ha túl sok programpont szerepel az előjegyzési naptáromban, megijedek... És tessék, ismét visszatértünk a fóbiákhoz.

– A határozott és már első pillanatban megnyerő egyéniséget alakító Holly Hunterhez képest jelentős hátránnyal indul a filmben...

– Nyilván oda akar kilyukadni, hogy beteg embert játszom. Szerepem, dr. Helen Hudson különös figura: egyrészt pengeéles aggyal megáldott, kőkemény kriminálpszichiáter, másrészt viszont gyenge – itt a gyengén van a hangsúly – nő. Több

mint egy éve ki sem mozdult a lakásából, agorafóbia (kültériszony) hatalmasodott el rajta, mióta egy korábbi „páciense” megpróbálta meggyilkolni. Ráadásul iszik is. Tényleg nem valami vonzó elsőre, színészi pedig rengeteg munkát igényelt az életre keltése, mert a maga esendőségében, emberként és nem embertípusként mutatkozik meg.

– Gondolom, John Amiéi azért osztotta önre a szerepet, hogy a szereplő végül is vonzó legyen.

– Erről még nem beszélgettünk Johnnal, de én igyekeztem megtenni minden tőlem telhetőt... Igazság szerint nagyon furcsán alakult ki a forgatókönyv. Rengeteget változtattunk rajta forgatás közben, többek között a történet végét is. Két befejezés versenyzett, mind a kettőt leforgattuk és csak a tesztvetítések után döntöttük el, hogy melyik kerüljön a filmbe. Szerencsére a másik sem veszett el, mert tudomásom szerint az könyvben jelent meg. És majdnem elfelejtettem a legnagyobb változást: Holly Hunter szerepe az eredeti forgatókönyvben még férfikarakter volt. Ő egyszerűen nagyon jó színésznő. Nem tudom, hogy egy férfivel végig tudtam volna-e csinálni az utolsó jeleneteket, talán hiteltelenek lettek volna, ő viszont úgy hatott rám, mint egy katalizátor. A filmben is, az életben is összebarátkoztunk.

Boinia Balázs

Az interjú egyes részleteit és a bevezető szöveget
a Népszabadság Magazin közölte.